

Giới thiệu Vọng Giang Nam

Cô đang có một cuộc sống yên ổn thì đột nhiên lại xuyên qua trở về thời đại Minh Triều. Cô vẫn không tin đây là sự thật, có lẽ mình nên chết đi mới tỉnh lại được ở thế giới thật kia.

Có lẽ không phải là mơ rồi, cô đã chạm phải hân. Hân ngang nhiên vén những sợi tóc của cô ra ngang tai, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô rằng đã chiếm mất trái tim của hân. Cô hoảng sợ và toàn thân như bất động vì sợ hãi..

Liệu chuyện gì sẽ xảy ra với cô sau đó ? Mời các bạn theo dõi Vọng Giang Nam của tác giả Âu Tinh.!!

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Nghiêng chéo qua bàn gỗ lê nhỏ, ta đang xem truyện tam quốc diễn nghĩa.

Thật ra thì nữ hài tử nằm như vậy rất khó coi, mà cô nương mười bốn tuổi cũng đã rất khó nói là hài tử rồi... Ít nhất ở thời đại này là như thế.

Nhưng trên không có trường bối, dưới không có huynh đệ tỷ muội, bà vú và Tào Quán gia đều là lão bộc trung thành, cung chiêu thì nhiều quân giáo thì ít... Hơn nữa người của thời đại này sùng bái rất mù quáng, họ theo ta từ lúc điên trang đã đổ nát đến khi thành nghiệp như hôm nay, nên bây giờ tất cả cũng đều tùy theo ta.

Thành thật mà nói, ta thật ra cũng không thích quan hệ giao tiếp như vậy. Nhưng một người không đi học như ta cũng không thể quá kén chọn... Lại nói ta cũng rất khó chọn, tài tử giai nhân thì ngại phiền, đao qua kiếm lại liền bỏ qua; chi, hồ, giả, đã (*các hư tự dùng trong văn ngôn*) lại xem không hiểu. Thôi, chỉ có Tam Quốc còn có thể xem, nghe người ta nói người Nữ Chân chỉ dựa vào nửa quyền Tam Quốc Diễn Nghĩa mà giành chính quyền, mặc dù không biết ở thời không này có người Nữ Chân gia nhập không.

Ta đã xuyên qua đến cổ đại.

Nhưng tới hôm nay, ta vẫn không tin có chuyện ngu xuẩn như thế. Ta cảm thấy, ta chỉ đang trong một giấc mộng dài, nói không chừng khi chết đi sẽ có thể tỉnh lại.

Sở dĩ không có nhảy giăng tự vẫn, là bởi vì mấy trăm miệng từ trên xuống dưới trong nhà đều trông chờ vào ta mà có cơm ăn. Hoặc là nói, nhìn “Tào Tứ Nhi” mà ăn cơm.

Trên lý thuyết, đây là “Minh triều”, cùng quốc hiệu nhưng lại khác. Không có Vĩnh Lạc Đại Đế, Kiến Văn Đế bình an nhận vị, Hoàng đế bây giờ là Thái Bình đế, đất nước rất giống với niên hiệu, thiên hạ thái bình, thịnh thoả có hạn hân lũ lụt, đại khái mọi người đều cơm no áo ấm. Lão gia Chu Hi kia không có chân chính chiếm được ưu thế, dân gian không có tục bỏ chân. Hủ nho thời Tống không trở thành học thuật chủ lưu, ta xem sách sử xong cũng không hiểu rõ được tình trạng.

Có lẽ nơi này là một ngã ba nhỏ trong dòng lịch sử, hay chính là thế giới song song với thế giới thật. Nói không chừng đây chỉ là một giấc mộng dài, giống như thật của ta, không biết bao lâu có thể tỉnh lại.

Lại nói, ta thật sự rất xui xẻo, ngay cả ghen thờ cũng có thể xuyên qua đến thế giới quỷ quái.

Nếu ta là nam, tuy không có Vương Bát Chi Khí (khí thể vương giả) cũng có thể có thân hình dũng mãnh, cổ tình là một nữ nhi, xuyên qua còn gặp thảm án trăm năm khó gặp, thật là xui xẻo đến cực độ.

Khi mới xuyên tới đây, chưa mở mắt ra ta chỉ cảm thấy đói bụng, hơn nữa còn thật sự là đói đến nổi điên, cơ hồ ngay cả động cũng không động được. Mắt mở ra, chỉ thấy một phụ nhân mặc quần áo cổ trang đang ôm ta khóc, bảy hồn ngay tại chỗ kinh hãi mất ba phách (ngạc nhiên), khổ nỗi không thể động đậy, ngay cả thanh âm cũng không có. Ta được chăm sóc cả tháng cũng không xuống giường được, hơn nữa năm mới miễn cưỡng có thể mở miệng.

Cho đến tổ phụ qua đời, ta chỉ biết đại khái, còn lại tự mình chấp vá lung tung để hiểu toàn bộ. Ta xuyên qua nhập vào thân thể người họ Tào, là thứ xuất (*con của thiếp thất*) - Tứ cô nương. Tào gia là phú thương khởi nghiệp từ bán lương thực, bắt đầu phát tài từ tổ phụ, truyền tới phụ thân cũng là con trai độc nhất, thương nghiệp ngày càng phát đạt. Mặc dù người triều Minh coi nhẹ thương nhân, môn hộ chưa có gì, nhưng Tào gia vẫn phát lên rất nhanh, trong nhà có ba di nương, đầu với Đại phu nhân rất vui vẻ, linh tinh lang tang cũng sinh ba nam bốn nữ.

Tứ Nhi, mẹ là Tam di nương, người thành thật đáng đáp cũng rất đẹp, nên bị ghen ép khi tranh đấu với các thiếp khác, sinh xong nữ nhi không bao lâu liền bệnh nặng mà mất. Nếu không có bà vú tận tâm bảo vệ, những gia nhân từng nhận ân tình của Tam di nương khi còn sống ở trước mặt lão gia nhắc đến thì nữ oa nhi chắc chắn không thể trưởng thành rồi.

Ai ngờ khi nàng vừa được mười một tuổi, lão gia bệnh nặng không dậy nổi, gia tài cũng không kịp phân chia rõ ràng đã ra đi. Khỏi cần nói hai di nương và phòng lớn nháo lên, ngay cả các thiếu gia, tiểu thư cũng có tính toán riêng. Nếu không phải Lão Thái Gia còn chút hơi tàn, sợ rằng mọi việc trong nhà đã sớm đảo lộn tất cả lên.

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, Lão Thái Gia vốn trướng gió, nửa người không thể động đậy, nay lại bệnh nặng hơn nữa.

Nhưng cháu dâu đều không phải là những người tình tâm, nếu không muốn nói là tình thân mạnh mẽ, cũng đã định ngày giờ tốt tách ra ở riêng, ông cũng công bằng, không phân biệt đích thứ, ngay cả nữ hài cũng có đồ cưới.

Nhưng các con cháu ở dưới lại không nghĩ như vậy. Đầu tiên là phòng lớn kiếm việc nhỏ nhất, đánh Tứ cô nương một trận, nhốt vào phòng chứa củi, tự tay khóa lại, cũng không cho nàng ăn uống, muốn làm nàng chết đói rồi thông báo bệnh mà chết, như vậy có thể tiết kiệm được một phần đồ cưới. Bà vú muốn đi cầu xin lão thái gia, ngược lại bị phòng lớn đuổi đi, còn thưởng 1 trận đòn thiếu chút nữa bị đánh chết, ốm ở trong nhà không dậy nổi.

Hai di nương và đứa bé đều sợ rồi, nhìn đứa bé không có mẹ đứa bé bị sửa trị như vậy, bọn họ còn có cuộc sống tốt sao?

Cả hai cùng thi triển bản lĩnh, nhưng không hèn mà cùng nhau hạ độc, lại khiến cả hai đều chịu trận. Không nói cái đình trong mắt là đại nương cùng nhi nữ (con trai, con gái) đều bị độc chết, hai di nương và con cái cũng cùng đi Hoàng Tuyền gặp nhau, lại làm liên lụy tới một nửa tội tử trong phủ cùng nhau bỏ mạng. Kết quả người Tào gia chết hết chỉ còn lại lão thái gia bệnh nặng không ăn được gì cùng với Tứ cô nương bị bỏ đói.

Quan phủ vào phá án, thiếu chút nữa khiến cho một già một trẻ cũng đi chết theo. Nhưng Lão Thái Gia và Tam di nương đều là người thiện tâm, đối đãi với hạ nhân rộng lượng, có mấy nô tài trung thành ra ngoài liều chết kêu oan, bà vú bị đánh đến không động được cũng bỏ đến khóc lóc kể lể, Tri Huyện phu nhân cũng nghe được tiếng khóc, bên trong cũng cầu cạnh xin tha, Tri Huyện cũng biết huyền nào đã lớn, không dám làm quá tuyệt, lại thấy lão cũng quá lão, nhỏ cũng còn quá nhỏ, lại bệnh chỉ còn dư một hơi tàn, nên tịch thu cửa hàng, vàng bạc cùng đất đai cũng đủ rồi, liền buông tha hai di nương rách nát cho một già một trẻ Tào gia một nơi nương thân.

Vẫn là Tri Huyện phu nhân thấy không vừa mắt, âm thầm gọi đại phu đi xem bệnh, bạc đều là nàng quanh co đưa trả, lại len lén tặng củi gạo giúp cho già trẻ sống qua ngày.

Mấy nô bộc trung thành cũng liều mình che chở, nhưng lão thái gia trải qua biến đổi lớn như vậy, không còn sống được lâu. Trước lúc lâm chung chỉ có cô cháu gái gầy còm mà mình vẫn coi thường ở bên cạnh, ông không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Đừng nói ông ấy khổ sở, ta càng khổ sở hơn. Thật vất vả tiếp nhận chuyện xuyên qua là sự thật rách nát, người thân duy nhất lại mệnh ở sớm tối (*sắp chết*).

Nếu đây là mộng, ta thật vội vàng muốn tỉnh. Ta sợ nhất loại sinh ly tử biệt này.

Có lẽ thấy ta mất hồn mất vía, lão nhân gia đáng thương, còn không biết linh hồn bên trong đã thấu lương hoán trụ (*thay đổi*), khuôn mặt hiện lên vẻ đau lòng. Có hết chút sức lực cuối cùng, quay đầu dặn dò lão quân gia đã theo hán cả đời, “Tào gia chỉ còn một người duy nhất, lại là nữ hài, dù sao cũng là họ Tào, đối đãi với nàng tốt một chút...”

Vốn đang suy nghĩ tâm sự của bản thân, nghe lời này, đáy lòng ta như bị kim châm. Tuy nói không phải tổ phụ thật, nhưng trong khoảng thời gian xuyên qua, không ngờ trong lúc lão nhân ốm yếu này sắp mất vẫn quan tâm đến cô cháu gái già như ta. Lòng người cũng không phải là làm bằng sắt, làm sao có thể không động dung? Ta cố hết sức đưa tay thoáng nắm lấy tay của lão nhân gia, nước mắt chảy rào rào.

Ông thờ dài, lại không chống đỡ được bao lâu, không đợi mặt trời lặn đã ra đi rồi.

Trước kia mặc dù lão thái gia bị bệnh, nhưng mọi chuyện trong ngoài đều là ông mạnh chống chủ trì. Cự nhiên bây giờ người đi rồi, tiểu thư xuyên qua giả dạng như ta bị dọa choáng váng, ta cũng có lúc nghĩ tới có nên cắt cổ hay không, biết đâu có thể quay lại hiện đại.

Ai biết bà vú giống như là biết tính toán của ta, trước mặt sau lưng, khóc lóc kể lể nếu Tứ cô nương đi, hơn một trăm miệng ăn biết dựa vào người nào cho tốt... Ta mới biết thì ra là hai di nương rách nát này còn nuôi sống nhiều nhân khẩu như thế.

Thật không nghĩ tới, trước khi ta xuyên qua vận số đã rất rách nát, ngay cả tờ vé số cũng chưa bao giờ trúng, sau khi xuyên qua vận khí còn thâm trầm hơn, bây giờ lại phải đối mặt với cục diện rối rắm như vậy, cái gọi là muốn sống không được muốn chết cũng không xong chính là như vậy.

Hơn nữa, “Tứ cô nương” ta đây từ nhỏ không biết chữ, không ra khỏi cổng trước không bước qua cổng trong, bây giờ vừa lúc mười một tuổi. Một bé gái cô nhi, hơn một trăm tính mạng, trọng trách này gánh vác như thế nào a...

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Vì chuyện này, ta đã khóc không ít.

Chỉ là tiềm năng con người thật vô hạn, khi bị bức đến tuyệt cảnh sẽ có biện pháp thoát ra. Đừng nói ta vốn văn sử rất kém, nay lại mạo danh kì diệu (không giả thích được) xuất hiện tại thời đại mà lịch sử muốn biết cũng thúc thủ vô sách (bó tay hết cách), muốn ta đạo văn thì từ cũng muốn văn khó khăn... Ta trước đây là sinh viên học viện nông nghiệp. Bài thơ duy nhất ta biết chính là “Đầu giường ánh trăng rọi”, hơn nữa còn không thuộc hoàn toàn.

Càng thâm hơn chính là mặc dù ta là sinh viên học viện nông nghiệp, nhưng cũng là sinh viên mới, mà Minh triều lại không có học trường giúp đỡ, cũng không còn học đệ làm nô dịch, nếu mà để cho một người tay không dính nước như ta tự mình làm thì các sinh viên học viện nông nghiệp nhìn thấy chắc cũng sờ hết thối.

Nếu không phải các loại lương thực phụ như khoai lang và khoai tây ở thời đại này đã xuất hiện, thì có lẽ tất cả tá điền cùng nhau đói chết cả. Đây chính là ưu điểm duy nhất của ta, nhưng chỉ dựa vào ưu điểm không thể tin này, ta đã có thể đứng vững, nuôi sống mấy trăm người, làm một địa chủ nho nhỏ tại nơi này.

Trước khi xuyên qua, ta vốn là một trạch nữ gần 30 tuổi. Sau khi cuộc sống đã ổn định, ta ngày càng lười biếng. Đọc sách, ngăn người, quản lý nhà, buồn bực thì cười lừa đi ra ngoài đi dạo một chút... Dù sao ta là nữ nhi xuất thân tại thương gia, lễ giáo đối với ta lòng rất nhiều.

“Tứ cô nương, giờ cơm đến rồi.” Thanh âm mềm mại khiến ta tỉnh lại, ta ngẩng đầu nhìn, liền thấy một khuôn mặt tròn tròn đang cười vui vẻ. Đây là nha hoàn mà bà vú thay ta mua, gọi là Tiểu Anh.

Cuộc sống nay đã tốt hơn rồi, những nô bộc trung thành lần lượt qua đời đã làm ta sầu não một khoảng thời gian. Hiện tại chỉ còn lại bà vú vốn nhiều bệnh nay lại ngày càng già yếu và Tào Quân gia.

Đến bây giờ, ta chưa bao giờ coi trọng lễ nghĩa chủ tớ, ta là thật lòng xem hai lão nhân này là người thân. Khi cuộc sống khấm khá, ta liền tự làm chủ đi mua ba nha hoàn về chăm sóc bọn họ, hi vọng bọn họ có thể dưỡng lão cho tốt.

Ta nghĩ, ba nha hoàn thay phiên nhau làm việc chắc sẽ không có gì bất trắc. Hiếm khi có cơ hội được làm địa chủ uy phong, ta dứt khoát mời Tôn đại phu ở lại trong nhà để khám bệnh, lúc nhàn hạ còn có thể đi xem bệnh cho tá điền, việc này có vẻ không lỗ đi.

Bà vú và Tào Quân gia hẳn cũng vui vẻ? Nhưng thấy họ vẫn kiên trì phải hành lễ với ta, thật là đau hết cả đầu. Bà vú rất khó thuyết phục, cứng rắn nhét cho ta 1 nha đầu, còn tỏ ra bất mãn với ta.

Ta không dám nhắc lại nữa, tên của nha đầu vẫn là tên ban đầu. Ta dù sao cũng là người thế kỷ hai mươi mốt, mặc dù nước chảy bèo trôi, nhưng quan niệm tôn trọng nhân quyền đã là thâm căn cố đế, thật sự không có biện pháp đối xử với con người như a miêu a cẩu, tùy ý loạn đổi tên do cha mẹ đặt của người khác.

Chớ nói với ta những việc kia là do cao nhân thần thánh nói, ta chưa bao giờ cho rằng bọn họ là người đúng.

Tiểu Anh dọn cơm lên, ta đang muốn gọi nàng cùng ngồi xuống, thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến.

Mặc dù người khác đều khen ngợi Tào gia khôi phục nguyên khí là nhờ công lao của ta, thật ra ta biết rõ, chỉ là không đói chết mà thôi, không biết chênh lệch với cao môn đại hộ khác bao nhiêu, cho nên quả thật nhà ta chỉ là tiểu môn tiểu hộ, tự ta cũng không tuân thủ các quy củ nghiêm khắc.

Ta mặc dù mua về nơi bị niêm phong năm đó, nhưng lại cho người khác thuê phần lớn viện, chỉ chừa nhà chính và Từ Đường. Một nhà lớn nhỏ không tới hai mươi người, nhà chính cho dù có ba nhà vào ở cũng vẫn thoải mái. Ta tự mình ở tại một gian nhỏ phòng, nhà nhỏ viện ngăn, không cần thông báo gì đó, muốn tìm ta chỉ cần gõ cửa là được.

“Ai đó? Mời vào.” Ta cao giọng.

Đi vào là thị vệ của ta, Chu Cố. Hắn cúi đầu, lộ ra khuôn mặt đầy vết sẹo cùng vết bỏng, Tiểu Anh lập tức có chút không được tự nhiên.

Thật ra thì ta chỉ là cô nương tiểu môn hộ, thu thị vệ bên cạnh thật sự không hợp lễ. Nhưng thời đại này, địa vị của thương nhân rất thấp, ta lại là cô bé mồ côi. Không khi dễ ta thì nên khi dễ người nào? Minh tranh ám đấu, bắt cóc tống tiền, tất cả các kỹ năng đều làm hết.

Phần lớn thời gian, ta còn có thể nhờ Tào quân gia giúp đỡ, dứt lốt đầy đủ cho Huyện lệnh, cũng chỉ là chi phí thôi... Chi cần trên dưới trăm miệng ăn của điền trang được ăn no mặc ấm tiền tài cũng không quan trọng — năm đó ta tự nguyện mang đồ cưới mà lão thái gia để lại cho ta bán đi để chống đỡ khó khăn — nhưng mọi thời đại đều có tham quan, cho dù Minh triều cũng không ngoại lệ.

Có lần ta theo Tào quân gia cười lừa đến huyện thành bàn chuyện làm ăn, muốn mua cửa hàng lương thực. Vừa mới định giá xong, người vừa ra đến cửa thì gặp quân gia nhà Kim Thượng thư đến cửa hàng muốn cướp người, những điều trong tiểu thuyết quả nhiên trở thành sự thật, ta bị 1 đứa bé yếu ớt bắt về làm tiểu thiếp...

Thật may sau đó Chu Cố đến huyện thành giúp Tôn đại phu mua được liệu đi qua, đánh đuổi lũ côn đồ vô lại, còn viết 1 phong thư tố cáo rất uyển chuyển cùng Kim Thượng thư. Quan cao lâu năm về hưu quả nhiên hiểu rõ lí lẽ, làm sao có thể tha thứ cho nô tài to gan dám ở bên ngoài kiếm thêm thu nhập? Chẳng những đuổi việc Hoàng Quân Gia, còn sai người tới nói xin lỗi, trong ngoài đều lo đủ cả.

Ta lúc đó ư, chỉ có thể run run rẩy rẩy nhìn đầu nộ ra một khoản “Phí xã giao”, ngày lễ ngày tết cũng chuẩn bị quà đến nhà Kim Thượng thư. Nhưng chuyện lần này lại làm cho hai lão nhân gia sợ vỡ mặt, cầu xin Chu Cố làm thị vệ cho ta, đồng thời lại khuyên ta chớ chạy loạn ra ngoài.

Thật sự cũng là không có cách nào. Tào gia chỉ còn mình ta đơn độc, không phải gia chủ cũng phải làm gia chủ. Tào Quân gia không chỉ tuổi cao, mà nhiều khi cũng có khó khăn vì thân phận, ta không ra mặt không được.

Ta nghĩ Chu Cố là bị thỉnh cầu không có biện pháp từ chối mới nguyện ý làm thị vệ của ta.

Tối hôm nay, ta vẫn không biết lai lịch Chu Cố. Hai năm trước, vừa vát và bán đồ cưới xong, ổn định trận hình, bên ngoài đại hạn vẫn còn, hai điền trang của ta không phải chạy nạn như những người khác, lương thực phụ vẫn còn dư trong nhà, miễn cưỡng có thể nuôi trên dưới mấy trăm miệng ăn không bị chết đói, cũng không cần nhờ quan phủ cứu tế.

Bởi vì hai điền trang của ta nổi tiếng là đất đai cằn cỗi cực kì nghèo nàn, nên cũng không bị chú ý nhiều. Chỉ có vài người thân của một số tá điền trong trang nói nơi này của ta không bị chết đói liên chạy tới nương nhờ họ hàng dựa vào bằng hữu. Chuyện này cũng không phải thái quá, ta đây cũng nhắm một mắt mờ một mắt cho qua.

Khi đó Tôn đại phu đã sống ở nhà ta hơn nửa năm, gặp phải loại thiên tai này, lòng ta cũng khó chịu, nếu không thể công khai cứu tế, ta liền nhờ hần đi chữa bệnh từ thiện, chỗ chi phí bảo phòng kế toán chỉ là được.

Chu Cố tới vào chính thời gian này. Cả người hần toàn là máu đi vào thôn, Tôn đại phu nhảy dựng lên, còn tưởng rằng hần là quý điền hiện hình... Dáng vẻ bề ngoài của hần quả là có chút giống quý, nửa gương mặt bị hư thối, hai ngón chân đứt, mười ngón tay máu tươi đầm đìa. Vừa lúc ta đi sang thôn dò xét, liền khuyên Tôn đại phu giúp hần xem thử một chút, lại nói bệnh điên cũng không lây truyền, Tôn đại phu mới giúp khám cho hần. Dĩ nhiên đó không phải bệnh điên, Tôn đại phu thân bí nói với ta “Người này bị tra khảo”.

“Là thái giám?” Ta không hiểu hỏi lại.

Tôn đại phu đỏ cả mặt, ho một tiếng, “... Không phải.”

Sau đó ta mới hiểu được, thì ra Tôn đại phu lo lắng bệnh nhân này là người đã chịu khổ hình trong đại lao, sợ là có tội, sẽ dẫn tới phiền toái. Ta lại không cảm thấy như thế. Ta không có nghe nói chỗ nào có đào phạm, ít nhất không thấy báo cáo. Có thể chịu đựng hết khổ hình từ đại lao đi ra, có thể thấy được chính là vô tội rồi, ít nhất về mặt pháp luật cũng đã đền bù cho tội ác. Nếu luật pháp cũng nguyện ý cho hần cơ hội rồi, tại sao ta lại không cho?

Ta luôn dùng thái độ như vậy với lưu dân. Có thể chữa bệnh thì chữa bệnh, đối bụng đói thì cho ăn chút gì đó, lấy mười ngày làm hạn định. Nguyên ý lưu lại, ta liền phái đi giúp đỡ khai hoang, nếu có tay nghề có thể đi đâu cũng được hoặc ở lại trong trang. Nếu không chịu nổi khổ, nhớ nhà, ta cũng sẽ cho lộ phí để bọn họ rời đi.

Ta là nữ nhân, luôn có lòng dạ đàn bà. Giúp mọi người làm điều tốt, trong phạm vi năng lực, sao ta lại không làm. Trên thực tế, niên đại này người ta rất coi trọng việc yên ổn chỗ ở nên lưu dân thật ra thì không nhiều lắm, ta cũng không tốn phí quá nhiều tiền bạc cùng tâm lực.

Không biết Chu Cố nghĩ thế nào, tóm lại, hần ở lại. Sau khi thương thế tốt hơn, ta phát hiện hần biết chữ, liền mời hần làm tiên sinh phòng thu chi, hần cũng làm được không có lỗi gì, ghi chép rất rõ ràng, cẩn thận tỉ mỉ, mặc dù có phần không để tâm vào mấy thứ này.

Nếu không gặp phải sự kiện cướp cô dâu kia thì ai cũng không biết người dung mạo bị hủy này, nhìn có vẻ giống văn nhân thư sinh lại có một thân công phu rất tốt.

Nhưng vết sẹo trên mặt hần thật sự quá dữ tợn, nha hoàn trong nhà đều rất sợ, cũng không có người nào nguyện ý hầu hạ bên cạnh hần.

Niên đại này người khác vẫn còn rất tin tưởng quý thân, cảm thấy kiếp này bị hủy dung nhất định là kiếp trước không tu, đức hạnh còn thiếu.

Dĩ nhiên ta không tin. Chung sống cùng nhau suốt hai năm, ta phát hiện Chu Cố là một người đa tài đa nghệ, sau lưng nhất định có chuyện xưa vô cùng phức tạp. Nhưng nếu hần không muốn nói, ta cũng không muốn hỏi. Cứ như vậy một thanh niên văn võ song toàn lại nguyện ý đảm đương hộ vệ cho ta, quả thực là đại tài tiểu dụng, ta rất tôn trọng hần.

Nhưng thái độ của hần vẫn luôn luôn lạnh nhạt, không kiêu ngạo không tự ti. Điểm này khiến ta vô cùng thương thức

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

“Tứ cô nương.” Hấn khẽ mỉm cười, tuy nhiên nụ cười chỉ có nửa mặt, ánh mắt trong suốt, “Nợ vừa thu được ta đã giao cho phòng thu chi.” Hấn đưa cho ta mẫu giấy.

Tuy nói là thị vệ của ta, nhưng là hấn chỉ đi theo khi ta ra ngoài mà thôi. Bởi vì hấn bản lĩnh rất tốt, mấy năm nay nợ quanh vùng cơ hồ đều là hấn đi thu. Nhà chúng ta nhỏ, một người phải làm việc của vài người. Hấn cũng không oán trách, còn cười nói mình rất nhàn rỗi.

Ta nhận lấy mẫu giấy, đưa cho Tiểu Anh cầm lấy, để sau đổi chiếu sổ sách “Chu tiên sinh đã ăn chưa?” Ta hỏi.

“Ta xuống dưới bếp lấy chén cơm ăn là được, còn có thể thiếu ta sao?” Chu Cố nói nhẹ nhàng, cầm đầu lạp lên.

“Ngồi xuống ăn đi. Nhiều món ăn như vậy, ta sao có thể một mình ăn hết được?” Trù nương cũng có chút sợ hấn, sao có thể để dành cái gì tốt cho hấn được.

“Tiểu Anh, ngươi cũng đi ăn cơm đi.” Ta biết khi Chu Cố tới, Tiểu Anh sẽ mặt mày chán ghét ăn không vô, “Ăn cơm xong nhớ trở lại hầu hạ.”

Hấn cũng không từ chối nữa, cười cười ngồi xuống, không quan tâm đến Tiểu Anh đang trừng mắt xem thường hấn. Ta đối với việc các nàng coi trọng dáng vẻ bề ngoài thật sự không hiểu nổi.

Ta để đĩa gà quay trước mặt hấn. Những năm này, ta đã quen ăn rau cải đậu hũ là do trước khi xuyên qua ta điên cuồng giảm cân đến thành bệnh coi thịt béo đều như kẻ thù. Không nghĩ tới sau khi xuyên qua, ta vẫn không thích ăn mặn, chỉ cần trứng gà đã thấy đủ rồi, ta thường bị Tiểu Anh trêu là mệnh tiểu thư, thân nha hoàn (*mệnh sung sướng nhưng thân thích khổ cực, chắc thích tự ngược*).

“Tứ cô nương cũng ăn chút thịt đi” Chu Cố khuyên, “Không cần ăn đạm bạc như thế.”

“Dinh dưỡng rất cân đối, huynh yên tâm. Cơm tẻ trứng gà là được rồi, bên ngoài còn có người cháo loãng cũng không được ăn đấy.” Ta thờ dãi.

Mùa thu năm nay được mùa, giá lương thực rất rẻ làm nông dân không có lợi gì, hơn nữa thu thuế lại càng nhiều, so với những năm mất mùa còn thảm hơn. Huyện của ta được gọi là “Sống như âm phủ, chết như thiên đường” (*Thượng cùng hoàng tuyền, hạ tựa bích lạc*), quan lại chuyên vợ vét hết của dân.

“Tứ cô nương trước lo nỗi lo thiên hạ, sau mới vui niềm vui của thiên hạ a.” Chu Cố cười, “Rõ ràng vẫn là tiểu cô nương mới mấy tuổi.”

“Huynh dứt khoát nói là lòng dạ đàn bà cho rồi.” Ta lấp liếm, vội nói sang chuyện khác, “Lý đầu mục nói nơi đất đang khai khẩn muốn mở một con nương, ta muốn đi xem một chút, buổi chiều huynh có rảnh không?”

“Tứ cô nương nói đùa rồi, ta là thị vệ của cô, dĩ nhiên là nên đi theo.” Chu Cố cười khê, trên khuôn mặt bị hủy hoại thoáng hiện ánh sáng dịu dàng.

Má phải của hấn bị bóng nặng, thật may là mắt không có việc gì. Nửa mặt bên trái còn lạnh lặn của hấn trông rất tuần tú, nhìn phong thái khí độ của hấn, còn gọi là danh tự như vậy, thật sự là làm người ta tiếc hận.

“Chu tiên sinh, huynh cũng ở nhà ta hai năm rồi nhỉ.” Ta cẩn thận hỏi, “Thật sự làm cho huynh chịu cảnh nhân tài không được trọng dụng.”

“Ta sống sót là nhờ Tứ cô nương thu lưu, nếu không mệnh ta đã sớm không còn rồi.” Hấn nhàn nhạt đáp.

“Đừng nói như vậy. Hai năm qua ta được huynh chỉ bảo rất nhiều, lại nói huynh cũng coi như 1 nửa sư phụ ta.” Tay nghề của ta có được cũng chính là nhờ hấn chỉ bảo, “Ta nghe nói, huynh vừa qua sinh nhật hai mươi tám tuổi?”

“Cũng đến tuổi lập gia đình.” Hấn hơi nghiêng đầu, “Tứ cô nương, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Ta cảm thấy có chút chật vật. Nếu không phải bà vú ngày ngày cầu nài, ta lại nghe thấy một số tin nói bóng nói gió, nói gì cũng không nên để ta tới mở miệng nói việc này. Lại nói, ta thật sự vô cùng thích Chu Cố, cùng hấn nói chuyện là niềm vui duy nhất của ta. Ta không hy vọng lời đồn đãi ảm ỉ gì về hấn, ta sẽ cực kì đau lòng.

Tiếp tục kiên trì, ta nói, “Vậy... Chu tiên sinh có tính chuyện cưới vợ hay không? Cái gọi là Tam đại bất hiếu, vô hậu vi đại. Nói dối tông đường là rất cần thiết...”

Hấn nhìn ta chăm chăm, vết sẹo đỏ đến cơ hồ có thể phun ra máu, ánh mắt rất kỳ quái. Ta đầu tiên là không hiểu chút nào, sau mới nghĩ đến, ta hiện 14 tuổi... Thân thể đã 14. Cũng là tuổi có thể bàn hôn sự... Tự ta nói đã phạm vào ranh giới cuối cùng của lễ giáo. Nhưng ta cũng không phải muốn phạm vào cái ranh giới cuối cùng quý quái đó.

Ho khan vài tiếng, ta lúng túng chỉ muốn chui xuống gầm bàn, “... Ta là nói, huynh là người biết chữ, muốn có thể thất hấn cũng không khó. Huynh có biết Triệu gia ở bên kia sông không? Bọn họ mặc dù không giàu có, nhưng nhà vừa làm ruộng vừa là có gia giáo, cô nương người ta cũng là tri thư đạt lễ (biết đọc sách, hiểu lễ nghĩa). Chỉ là vì chăm sóc cha mẹ mà lỡ hôn kỳ... Nhưng là nàng ta mới đang tuổi mười sáu. Nếu như huynh nguyện ý...”

“Ta không muốn.” Chu Cố nhẹ nhàng nói, giọng nói rất ôn hòa, lại cười một tiếng, “Tứ cô nương, hôn sự của cô cũng còn chưa có đâu, sao đã vội vả làm bà mối?”

Mặt ta cũng đỏ đến nóng lên rồi. Trong lòng rất nóng nảy, lại không thể nói. Trước kia tuổi cũng như thế này vẫn còn coi như trẻ con, còn chưa có cái gì.

Nhưng tại niên đại này, cô nương mười bốn tuổi sẽ phải chuẩn bị hôn sự, cửa Tào gia từng bị những người tới bàn hôn sự đập nát. Dĩ nhiên không phải bởi vì ta Quốc Sắc Thiên Hương, khuynh quốc khuynh thành. Chủ yếu là vì của hồi môn của ta rất nhiều, lại không có cha mẹ huynh trưởng, ta còn biết quản lý tài sản gây dựng sự nghiệp, đó mới chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Nhưng ta cũng tự mình hiểu được, ta là người phóng khoáng nếu gả vào gia đình có lễ nghĩa chặt chẽ chỉ sợ không quá mười ngày liền bị hưu trả về... Như vậy thì cần gì phải cưới xin cho phiền toái nữa.

Có lẽ là vì ta cự tuyệt quá nhiều, nên bên ngoài cũng xuất hiện một số lời đồn. Có người nói, ta thu lưu Chu Cố chính là muốn hãm ở rể. Cũng có người nói, Chu Cố sống nhờ Tào gia không đi, chính là mơ ước phần gia sản này, muốn cả người và tiền.

... Vu khống một cô bé như vậy là không có đạo đức.

Đấu tranh trong chốc lát, ta không nhịn được thở dài một hơi, “Ta không muốn lấy chồng.

“Tại sao?” Chu Cố trên ghẹo ta, “Nói dối tông đường chính là chuyện lớn.”

Ta buồn bực. Hắn cư nhiên lấy ta lời nói phản lại ta. Nghĩ đến bà vú cầu nhau, đám nha hoàn miệng đầy oán giận, đáy lòng ta cũng bùng bùng lửa giận.

Gả cái gì mà gả? Trước khi ta xuyên qua cũng chưa có gả, sau khi xuyên qua mới mấy tuổi đầu tại sao lại phải suy tính vấn đề này? Cũng không phải là không nuôi nổi bản thân, tại sao phải gả đi cho nam nhân chà đạp? Gia đình trước kia của ta không hạnh phúc, ta đã nhìn đủ loại nam nhân lòng lang dạ sói và những nữ nhân ngu ngốc nhưc.

Mà tại niên đại này, nam nhân lòng lang dạ sói còn có lễ giáo đạo đức làm chỗ dựa, ta lại không phải là người có đầu óc đen tối.

Ta bực mình không nói, cúi đầu bới com. Chu Cố lại có thái độ khác thường, không ngừng hỏi tới. Ta chưa bao giờ biết hắn cũng sẽ phiền như vậy.

Một hơi xông tới, ta nghiêm nghị nói, “Chuyện lập gia đình cũng không phải không được. Chỉ là người ta muốn thành thân, phải ra trận là tướng quân, vào triều làm thừa tướng. Thiên hạ thái bình, không cầu công danh mà thông thả tự tại sống nơi sơn dã; thiên hạ loạn lạc, khiến vạn người xúc động quyết chí thuân phục bất kể bản thân là ai. Không dùng của cải làm niềm vui, không vì bản thân mà buồn khổ... Hơn nữa phải văn võ toàn tài, vóc người khỏe mạnh, người như vậy hiện ở đâu có để ta gả đây? Cho nên vẫn không bàn tới việc này thì tốt hơn.”

Phát tiết thật thoải mái, ta tự nhiên mức canh uống..., không nhìn Chu Cố có bị ta làm giật mình hay không. Ta thật sự rất lười phải giả bộ thẹn thùng, mặc dù như thế này sẽ bị người khác nói không biết xấu hổ. Nhưng ta thật sự vô cùng phiền... Trừ phi đặt tới tiêu chuẩn này, nếu không ta thật sự không cần thiết phải ủy khuất mình.

Lại nghĩ đến nam nhân thời đại này ai chả tam thể tứ thiếp, vô cùng phụ bạc. Nếu có thể cao thượng đến trình độ này, ta mới nguyện ý miễn cưỡng chịu đựng những phiền phức của hậu viện phức tạp hắc ám.

Nhưng Chu Cố lại cười.

Ta nghi ngờ nhìn hắn, thế nhưng hắn lại cười đến tận khi com nước xong xuôi, còn giúp ta cầm chén đĩa thả vào trong hộp đựng thức ăn.

“Tứ cô nương”, hắn rút cuộc nói chuyện, “Ta cảm thấy cô có lòng bác ái, coi chuyện cả huyện như việc nhà để lo liệu. Nên chỉ có nam tử như vậy mới xứng với cô.”

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Đáng tiếc, người như vậy trên đời chỉ có 3.”

“Hả?” Hắn cảm thấy hứng thú nhìn ta.

“Một đã chết, một còn chưa ra đời. Còn có một người... Có thể con cháu đầy nhà, đã gần đất xa trời.”

Ta mặt không đỏ hơi thở không gấp nói đùa. Xem ra hiệu quả rất tốt, hắn cười đến ngã trái ngã phải liêu xiêu vẹo đi ra ngoài, dưới tay xách theo hộp đựng thức ăn.

Vượt qua ngưỡng cửa, hắn quay đầu lại cười khế, “Tứ cô nương, Chu cố không phải làm bộ. Chỉ là hôn nhân là chuyện lớn tuy nói lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, nhưng cha mẹ ta đều đã mất, thế tử sẽ là người thân duy nhất của ta. Nếu không phải tâm đầu ý hợp, tri kỷ của nhau, ta cũng không muốn vì con cháu mà thành hôn”. Hắn đi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại nói thêm câu, “Cô yên tâm đi, người thông minh sẽ không tin lời đồn.”

Ta nghe xong thì ngây người. Ý tứ của hắn có phải.. Hắn cũng nghe qua những lời đồn đãi kia? Ông trời ơi...

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Buổi chiều lúc ra ngoài, ta rất không tự nhiên. Nhưng Chu Cố vẫn có dáng vẻ đáng chết kia, vẫn đậm phong thanh, giống như là buổi trưa không có chuyện cùng ta ăn cơm, cũng không biết bất kỳ lời đồn đại nào. Người này... Chẳng lẽ có thể giả bộ rất giỏi chứ?

Đáy lòng ta thoáng lo lắng, ta quay đầu liếc rất nhiều lần Chu Cố đang đi bên cạnh con lừa.

“Tứ cô nương”, Chu Cố nhìn ta một cái, “Cô có tâm sự gì cũng viết hết trên mặt.”

Ta tức giận quay đầu, “Bởi vì ta là người quang minh chính đại.”

Hắn chỉ cười, đến khi tới nơi dự định mở kênh nương, ta nghe kế hoạch của đầu mục, Chu Cố cũng không hề nói chen vào. Ta vẫn rất tin nhiệm những người có kinh nghiệm, chỉ cần không quá giới hạn, trái ngược lẽ thường, chỉ cần nói cho ta muốn bao nhiêu tiền là được.

Niên đại này mặc dù không có máy vi tính, TV cùng điện, nhưng lòng người lại rất thuần phác. Ta chỉ là cần thu thuế ruộng ít một chút, không làm cho người ta đói chết, những tá điền này liền móc tim móc phổi làm việc miễn phí, làm cho người ta vừa cảm động lại vừa khổ sở.

Nhưng ở thời đại này, quan phủ là một quái vật đáng sợ. Vốn là ta muốn tự mình làm toàn bộ hệ thống thủy lợi trong trang viên, lại bị Chu Cố ngăn cản. Thì ra thủy lợi cũng là bộ phận thuộc về quan phủ, nếu động tĩnh quá lớn, có thể sẽ mang phải tội danh “Tâm địa bất chính”, thật làm cho ta sợ đến toàn thân đầy mồ hôi.

Giống như là thiên tai thì cho dù có lòng lương thiện, lều chái cũng chưa chắc có thể lập, nếu lập cũng không thể quy mô quá lớn. Xây cầu làm đường là chuyện tốt, nhưng ta cũng không thể làm quá nhiều. Bởi vì ta là nữ nhân thương gia thân cô thế cô, ai cũng có thể khi dễ. Không phải là quan lại trên dưới ta đã hối lộ tốt, Tào Quân gia cùng Chu Cố thay ta nghĩ kế, ám chỉ Huyện lệnh không nên giết gà lấy trứng, mới tạm no bụng bình an.

Nếu không chỉ bằng mình ta sao có thể khai hoang thành công xây dựng hai điền trang thuận lợi như vậy, cũng không biết sẽ bị tịch thu nhà mấy trăm lần rồi... Có thể lý do có thể bịa đặt còn ít sao?

Đến cuối cùng, mảnh đất hoang chỉ có thêm 1 cái kênh mới, còn chưa có bất kỳ hoạt động sản nào, thì đã phải chuẩn bị nộp thuế và hối lộ.

Có lẽ là nhìn khuôn mặt ta u buồn, Chu Cố khẽ thở dài, nhỏ giọng nói, “Tứ cô nương, cô so với phân nửa quan lại đã tốt hơn rồi... Đáng tiếc cô là nữ hài tử, cũng thật may là cô là nữ hài tử.” Hắn im lặng một lát, “Thuế ruộng vẫn nên tăng thêm một chút đi.”

“Trong nhà không có trở ngại, kho đầy lương thực, tại sao muốn tăng?” Ta rất oán giận. Đây không phải là nhà giàu rượu thừa thịt thối, đường đi đầy người chết công sao?

“... Đất đai của cô càng ngày càng nhiều, sản lượng lại nhiều hơn người khác hai thành.” Chu Cố lắc đầu một cái, “Tá điền giành đến bể đầu muốn tới giúp cô làm ruộng, cái này đã đắc tội với các điền trang nhà người khác...”

Ta không lên tiếng. Trước đó Tào Quân gia cũng đã lo lắng nói với ta điều này, nhưng ta rất khó có thể tiếp nhận. Đất của ta cơ hồ đều là đất ruộng cần cỗi, ta nghĩ muốn vỡ đầu mới có thể dựa vào phân bón cùng lương thực phụ đề cải thiện. Tranh giành đất đai quá kịch liệt, tá điền vất vả cả năm cũng không thể ấm no, mất hết công lao. Nhưng lại xuất hiện hiện tượng rất khác thường. Rõ ràng tranh giành đất đai đến trình độ rất khoa trương, nhưng đất đai trở thành đất hoang lại càng ngày càng nhiều. Gia chủ thế tộc nhà giàu dĩ nhiên không thể nào tự mình quản lý trang viên, chỉ có thể giao cho bọn hạ nhân trông nom. Thế nhưng loại hạ nhân các thế tộc nuôi trong nhà đến ngũ cốc loại nào cũng không phân biệt được, cũng chỉ biết thu tô thuế mà thôi, mà tá điền lại thờ ơ, không quan tâm.

Vì vậy, tạo thành 1 sự chuyển biến ngày càng xấu, quản lý không tốt, tá điền vô tâm trồng trọt, sản lượng ngày càng thấp xuống. Trên thế gian chuyện tình đều tương tự đơn giản mà lại không hề đơn giản, làm ruộng cũng giống vậy.

Nhưng địa chủ cũng không suy nghĩ vấn đề nằm ở chỗ nào, chỉ biết đem đầu mục ra trách phạt, tất cả những thế tộc khác cũng làm như vậy. Giống như một đồng học trước kia của ta đã nói, những quan niệm cũ trong sách đều bị thế hệ sau loại bỏ.

Tranh đoạt đất đai là sự thật, dĩ nhiên là phải tìm được phương pháp quản lý tốt nhất. Cho dù không thể giống như thế kỷ hai mươi một sử dụng máy móc để cày cấy, nhưng phần lớn các nơi đều giống nhau cùng sử dụng sức vật để kéo cày xới đất, lấy kỹ năng lành nghề để làm nông, sắp xếp hoàn chỉnh công việc, sau đó trừ lúc cày bừa vụ xuân và thu hoạch vụ thu cần tập hợp nhân lực bên ngoài còn không đều phân chia đất cho tá điền tự chịu trách nhiệm... Trải qua cải thiện như vậy, ta thu tô thuế ít hơn so với nơi khác, nhưng tiền ta kiếm được ngược lại nhiều hơn họ, sức chịu thiên tai lại mạnh hơn.

“... Ta dụng tâm, chứ không phải như bọn họ đem điền trang thành túi tiền mà thôi.” Ta nhỏ giọng lầu bầu oán trách.

“Nếu như cô là nam nhi, ta tuyệt đối sẽ không để cho cô làm như vậy.” Chu Cố thở ra một hơi, hàm súc mà nói, “Toàn bộ thiên hạ này chỉ có một người có thể được lòng bách tính, coi dân như con.”

“Vậy hắn làm như vậy đi!” Ta không nhịn được cãi lại.

“Tứ cô nương!” Chu Cố lớn tiếng.

Ta im lặng, cảm thấy rất phiền, rất đau xót. Ta đến từ một xã hội mà con người luôn được bảo vệ, tai họa lớn nhất là tai nạn xe cộ. Trước kia ta oán trách xã hội hắc ám, nhưng tới nơi này, ta mới biết trước kia ta cần bản không biết cái gì gọi là “Xã hội hắc ám”.

Mạng người như cỏ rác, ăn bữa hôm lo bữa mai. Ta nhìn không vừa mắt muốn làm chút việc thiện để cho mình an lòng cũng không thể làm gì.

“Ta hiểu rõ rồi, thật xin lỗi”. Ta ưu buồn nói, “Người khác muốn thế nào thì thế đó đi, làm sao chịu được? Ta nói bọn họ sao lại cứ phải tìm người quản lý đi? Dù thế nào đi nữa bọn họ đừng nói cây mạ, ngay cả hạt giống hình dáng thế nào chắc cũng không biết...”

Chu Cố sùng sốt một chút.

Thăm.

Ta vẫn kiên trì, “người quản lý chắc chắn sẽ có lừa gạt. Thật ra những thế gia có điền trang kia, chủ nhân kiếm một phần, bọn họ muốn kiếm nửa phần, nuôi một đồng ăn hại chính là hại tá điền. Còn không bằng để cho ta tự trông nom... Tất cả mọi người tốt. Tá điền có cơm ăn, thế gia giàu có thì túi tiền no đủ, tạo thành thế lợi cho cả 2.”

Hắn nhìn ta thật sâu, ta bị hắn nhìn đến phát sợ.

“Giao cho người, có thể sao?” Nhìn hắn tựa như lơ đãng hỏi.

“Hai điền trang rách nát của chúng ta đều do ta thu xếp ổn thỏa, ruộng còn phì nhiêu màu mỡ vẫn không được?” Ta trừng mắt, “Quy củ điều lệ cũng nên chỉnh lý lại đi, chỉ cần hơi sửa đổi là có thể được.” Ta nghĩ, tính toán một chút, cảm thấy cũng không quá khó. Dù sao rảnh rồi không có việc làm, thoải mái ta xem cũng chán rồi.

“Đáng tiếc thời này không có “Cò nhà”. Ta nửa đùa mà nói, “Nếu không ta liền đem tất cả đất cho các địa chủ khác thuê... Tránh làm cho người khác ngày ngày đồ mất ghen tức.”

Hắn tròn to mắt, “... Ta cần suy nghĩ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Chuyện này ta rất nhanh liền bỏ qua. Nghĩ có ích lợi gì? Chuyện này không cần hỏi cũng biết quá giới hạn, người nào sẽ chịu đây? Sau này Chu Cố cũng không còn nhắc lại, lại đề nghị muốn dạy ta cò cầm.

“... Ta cũng không phải là tiểu thư thế gia.” Ta hồ nghi nhìn hắn.

“Từ cô nương, cô không phải nói là rảnh rồi không có việc làm sao?” Hắn cười rất ôn nhu, cũng nhẫn nại dạy ta. Ta học rất kém cỏi, nhưng hắn dốc lòng dạy dỗ nên cả hai cùng tiến bộ, bộ dáng rất thích thú. Có thể là ta suy nghĩ quá nhiều. Mỗi lần ta đánh sai, Chu Cố sẽ quay đầu lại nhẹ giọng chỉ bảo, điều này làm cho đầy lòng ta có phần kỳ quái không được tự nhiên.

Ta cứ nghĩ đến việc “Khúc nhạc sai, Chu lang chú ý”.

Ta thật sự không dám nghĩ sâu. Không nghĩ tới con người Chu Cố lại có ham mê như thế. Nói không chừng là một phần trong kế hoạch mai mối tìm chồng cho ta. Hy vọng là ta hiểu lầm. Khi hắn dạy ta đánh đàn, ta luôn ở vườn hoa trong đình. Cho đến khi mùa đông bắt đầu có tuyết rơi, chúng ta mới bắt buộc học trong phòng khách, ta còn đặc biệt đem bà vú cùng Tào Quân gia mời tới nghe ta đánh đàn, rất là hành hạ lỗ tai của bọn họ.

Không phải là của ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà là ta thật rất thích con người khiêm tốn của hắn dù khuôn mặt đã bị phá hủy một nửa, hi vọng đoạn tình nghĩa đáng quý này có thể kéo dài một chút, hy vọng nó không bị những lời đồn đại bên ngoài phá hủy.

Dù sao bên trong cơ thể của tiểu cô nương này là một lão trạch nữ. Vậy cũng là trong ngoài bất nhất rồi. Qua hết năm, ta mười lăm tuổi. Nhưng vừa qua Nguyên tiêu, ta liền cùng Tào Quân gia và bà vú tranh cãi ầm ĩ một trận.

Lại nói chúng ta vẫn sống nương tựa lẫn nhau như vậy, những ngày sau này rất tốt đẹp. Mặc kệ hai lão nhân gia đối với ta vẫn kiên quyết đối xử như chủ tớ nhún nhường tôn kính, hay là đối xử như với tiểu bối quan tâm cưng chiều, ít nhất ta đều cảm thấy được tôn trọng.

Trước kia có người nói ta không có tính cách cố định, ta là một mặt gương. Người khác đối đãi với ta như thế nào, ta chính là như thế hồi báo, một chút thay đổi cũng không có. Mặc dù nói có chút khoa trương, chi là cũng coi như phù hợp có chút thật tình. Không hổ là bạn trai đầu tiên của ta, đáng tiếc hắn có chí lớn, ta thì chỉ hận cả đời không thể làm chú chim sẻ nhỏ, vì vậy không thể không chia tay, đây chính là tiếc nuối lớn nhất của ta trước khi xuyên

qua.

Cũng chính vì loại cá tính rách này đã khiến Tào Quân gia huyền não giận dữ, bà vú khóc lớn. Thật ra thì, ta cũng vậy chỉ là nói thẳng không muốn gả mà thôi. Ta thấy chấp nhận của Chu Cố rất cao, liền có chút sơ sót. Sự thật chứng minh, Chu Cố là một nam tử vượt thời đại, lão tiên sinh lão thái thái nhà ta tuyệt đối không phải. Vừa nghe ta nói điều kiện thành thân cùng “Ý kiến không lập gia đình”, hai lão nhân gia thiếu chút nữa cùng nhau trúng gió.

Bà vú ở Từ Đường vừa quỳ vừa khóc hoài không dậy, Tào Quân gia chỉ vào ta mắng to bất hiểu. Cái tính cách quý quái kia của ta lại đột nhiên phát tác, cũng làm theo vừa khóc vừa mắng đại phu nhân Tào gia đã định để ta đói chết, Tào gia không có ân nghĩa gì với ta cả, Tào Quân gia dứt khoát ngã bất tỉnh.

Bệnh nhân là lớn nhất, ta chỉ có thể ảo não hạ trống thu binh, vợ vàng mời Tôn đại phu đến. Ta rất không vui vẻ, nhưng không có nói cái gì nữa. Không còn kẻ sách, chỉ có một chữ: hoãn (kéo dài).

Dù sao ta không gặt đầu, bọn họ cũng không thể bức ta lên kiệu hoa. Ai tới làm mai ta đều nhàn nhạt nói nhìn một chút, những cái nhìn này chính là một năm nửa năm, chính là không hề nói từ chối.

Tào Quân gia bức ta nhanh chóng, ta sẽ nói, “Nhưng người xem những Nhị Thế Tổ này, chỉ biết sống phóng túng, chỗ nào xứng với ta?”

Tùy châu huyện thành là địa phương nhỏ, thân phận có thể cùng ta xứng đôi lại bằng tuổi nhau xác thực không có mấy người. Lại nói ta có thể chán khỏi sản nghiệp Tào gia, Tào Quân gia không khỏi đối với ta xem trọng rất nhiều. Hắn cũng là người thích mềm không thích cứng, ta không trực tiếp phản đối linh tinh mà lấy lý để cãi lại, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận. Chỉ là trong lòng vẫn buồn bực, không bao lâu liền ngã bệnh.

Hắn bị lần bệnh này làm ta lo âu không yên cả ngày, ta không thể ở yên trong phòng làm một tiểu thư sung sướng. Mấy năm nay, chính họ đã cứu ta, thương yêu ta, bảo hộ ta, so người thân còn thân hơn. Bảo ta ở trong phòng ngủ, còn không bằng để cho ta ở trước giường bệnh bưng trà rót nước tắm còn thoải mái một chút.

Tuy nói chỉ là lão gia nô, nhưng nói thật, hắn còn là nam nhân chống đỡ duy nhất trong nhà. Hắn vừa bị bệnh, trong nhà liền gặp ăn trộm. Nếu không phải Chu Cố ở trong sân, bắt được kẻ trộm... Thật không nghĩ tới tên ăn trộm đó chính là tay ăn chơi Ngô gia ở Tây viện.

Ta cảm giác rất đáng sợ, thật sự là ăn trộm sao? Thế giới này sao nữ nhân lại khổ như vậy, thân thể muốn an toàn cũng khó khăn như vậy.

Tào Quân gia nhìn chằm chằm ta rất lâu, lại đem Chu Cố gọi vào nói chuyện. Không bao lâu, Tào Quân gia lại cùng ta nói, hắn niên kỷ đã lớn, cần nghỉ ngơi, nhưng Tào gia cũng không thể không ai chú ý, muốn nhờ Chu Cố đến quản sự.

Ta ngây cả người. Vốn cho là bà vú sẽ phản đối, không nghĩ tới nàng ngược lại an ủi ta, nói với ta, “Chu Tiểu lang mặc dù bóng nửa mặt, nhưng cũng là người đọc sách, người cũng thành thật...” Bà nói không ngừng, so bà mai còn nói nhiều hơn.

Nhưng ta không vui, vô cùng không vui. Ta là thích Chu Cố, không sai, nhưng không phải cái loại thích đó. Nam nhân là loài làm bằng hữu thì cực tốt, nhưng nếu lên giường, tất cả liền thay đổi, giống như là bị dị nhân xâm lấn. Chính là ta rất tinh táo, cho nên đặc biệt đề phòng. Ta rất thương thức Chu Cố, nếu hắn lấy lão bà, ta nhất định sẽ mặt dày đi làm khuê trung mật hữu của Chu phu nhân, kiên quyết đến nhà hắn nhà ăn cơm chùa làm bà cô già, bồi lão bà hắn mắng hắn, tâm tình tốt còn có thể trông con cho hắn. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không gả cho Chu Cố, hình dáng biến dị nhiều... càng không biết hắn là vì báo ân hay là thích luyện đồng mà lấy ta. Nếu là về trước hắn sẽ bởi vì đề nén quá độ mà phản lại, dẫn đến thành kẻ phụ lòng phụ bạc cao cấp nhất; về sau còn lại thì không có cô bé nào sẽ mãi không lớn lên, nếu lớn lên lại nhìn hắn đi tàn phá cô bé đáng thương khác, ta sẽ không đành lòng.

Nhưng ta không thể đối với lão nhân gia phát giận, không thể làm gì khác hơn là tỏ rõ sắc mặt cho Chu Cố thấy.

Chỉ là ta thật hận cái công phu tu tâm dưỡng tính của người đọc sách, mặc kệ ta nhăn mặt thế nào, hắn cũng vẫn vững như trước dù thái son có sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt, nếu ngược lại thì ta sẽ vui đến chết.

“Tứ cô nương,” hắn đã cùng Cao gia hiệp đàm tốt chuyện thuê ruộng, đang cùng ta hỏi báo thì đột nhiên lại nói 1 câu ngoài vấn đề “Tâm tư của cô không cần suy đoán, nhìn mặt đã biết.” Ta thề mặt của ta nhất định xanh như cây cải dầu.

“Huynh tại sao không cự tuyệt?” Ta rút cuộc giận tím mặt rồi.

“Cự tuyệt cái gì?” Hắn mặt lạnh nhạt dọn dẹp các khế ước lung tung trên bàn.” Tứ cô nương, những hợp đồng này cô tốt nhất nên nhìn lại một lần, có cái gì chúng ta cùng nghiên cứu”.

“Chớ giả bộ! Giả bộ cũng không giống rồi!” Ta muốn lật bàn, thế nhưng cái bàn này là lê tâm mộc, nặng chết đi được, ta lật cũng không động.

Hắn rút cuộc bỏ xuống khí độ bình tĩnh, rất nghiêm túc nhìn ta, “Tứ cô nương, Chu mỗ bất tài, cũng không định ở rể.” Hắn quay mặt đi chỗ khác, tầm mắt ta rơi xuống nửa khuôn mặt nguyên vẹn, khuôn mặt mơ hồ có nụ cười, “Lại nói, hồi môn của người chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt, tiền kiếm được cũng chỉ có thể giấu ở tại thôn trang này... dù con nỏ áo ấm mà thôi, cũng không phải đại phú Đại Quý gì.”

... Thì ra huynh còn ngại đồ cưới ít sao!?

“Rất tốt!” Ta tức giận rống to, tự mình rót ly trà hạ hỏa.

“Nhưng Tào Quân gia cùng bà vú trung can nghĩa đảm, che chở Ấu Chủ, Chu mỗ vô cùng kính nể”. Hắn nghiêm túc, “Tứ cô nương, thay vì cùng bọn họ

cứng rắn đối chọi, sao không lùi mấy bước?” Hấn trầm mặc một hồi, “Bọn họ... Cũng không còn có thể sống mấy năm nữa.”

Ta không nói nữa, lòng xoắn lại. Tào Quân gia so với lão thái gia tuổi còn lớn hơn, quanh năm ốm đau, ngày càng lụn bại rồi. Bà vú lúc Tào Tứ Nhi bị giam đến phòng chứa củi cũng phải chịu 1 trận đòn, đã sớm bị đánh hỏng rồi, những năm này hoảng sợ lo âu, cũng đã thành đèn cạn dầu.

Ta làm sao không hiểu? Thật không rõ, cũng sẽ không ngày đêm phái 3 nha hoàn trông nom, ngay cả đại phu cũng mời đến ăn không ngồi rồi.

Chỉ cảm thấy đau buồn, ngẩng đầu lại thấy Chu Cố nhìn chăm chăm ta, mặt tràn đầy buồn bã.

Ta không được tự nhiên ho một tiếng, rót ly trà giao cho hấn. Buồn buồn nói, “Làm phiền Chu tiên sinh lo lắng.”

Nhận lấy trà, hấn chân chờ một chút, “Tứ cô nương, thật ra thì... Nếu có người trong sạch, cô vẫn là gả cho thì tốt hơn.” Dừng một chút, “Tứ cô nương không giống trẻ con...”

Gáy oanh một tiếng, ta chỉ cảm giác sau lưng một mảnh mồ hôi lạnh.

Hấn liếc ta một cái, “Làm việc ý chí kiên cường, vô số nam tử cũng không bằng cô. Chu mẫu không biết Tứ cô nương rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng nếu cô muốn làm bất kỳ đại sự gì, vẫn nên dựa vào phu gia mới có thể được...”

“Ta không muốn làm đại sự gì.” Ta cắt đứt hấn, người này đến cùng phải hay không nhìn ra cái gì rồi? “Ta chỉ hi vọng, phu quân của ta có thể được ăn đủ no, mặc dù ẩm, không cần bán nhi bán nữ. Theo Tào gia, trên dưới mấy trăm miệng tánh mạng, trọng trách nặng nề như vậy, ta ban đêm ngủ cũng sẽ tỉnh giấc. Ta chỉ phải... Chỉ là...”

Suy nghĩ một chút thật là giả nhân giả nghĩa. Nói ta là lòng từ bi thật là chuyện cười... Chỉ là xuất thân của ta là gia đình rất hỗn loạn, ta không biết tình thân là gì. Mà ta đối với thế giới này vẫn không có cảm giác tin tưởng, vẫn chỉ coi đây là một giấc mộng dài.

Nếu là mộng, ta chỉ muốn theo lòng mình. Ta muốn thấy một nơi không có sầu vân thảm vụ.

“Ta chỉ là muốn cầu xin an lòng.” Ta rất chán nản.

Mặc kệ là thế kỷ hai mươi mốt hay thế kỷ XV, “Muốn làm người tốt” nguyện vọng này nghe đều giống như đũa ngọc.

Chu Cố cảm chén trà nguội kia, ta không nhìn ra vẻ mặt của hấn.

Uống một hơi cạn sạch, hấn đứng lên, “Tứ cô nương, nguyện vọng của cô, khiến Chu mẫu tự ti mặc cảm.” Sau đó rất trịnh trọng vãi dài tới đất.

Hấn đi thật lâu, ta còn ngẩn người.

Chu Cố đây là ý gì? Hấn là nói ngược? Hay là đang cười nhạo ta? Ta nghĩ như thế nào cũng đều không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Nhưng không nghĩ ra cũng được, ta cũng không phải người này luôn cố chấp. Ngược lại ta chỉ quan tâm đến chuyện mượn đất của Cao gia lân cận, sau khi Chu Cố hiệp đàm mấy lần, hợp đồng cò kè mặc cả một phen, đem danh hạ điền hai cho ta mượn.

Thật ra thì thu lợi quá ít, thậm chí còn có thiên tai nhân họa, còn có thể sẽ lỗ vốn. Nhưng đất đai nhà hấn cũng giống nhà ta, hơn phân nửa ở mép nước, thổ địa phì nhiêu, nếu có thể trông nom đến nhập bất phu xuất (vào ít hơn ra) khiến người người oán trách, cũng là chuyện không đơn giản.

Chỉ là Cao gia chủ yếu là bán muối lậu, vô tâm quản lý, lại vì tá điền chống thuế mà nhưc đầu, dứt khoát đều vứt cho ta. Vốn cho là thuê mượn sẽ có phiền toái, không nghĩ tới “Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm” định luật không tác dụng rồi.

Ta cười chú lira nhỏ vào điền trang, tá điền được thuê không phản đối, đầu mục điền trang đối với ta cụp mắt gạt lệ kể gian khổ. Ta giả trang mặt trắng, Chu Cố giả trang mặt đen, giành quyền quản lý thuận lợi, ta dùng 20 gánh khoai lang mua được một điền trang trung thành.

Họ đều là người tốt, trong lòng ta rất cảm khái. Có miếng cơm ăn, liền nguyện ý bán lực. Tuy nói người sống trong điền trang của ta cũng không có gì

đặc biệt, còn là nhà gỗ chiếm đa số. Sau viện, nuôi gà nuôi vịt, ruộng trồng thật tốt sản lượng cao người ta còn có thể có trâu bò, ngày qua ngày không khó khăn. Nhưng những tá điền của Cao gia thật là làm cho người nhìn hộc mắt hồng hồng. Ở lán cỏ, nhà nát ngói vỡ, cơ hồ đều là áo rách quần manh. Nghe nói mùa đông còn chết đói mười mấy người. Cao gia chưa chắc không phải không quan tâm, chỉ là trên dưới cách trở, những nô tài trung gian đáng chết kia thật nên giết.

Ta quản lý điền trang Cao gia, năm thứ nhất lỗi nhỏ. Chủ yếu lỗi là vì ta giúp họ sống qua thời kỳ giáp hạt (*tháng ba ngày tám, thời kỳ giáp hạt, trái cây hạt lúa còn xanh, chưa chín vàng, dễ đói kém*) bằng lương thực phụ cùng khoai lang, đều là những thứ tồn kho, cũng không coi là cái gì. Nhìn bọn họ ăn củ mài và lá củ mài ta thật sự muốn khóc. Nhưng bọn họ ăn lại vui mừng như vậy, cũng chỉ vì sẽ không đói chết, cũng không cần phải bán con nữa. Việc này cũng khiến ta rất cao hứng. Lán cỏ cũng trở thành nhà gỗ, họ học được uống nước đun sôi làm cho điều kiện vệ sinh khá hơn chút rồi, sẽ không dễ dàng bị mắc bệnh chết người. Cả ngày nhào vào lo lắng sản nghiệp của mình, ta cũng không rảnh suy nghĩ lung tung, mỗi ngày trôi qua cũng có tư vị.

Chờ ta phục hồi tinh thần lại, trừ Cao gia, còn có mấy nhà địa chủ đều đem ruộng đến nhờ ta. Ta không biết từ bao giờ một phần mười đất đai trong huyện đều do ta quản lý rồi. Sự thật này dọa ta phát sợ, mơ hồ cảm thấy có điểm không thích hợp. Suy đi nghĩ lại, mới phát hiện của “Chu tổng quản” của ta rất giới giang.

Không dùng không biết, vừa dùng đã giật mình. Bất tri bất giác, Chu Cố dùng cách nước lạnh lược ếch (*từ từ*), lặng lẽ tham dự hơn nữa còn chủ đạo giúp ta thực hiện kế hoạch làm cỏ nhà hoang đường này. Cơ hồ đều là hấn ra mặt hiệp đàm chuyện thuê đất và bàn các điều kiện trong khế ước, ta chỉ nhận phần cuối cùng mà thôi.

Dần dần, ta phát hiện hấn càng ngày càng lạ, mặc kệ chuyện hoang đường như thế nào (*đối với thời đại này mà nói*), chỉ cần hấn cảm thấy có lợi, sẽ tự động tạo ra kế hoạch liên hoàn vô cùng kín đáo để thực hiện. Loại bỏ khoảng cách về thời địa và phong tục đạo đức mà nói chính là dùng một loại phương thức tương đối uyển chuyển để đạt tới mục đích.

Đây cũng không phải điều khiến ta cảm thấy kinh dị nhất. Để cho ta phải trở mặt chính là, phương thức của hấn ôn hòa, không biến sắc, thậm chí lời nói cũng không nhiều. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền đập vào điểm trí mạng, rõ ràng có tính toán trước. Cùng thương nhân, hấn có thể vui vẻ trôi chảy nói về của cải của họ, cùng văn nhân, hấn có thể mở miệng nói văn chương, thi văn đối đáp.

Làm cho ta không hiểu chính là hấn cư nhiên bắc cầu đến quân đồn... Đánh giặc là chuyện triều đình, hấn cư nhiên cũng có thể cảm muốn Hành Quân Bố Trận với quân Hán nữa.

Để cho khuôn mặt ta phải vặn vẹo vì nín cười chính là hấn thậm chí còn lên huyện bắt đệ nhất tú bà phải đưa ra trăm mẫu ruộng tốt. Khi xã giao rất cần những cô nương thanh lâu này để tiếp khách, khi ta theo hấn đi qua huyện thành... đến Mãn Hồng Lâu.

Nếu như Chu Cố muốn hại ta, ta thật đúng là không còn đường sống. Đây cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy tò mò đối với thân thể của Chu Cố. Nhưng tò mò thì tò mò, ta vẫn không có hỏi. Nói không chừng sẽ rất kinh khủng, ta còn chưa muốn hỏi. Dù sao dưới tay phải quản lý nhiều điền trang như vậy nên ta cũng rất bận. Quan trọng hơn là, những thứ địa chủ Tam Giáo Cửu Lưu này, người thì mang địch ý, cũng có lúc cả khách và chủ đều vui mừng. Hơn nữa ta cả ngày xuất đầu lộ diện bên ngoài, tuổi mỗi năm lại càng lớn, lời đồn về ta và Chu Cố ngày càng nghiêm trọng, bà mối đến cũng dần dần ít đi, ta vui mừng lại được yên tĩnh.

Mục đích của ta đã đạt được rồi. Hơn nữa, Chu Cố đang đợi ta hỏi, chính là ta không muốn làm cho hấn được như ý. Ta đoán a, hấn nhất định đã nhìn ra chỗ không đúng, sử dụng các loại phương pháp để thử dò xét. Nhưng ta là người rất lười phải tốn tâm tư, hơn nữa... Đối với những dò xét quanh co mơ hồ không bằng cứ đường đường chính chính mà đối mặt.

Bình bất yếm trá (*đánh nhau thì không ngại dùng mưu kế lừa dối*). Ta đây từ nhỏ đã biết. Phàm là người dùng binh, lấy chính binh (*quân chủ lực*) hợp lực vây kín, quyết chiến tiêu diệt, dùng kỳ binh (*quân tinh nhuệ*) giành lấy thắng lợi. Nhưng trong quan hệ giữa người với người lại không phải chỉ là thắng bại đơn giản như vậy.

Ta sinh ra tại một thế gia danh môn, nên cũng có thể tự xưng là thiên kim tiểu thư rồi. Nhưng ở thế kỷ hai mươi mốt, thời đại chế độ một vợ một chồng, mẹ của ta cũng không phải chính thê, mà là người không được quá sủng ái - một “Tiểu di”. Cha ta đã bảy tám mươi tuổi, hấn đem cả bốn vị thê thiếp sống cùng trong 1 biệt thự, ta thường châm biếm đó là vì “Chậu nước bẩn”.

Nơi đó có đủ những chuyện hoang đường, dơ bẩn, dâm loạn, ta ngay cả nghĩ đến cũng cảm thấy rợn cả tóc gáy. Mẫu thân của ta nhu nhược, phụ thân lại ngang ngược. Một năm ta cũng không nhìn thấy phụ thân được mấy lần, nhưng ngay cả quyền dọn ra ngoài ta cũng không có.

Cho dù là tình cảm trời sinh đối với cha mẹ đều có thể ở tại nơi đó bị vô số áp chế mài mòn dần dần biến mất đến không cảm giác, thế gian này là không có cái gì là vĩnh hằng.

Cũng trong cái gia đình hoang đường đó, ta đã học trở thành người quen chịu khổ, hơn nữa ngang nhiên dùng cách giả bộ ngu si cầu sinh tồn. Đối phó với tâm cơ âm mưu, phương thức tốt nhất không phải gây ông đập lưng ông, mà là lấy bất biến ứng vạn biến, lấy tĩnh chế động, không cần theo đối phương làm loạn. Ta thừa nhận, dùng cái này đi đối phó với Chu Cố là không đúng, nhưng thoải mái, hơn nữa là đúng tình hợp lý.

Năm mười sáu tuổi này, căng thẳng cả một năm, rốt cuộc lòng cũng thả lỏng. Cao gia mấy nhà lúc nhận lại ruộng đều cực kì sung sướng, điều này chứng minh ý nghĩ của ta không sai lầm, đây quả thực là ba tốt: địa chủ tăng lợi nhuận, tá điền cơm no áo ấm, ta đây là quản lý chuyên nghiệp cũng kiếm được một khoản tài phú.

Trên tay có tiền, ta liền ngửa ngáy không yên, lần nữa nói với Chu Cố việc lập “Lớp học xóa mù chữ”.

Ngay từ năm trước ta đã muốn lập lớp xóa mù chữ rồi, nhưng Chu Cố lại phản đối mãnh liệt. Khi đó trên tay ta còn rất nhiều việc, bận văng đầu, cũng không kiên trì. Nhưng hiện tại, ta nghĩ đã đến lúc.

“Tại sao?” Chu Cố nhún vai hỏi lại ta, trong mắt vẫn có nghiên cứu tìm tòi. “Tứ cô nương, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Ta thật sự không muốn làm gì, chỉ là không nhìn được từng lần một dạy người thế nào là lương thực phụ, như thế nào là ủ phân, tuyên truyền giảng giải các quy củ trong điền trang

“... Những thứ này chỉ cần viết thành sách, để đầu mục đi làm theo là được, ta thật sự không muốn mệt mỏi như vậy.” Ta tiếp tục tranh thủ việc viết “Sách hướng dẫn”, “Hơn nữa nếu như biết chữ, như vậy người của chúng ta cũng sẽ không bị người đọc sách lừa gạt, mình cũng có thể hiểu bổ cáo của quan phủ, ít nhất có thể mình có thể tự đọc sách, không cần người khác đọc hộ...”

Ánh mắt của hắn rất kỳ quái, “... Cô muốn cho mấy đứa trẻ trong thôn đi thi tú tài?”

“Không phải.” Ta không nhìn được, “Người đọc sách có cái gì tốt? Nói suông hại nước. Huynh xem Huyện lệnh châu mục đều là hôn quan đó thôi, có làm được chuyện tốt nào? Quả thật còn không bằng ta... Ta chỉ hi vọng bọn họ có thể tự mình đọc được truyền tam quốc chí là tốt rồi. Có thể tự mình viết những kinh nghiệm nghề nông cũng tốt hơn, làm ruộng cũng cần có rất nhiều kiến thức, những kiến thức này lưu hành trong phạm vi quá nhỏ, lại dễ bị thất truyền, thật sự quá đáng tiếc...”

Ta đối với điểm này có cảm xúc rất sâu. Mặc dù đến từ thế kỷ hai mươi mốt, ta đọc nhiều sách nông khoa. Nhưng trừ biết lương thực phụ có thể sống tại nơi cần cỗi ra, ta thật đúng là cái gì cũng không biết. Rất nhiều kiến thức, là do ngày ngày cười lừa ra ngoài đi dạo xung quanh mới biết.

Coi như là nông phu, cũng chia thành Tam Lục Cửu Đẳng (nhiều loại). Có người vô cùng thông minh, kinh nghiệm vô cùng phong phú, thật đúng là người đáng được Tôn kính. Dự đoán thời tiết sợ rằng so với Khâm Thiên Giám của triều đình còn lợi hại hơn mấy vạn lần. Ta hiện tại cũng không dám xem thường lịch của nông dân rồi. Đó là bao nhiêu kết tinh của tri thức a! Cũng không được người khác coi trọng, thật khiến người ta sâu nào.

Ta hưng phấn quang quác nửa ngày, Chu Cố nhìn ta lại càng ngày càng kỳ quái. “Tứ cô nương, quan phụ trách nông nghiệp do dân gian bồi dưỡng sao?”

Lập tức ta liền nhụt trí. “... Đây phía triều đình liền lấy biện pháp của họ a!”

Chu Cố trầm mặc nhìn chằm chằm ta, ta cũng vậy nhìn chằm chằm hắn, lòng tràn đầy phần oán (*phần nộ - oán hận*).

“Tốt, ta hiểu rõ rồi.” Hắn rốt cuộc mở miệng, kéo ra nửa khuôn mặt tươi cười, “Cô là muốn thấy sách nông phu, mà không phải muốn nuôi dạy ra người đọc sách.”

Ah? Tuy nói chênh lệch không nhiều, nhưng hắn tựa hồ tính lược quá nhiều... Nhưng mà hắn đồng ý là tốt rồi. Nói thật ra, ta thật sự rất thiếu tự giác, luôn là trong lúc lơ đãng liên tục phạm đến giới hạn của cái thời đại này.

Nhưng ta không nghĩ tới hắn thật tìm thuyết thư tiên sinh làm phu tử, hơn nữa đem tam quốc chí làm sách học, từ trong đó chọn chữ tập viết. Điều này làm cho ta rất kinh sợ.

Này này này... Đây không phải là cách học từ sách giáo khoa của Trung Quốc hiện đại sao? Chu Cố chẳng lẽ cũng xuyên qua?

“Xuyên? Xuyên cái gì?” Hắn không hiểu chút nào, lại lộ ra biểu tình nồng đậm nghiên cứu đó.

Ta nhanh chóng ngậm miệng, làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục uống trà. Dù thế nào đi nữa hắn cũng không nói ra bất kỳ chứng cứ nào, cái này chính là lộn chết không sợ bóng nước sôi. Thấy ta không trả lời, hắn cũng nghe theo quay trở lại đề tài cũ. Việc mở lớp dạy học cũng phải cẩn thận đề ý như vậy là vì mười năm trước các đệ tử tại thư viện và các sĩ tử cùng nhau kháng nghị khoa cử bất công, gây ra chuyện tình nhục nhã nhất trong lịch sử “Triều đình chộp kinh thư”, rất nhiều quan viên cũng bị dính líu, hiện tại ngay cả lớp học vỡ lòng tư thực cũng nom nớp lo sợ, e sợ cho bị tai bay vạ gió. Thời gian qua lâu như vậy, thành lập thư viện vẫn còn là một chủ đề cấm kỵ.

Cho nên Chu Cố khéo léo tránh đi. “Lập lớp học” tính chất rất nhạy cảm, thật ra chỉ chú trọng việc “Đọc” mà thôi. Thảo luận một lát, Chu Cố thỉnh linh hỏi, “Tứ cô nương, cô tên là gì?”

“Ân...” Ta lập tức nói ra họ của ta trước khi xuyên qua, ta mới vội sợ hãi tỉnh lại. Người này thật quá âm độc, thừa dịp ta nhất thời chuyên chú đánh úp. “Khê danh không thể tùy tiện nói cho người khác.”

Chu Cố cười khê, “Cô là Tứ cô nương, cũng tuyệt đối không phải Tào Tử Nhi.”

Lòng bàn tay của ta thấm đầy mồ hôi. Cách phòng ngự tốt nhất chính là công kích, ta lập tức phản kích, “Như vậy Chư tiên sinh, huynh thật sự là Chu Cố sao?”

Hắn khiêu mi trái, “Cô biết ý của ta.”

Ta cũng vậy học vè mặt của hắn, “Huynh cũng biết ý của ta.”

Giăng co một lát, hắn buông lỏng vẻ mặt trước. “Cố là tự của ta.”

“Nửa tự thôi.” Ta đáp trả tiếp, “Còn một chữ tự nữa.”

“Không sai.” Hấn thân nhiên thừa nhận, “Ta tự là Từ Có.”

“Xin lỗi, ta không có tự.” Ta ho một tiếng, “Chuyện lớp học cứ quyết định như vậy chứ?”

“Ừ, cứ như vậy.” Ánh mắt của hấn ở trên mặt ta quay một vòng, rồi hấn nở nụ cười, “Tứ cô nương, cô với ta cũng có 1 phần duyên thầy trò, ta thay cô đặt một cái tên, liền gọi là Tiết lệ, như thế nào? Bị tiết lệ hề dối nữ la”

(câu thứ 2 trong bài thơ Sơn Quý của Khuất Nguyên dùng để miêu tả về sơn quý: Khoác cỏ thơm, lưng thắt dây tơ. Sơn quý có hình dáng là một người con gái xinh đẹp, sống trong rừng, hay xuất hiện cùng báo hoặc sư tử, trên đầu đội vòng nguyệt quế. Cũng có nơi nói Sơn Quý là thân nữ của núi rừng. Khuất Nguyên viết trong Cửu Ca rằng “Sơn quý cười trên mình xích báo, có văn lý theo hầu”, là một cô gái nội tâm, trầm tĩnh, si tình....)

Cho dù có trì hoãn như thế nào đi chăng nữa, ta cũng biết rõ đây không phải là lúc tỏ thái độ chống đối. Mặc dù ta không thích theo cái loại lễ tiết này. Tuy ta học thuộc thơ rất ít nhưng ta cũng biết câu thơ này trong tập Cửu Ca - Sơn quý.

Ta nhú chặt lông mày, “... Cảm ơn bạn thương tự.”

Ta coi như là gián tiếp thừa nhận suy đoán của hấn, nhưng ta cũng sẽ không nói rõ với hấn. Ta nói như thế nào? Nói hèn phách của ta đến từ năm trăm năm sau? Cho dù hấn có khác biệt cỡ nào, nếu hấn không phải đi tìm đại phu chứng minh ta nổi điên, thì cũng sẽ tìm đạo sĩ tối thu yêu.

Hấn lại nhìn ta một lát, tựa như lơ đãng, vừa tựa như nói giỡn, “Núi Thanh Yếu sương tuyết còn như trước?”

“Sông núi trong thiên hạ rất nhiều, cũng không phải chỉ có núi Thanh Yếu.” Ta định trở về.

“Cô là vì tính tình quá nóng nảy nên mới bị đá xuống núi sao?” Hấn cười.

Lão đại, huynh nghĩ đi đâu vậy? Thật sự nghĩ ta là Sơn Quý sao?

“Ta không biết.” Ta rất thành thực mà trả lời. Nhưng lời nói thật luôn không ai tin.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Mặc kệ Chu Có hiểu lầm ta thế nào, vô hình trung trọng trách trên vai ta lặng lẽ dời đi chuyển tới trên người hấn. Lại nói, hấn lợi hại hơn ta nhiều. Rốt cuộc ta cũng chỉ là khí phách nhất thời, kinh nghiệm trong việc ứng xử trong thời đại này của ta còn cực kỳ nông cạn. Mà Chu Có lại trơn trượt giống như 1 con rắn. Mặc kệ ta có ý nghĩ kỳ lạ cỡ nào, phạm vào kiêng kỵ cỡ nào, hấn vẫn luôn có thể quanh co uốn lượn đạt tới mục đích.

Vì vậy, khi ta mười tám tuổi, chính thức trở thành “Gái lơ thì” trong mắt người khác thì trong mắt ta tất cả những nơi ta thấy cũng không hề cảm thấy sâu vẩn thâm vự.

Nhưng cái gọi là no bụng thì nghĩ dâm dục, cho một đầu gạo thêm một thóc cừu. Cho dù ta không cầu hỏi báo, nhưng khó tránh khỏi vẫn sẽ có người lấy oán báo ân. Thật may là ta trước khi xuyên qua đã có kinh nghiệm, nếu không ta sẽ như cổ nhân mà ngày trước buồn giận mà thành tật.

Mỗi khi ta bắt đầu nhận một điển trang mới thì ta liền cùng trưởng thôn định ra một bộ “Gia quy”. Ở thời đại này luật trừng trị con người rất nặng, trừ phi bắt đắc dĩ nếu không chẳng ai muốn gặp quan phủ. Lúc này thế lực gia tộc và thân sĩ cũng rất lớn. Nhưng không có việc tá điền cùng địa chủ quan hệ có chút mập mờ, thuộc về loại quan hệ nửa nô lệ nửa thuê mướn thì địa chủ hấn có thể áp đảo lực lượng gia tộc và thân sĩ. Cho nên địa chủ trách nhiệm càng nặng, đáng tiếc có rất ít địa chủ cẩn thận nhìn thẳng vào vấn đề này.

Quyển Đại Minh luật thật to, ta cũng không thuộc hoàn toàn, cũng không thể làm cho tất cả thuộc hạ hiểu rõ. Vì vậy ta cùng trưởng lão thương lượng, định một số gia quy đơn giản rõ ràng, đại khái là về việc chém giết, gian dâm, trộm cắp các loại, nhẹ thì phạt quỹ tại Từ Đường hoặc miếu thổ địa, nặng sẽ đưa lên quan phủ.

Nhưng báo quan là rất ít, nếu không tổn hại tới mạng người, dứt khoát đuổi đi, chỉ cần là điển trang mà ta quản lý đều không chứa chấp. Nhưng điều xấu chính là chỗ này. Ta không biết bị đuổi ra khỏi thôn so với đưa đi gặp quan phủ bị đánh và ăn cơm tù còn nghiêm trọng hơn, càng khiến người khác oán hận.

Năm ta mười tám tuổi đã xảy ra một chuyện lớn.

Vấn cho là các tá điền vô cùng thuần phác, cư nhiên cũng có cái loại sắc lang vô sỉ. Ta sợ hãi phát hiện, nam nhân chỉ cần ăn no bụng, bản tính tà ác sẽ lan tràn ra ngoài.

Ngày đó Chu Cố đi đến điền trang Trần Châu dò xét, không có ở nhà. Trời vừa mới sáng, đầu mục đến đập cửa, vẻ mặt vừa vội vừa xấu hổ, khi hắn nghe được Chu Cố không có ở đây, liền trừ trừ một lát, rồi xoay người rời đi. Ta kiên quyết hắn gọi lại, hỏi dồn. Chờ hắn mặt đỏ tới mang tai lắp bắp tiết lộ ý tứ, mặt ta cũng biến sắc.

Nhưng thật ra là án cường gian rất bình thường. Một người đàn ông trộm vào phòng của em dâu, tạo thành cảnh hai nữ nhân treo cổ, cùng một gia đình tan nát.

Ta cảm thấy đầu gối mềm nhũn, đáy lòng đau đớn. Lịch sử thật sẽ không ngừng tái diễn, mặc kệ là thế kỷ hai mươi mốt hay còn là thế kỷ XV. Chẳng qua đại tẩu cùng nhị tẩu không có treo cổ, sau khi họ ly hôn đã đi gặp bác sĩ tâm lý điều trị.

“... Người nào?” Ta bắt được cạnh cửa, tránh khỏi bị ngã nhào bêu xấu, “Người còn sống không?”

Thật may là nhanh cứu được, hai nữ nhân vẫn chưa chết. Nhưng cái nhà này liền xong rồi.

Đây là lần đầu tiên ta phạt gậy tá điền, nếu như có thể, ta thật sự muốn dứt khoát để cho người ta đánh chết hắn. Một mặt đánh một mặt ta ở bên cạnh mắng hắn, mắng hắn bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, mắng hắn thương tổn tới người nhà mình, phá hư gia đình của mình.

Nếu không phải người mẹ già của hắn không ngừng cầu khẩn, đánh xong ta thật sự suy nghĩ là muốn trực tiếp đưa tới gặp quan phủ. Cuối cùng ta đuổi hắn ra khỏi điền trang, nghiêm lệnh cấm không cho phép có điền trang nào được chứa chấp hắn. Mẹ và thê tử của hắn cũng đi theo hắn, ngay cả đệ đệ của hắn cũng cùng đi, còn nữ nhân gặp chuyện xui xẻo đó thì cắt tóc đi làm ni cô.

Ta tức giận, cực kỳ tức giận. Có lẽ là ta đã sai lầm rồi, tá điền chính là tá điền, là người làm của ta, không phải là người nhà của ta. Ta không nên bỏ quá nhiều tình cảm, ta cảm thấy vô cùng đau đớn, lại càng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, cảm giác đều tại mình không có dạy tốt.

Có lẽ do ta quá tức giận, cho nên ta liền ngang ngược tăng thêm một số điều vào gia quy, nếu làm ra sự tình như vậy nữa, cả nhà sẽ cùng bị đuổi ra ngoài. Thật vất vả, ta đem tâm tình sửa sang lại cho tốt, nhưng khi Chu Cố trở lại đã nói, “Tiết Lệ, cô làm sai rồi.”

Ta nhảy dựng lên, muốn mở miệng mắng to nhưng lại nghẹn không phát ra được một tiếng nào, chỉ có thể run run ngón tay chỉ vào hắn.

“Không nói cô là nữ tử không nên quản loại chuyện như vậy, “hắn đẩy tay của ta xuống, nhũn chặt lông mày, “Cũng không nên đuổi người ra ngoài. Ở dưới tay cô còn có thể nắm bắt, muốn xử lý như thế nào cũng đều tốt. Đuổi ra ngoài ai biết sẽ xảy ra rắc rối gì?”

Ta còn tưởng rằng ta sẽ tức đến trúng gió rồi, chỉ cảm thấy trước mắt không ngừng biến thành màu đen. Đúng là vẫn còn cố chống đối, ta kéo rèm vào nhà hờn dỗi, chừng mấy ngày không cùng Chu Cố nói chuyện.

Không sai, hắn phải suy tính rất chu đáo. Không sai, ta chính là hành động theo cảm tính. Nhưng ta là nữ nhân, nữ nhân xui xẻo! Ta sẽ vì một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thả từ hồ bi! Làm người ở hai thế giới ta liền gặp những hai lần cùng một chuyện hư hỏng, làm sao có thể ép được tức khí ở trong ngực? Không phải bởi vì sức quá nhỏ, ta muốn tự mình đoạt gây đánh hắn!

Ta mặc kệ có hậu quả gì! Khi hậu quả xấu thật sự uy hiếp ngay trước mắt, ta phát hiện ta một chút cũng không sợ hãi.

Sau đó mấy tháng, ta bị quan phủ bộ khoái bắt vào đại lao. Tội danh là cấu kết Sơn Phi, bức người lương thiện làm kỹ nữ, tự lập học viện... Lưu loát hơn mười tội lớn nhỏ, nên lập tức trăm mối đứng.

Người tố cáo, chính là người ngay cả tên ta cũng không nhớ được – người phạm tội cường bạo đó. Thấy bộ khoái thì ta cười lạnh hai tiếng, đưa tay cho bọn họ trói, lòng dạ cứng rắn đi theo bỏ mặc bà vú buồn bã khóc âm ỉ.

Không biết là do Chu Cố chuẩn bị tốt, hay là Huyện lệnh có mưu mô khác, ta không bị chịu hình, chỉ bị giam giữ. Nhà tù nữ cũng không phải không chịu nổi, chỉ là mùi khó chịu một chút, thức ăn cũng không nuốt nổi. Coi như là giảm cân cũng tốt, cũng không phải là chưa từng chịu đói.

Chủ yếu là ta vô cùng tức giận, đáy lòng bùng bùng không ngừng nổi giận, ngay cả ý muốn liều chết cũng đã có.

Mặc kệ là thế kỷ XV, hay là thế kỷ hai mươi mốt, đều là dơ bẩn không chịu nổi, không đáng để sống. So với phòng giam bẩn thỉu, ta càng không thể chịu được loại tinh thần dơ bẩn như vậy, ước gì có thể chết đi để rửa sạch nó.

“... Còn chưa hết tức giận?”

Ta đột nhiên quay đầu, Chu Cố một thân áo đen đang ở bên ngoài phòng giam nhìn ta.” Sao huynh lại tới đây?” Ta vốn cho là hắn được phép đến thăm, nhưng thê tử của cai ngục không có muốn cùng hắn đi vào.

“Ta lên dứt tiền.” Hắn nói vân đạm phong thanh, nhìn ta suy nghĩ, vết sẹo đỏ bùng, “Xem ra cô chưa ăn khổ gì.”

Ta thật sự vô cùng muốn mắng hắn. Tự tiện xông vào đại lao, tội này đủ để hắn ăn com tù hoặc bị lưu đày đi xa mấy ngàn dặm. Nhưng vừa mở miệng, ta liền phát hiện mình muốn khóc.”... Chu Cố, huynh thay ta chăm sóc Tào Quân gia và bà vú là tốt rồi, đừng đến đây nữa.”

Hắn không trả lời ta, “Lấy oán báo ân có nhiều vô số.”

Ta nổi giận, “Ta không phải tức cái này.” Tám trăm năm trước ta đã biết. Cho nên thi ân chớ mong báo đáp, chờ báo đáp chỉ tổ bức mình. Ta là mong muốn an lòng, cũng không phải là hi vọng có người báo đáp.

“Đó là hồng nhan bạc mệnh.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên.

Lời này càng làm ta xúc động, ta đột nhiên oa một tiếng, khóc lớn lên. Ta cái gì cũng có thể không so đo, không quan tâm. Nhưng ta không chịu nổi loại tâm tư xấu xa này, hoàn toàn không chịu nổi. Càng không chịu nổi là ta bị loại người xấu xa như vậy bôi nhọ, đây là vũ nhục ta!

Hắn mở cửa tù đi vào, hai mắt ta mờ hồ đầm lệ, chỉ thấy Chu Cố từ trước đến giờ vẫn luôn bình tĩnh bây giờ lại tràn ngập bất đắc dĩ, hắn rút khăn tay đưa cho ta, ta chỉ một mực nước nở nghẹn ngào, trong chốc lát khăn tay đã ướt hơn nửa.

Ta cũng không biết mình đã nói cái gì, loạn thất bát nháo, tự ta cũng không hiểu. Nhưng Chu Cố chỉ lặng lẽ nghe, không nói một lời.

Chờ ta cảm thấy tâm trạng không sai biệt lắm, cũng khóc đến một chút sức cũng không còn. Hắn lúc này mới nói, “Đừng sợ. Cô chỉ là con dê con chui tội thay. Có người ở muốn thử đây... Vương Lục chỉ là bị lấy ra làm vũ khí.

Huyện lệnh hồ đồ của chúng ta muốn mượn cơ hội này thừa dịp cháy nhà hôi của.” Hắn thờ dài, “Cái này cũng không coi là đại sự... Tiết Lệ, cô cảm thấy đến huyện thành tội nạn là tốt, hay là ở tại thôn trang thì tốt?”

Ta đột nhiên ngừng đầu, có chút không hiểu.” Tại sao? Cũng không phải là đang chiến tranh...” Ta đột nhiên cứng lại, khuôn mặt mất máu toàn bộ.

Mấy năm này Quan Trung hạn hán liên tục. Vùng đất nhỏ phía Nam này của chúng ta cũng chỉ nghe được một chút tin đồn mà thôi, nhưng nghe nói vấn đề lưu dân rất nghiêm trọng. Lưu dân càng nhiều, dân càng dễ nổi loạn, ta đối với quan phủ lại không lòng tin gì.

“Quan Trung đã xảy ra chuyện?” Tâm trạng của ta căng thẳng, “Vậy tại sao là Tùy châu?”

“Thỏ phi khắp nơi, nạn đói hoành hành quê nhà thì có ích lợi gì?” Chu Cố cười hai tiếng, thanh âm lạnh lùng, “Tùy Châu mấy năm này còn miễn cưỡng có thể vượt qua, triều đình ở xa lại không quan binh đóng giữ... Tô Hàng tuy tốt, nhưng lại là trấn quan trọng. Ta muốn dựng cờ nổi loạn cũng sẽ chọn Tùy Châu.”

Cái này ta hiểu được. Đây đúng là cơ hội tốt lấy đá thử vàng. Nếu là huyện lệnh chúng ta là một quan tốt, những thứ tên phi đồ sẽ chọn nơi khác, dù sao Tùy Châu cũng rất lớn. Đáng tiếc, Huyện lệnh này chỉ biết sống sung sướng, gặp giặc cướp chỉ biết chạy trốn chết.

Tùy châu này thuộc An Nhạc huyện giàu có nhất, không khéo hơn phân nửa điền trang nơi này đều là do ta quản lý. Mượn cái cơ này, bọn họ muốn nhìn thử thái độ của quan phủ, và ta có người hay chỗ dựa không... Đặc biệt là có quan binh làm chỗ dựa không. Nếu như không có, ta liền thành con cá, bọn họ sẽ trở thành đao thớt thoải mái chặt chém.

Ta nắm chặt quả đấm, đáy lòng từng trận đau đớn.

“Điền trang phải sửa chữa, nhưng chúng ta không kịp rồi.” Ta chậm rãi nói, “Cho nên vẫn là chuẩn bị một chút, tùy thời chuẩn bị chạy trốn tới huyện thành. Có thể cần nói chuyện chu toàn với thủ lĩnh bọn giặc cướp một chút. Người này tâm tư kín đáo, rất lợi hại, loại người này có thể thương lượng. Ta đoán hắn là sẽ chống đỡ chờ đến lúc chiều hàng, chúng ta phải thuyết phục hắn đừng mở gà lấy trứng, bọn họ phải là lấy đại cục làm trọng...”

Chu Cố đột nhiên cầm tay ta, “Tiết Lệ.”

Ta mù mờ ngơ ngàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cô tại sao...không dứt khoát hỏi ta nên làm thế nào?” Mặt hắn không chút thay đổi hỏi lại.

Ta còn chuyên tâm nghĩ đến chuyện giặc cướp tương lai đến, một lúc lâu sau mới hiểu ý tứ của hắn.”Dựa núi núi đổ, dựa người người chạy.”

Hắn đột nhiên dùng nắm bắt tay ta, ta mới vì đau đớn mà tỉnh lại.” Huynh làm đau ta!” Ta muốn hét ra, thế nhưng hắn lại chỉ chịu buông lỏng, cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt lạnh như băng.

Tâm tình ta đang rất xấu, chuyện xấu nườm nượp kéo tới, tình huống lại rất tệ.” Huynh trừng ta có tác dụng... gì? Có lời gì liền trực tiếp nói ra, ta không thích đoán tới đoán lui!” Ta thật sự bùng nổ.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, đột ngột hỏi, “Cô đề ý ta bị bóng nửa gương mặt?”

Ta giận tím mặt, “Chu Từ Cố, huynh mắc bệnh thần kinh à!”

Hắn thật sự có bệnh, mắng hắn, hắn ngược lại rất vui mừng. Hắn lại khôi phục bộ dạng vân đạm phong thanh đáng chết như cũ, “Ta sẽ tính toán tốt. Cô an tâm đợi. Không quá một tháng, ta liền có thể cứu cô ra.”

... À? Nếu vậy hần cũng đã tính toán tốt rồi, vậy hần chạy tới đây làm gì?

Ta đây ghen hòng trần trối nhìn hần, hần ngược lại nhàn nhạt cười, gầy gầy tóc của ta, cẩn thận vén đến sau tai, “Ta đã quên, cô tuổi vẫn luôn rất nhỏ.”

Né một cái lui về phía sau, ta hồ nghi nhìn hần. Nhưng người này khuôn mặt vẫn toát ra ánh sáng thần nhiên, ta lại cảm thấy là mình nghi ngờ lung tung. “... Ta đã 18 tuổi rồi.”

“Ta thấy cô chỉ mới mười bốn tuổi.” Hần tâm bình khí hòa mà nói, “Ngoan, nghe lời. Đừng lo lắng.”

... Hần là thế nào vậy? Mới vừa chạy vào đại lao đầu bị đánh đến chấn thương sọ não sao?

“Đừng đến nữa!” Ta nói với hần, “Ngộ nhờ bị bắt được thì làm thế nào...”

Hần khẽ cười khoát tay, khóa lại cửa chắc chắn, xoay người đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, thê tử trưởng cai ngục vắn eo bẻ cổ tới đưa cơm, ta cẩn thận hỏi thăm lại, nàng lại trách cứ ta nói hươu nói vượn, Huyện lệnh đã sớm hạ lệnh không cho phép thăm tù rồi, đêm qua dĩ nhiên cũng không còn người đến.

... Đó là ảo giác? Ta hồ đồ rồi.

Sau lại hần lại “chuồn” vào mấy lần, trước mặt ta đánh ngất thê tử trưởng cai ngục, ta mới biết thì ra là thật sự có công phu “Điểm huyết”.

“Chu Tử Cố, huynh rốt cuộc là ai?!” Ta đề thấp thanh âm.

“Cô rốt cuộc cũng hỏi nha... Cũng mấy năm rồi.” Hần vẫn không trả lời vấn đề của ta, “Ở trước mặt người khác không cần gọi ta là Tử Cố, sợ sẽ kéo tới phiền toái.”

Ta cảm thấy được toàn thân lông măng đều dựng đứng, rất nhát gan không tiếp tục hỏi nữa.

“Tiết Lộ, cô có lúc lá gan vô cùng lớn, có lúc rồi lại nhát như chuột.” Hần cư nhiên còn có tâm tình cười nhạo, “Nếu sợ, không bằng cô trực tiếp tố cáo cùng quan phủ tổ là được.”

“... Chu Tử Cố, huynh đúng có bệnh thần kinh, hơn nữa bệnh rất nặng!” Ta thật sự giận đến run cả người.

Nhìn ta tức muốn chết, thế nhưng hần lại cười đến rất vui vẻ, đem hộp đựng thức ăn đưa cho ta. “Ăn đi, cô gầy đi một vòng lớn rồi.”

Một tháng sau, ta thật sự được phán vô tội được phóng thích. Mơ mơ hồ hồ bị bắt, rồi lại mơ mơ hồ hồ được thả. Về phần Vương Lục đã vu cáo ta bởi vì cấu kết giặc cướp, vu cáo lương dân, chờ đến mùa thu quyết định xử trảm.

Ta cảm thấy có chút hoảng hốt, cảm thấy thế đạo rất loạn. Trở về bị bà vú bắt nằm đường bệnh... Thiên tài mới bị bệnh, nhiều lắm ta chỉ hơi gầy.

Nhưng Tùy châu thật sự bắt đầu bị giặc cướp láo loạn rồi, chỉ là ta giống như không chuyện gì. Cũng phải nhường lại mấy lần lương, nhưng không có súng đao gì tới khó dễ. Chỉ là có mỗi sản nghiệp Tào gia là như vậy.

Bởi vì Chu Cố không chịu để cho ta ra ngoài, Tào Quán gia và bà vú cũng ủng hộ hần, cho nên ta chỉ nghe được một chút xúi tin đồn mà thôi. Thế nhưng cũng đã quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Đây là lần đầu tiên ta nắm vận mệnh của mình trong tay.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, ta cũng không phải là cảm giác an tâm, ngược lại cảm thấy bước chân hư phù, đáy lòng trống rỗng? Trước kia gặp phải tình cảnh gia sản lụi bại, mùa màng thất bát, ta vẫn có thể giữ vững tinh thần chui vào 1 góc nghĩ biện pháp khiến cả nhà có thể sống sót. Hiện tại cái gì cũng có Chu Cố chuẩn bị tốt thích đáng, ta ngược lại cảm thấy sợ hãi, cảm thấy rất không nề.

Ta nghĩ ta là rất sợ, so đối mặt với lao ngục hoặc tử vong còn sợ hơn. Ta cũng đã từng toàn tâm toàn ý tin tưởng người như vậy, muốn đem cả cuộc đời của mình giao đến tay người khác, kết quả đều không có ngoại lệ tất cả đều thảm thiết. Mặc kệ là cha mẹ hay là bạn trai, ta học được... người duy nhất

có thể nhờ cậy, tin tưởng chỉ có chính mình.

Bà vú mong đợi, Tào quân gia mong đợi, ta rất rõ ràng. Nhưng ta không phải là không tin Chu Cố, mà là ta hoàn toàn không tin quan hệ thân mật và hôn nhân. Nhưng đây là thời đại mà một nữ nhân chỉ như cây cỏ, ta rất phiền não. Thân thể bí ẩn của Chu Cố càng khiến ta phiền não.

Ta cuối cùng cảm thấy, hấn ở Tào gia, giống như là Phượng hoàng giữa bầy gà, sớm muộn gì cũng sẽ bay đi. Nếu ta có thói quen lệ thuộc vào hấn thì đây là sự thực không thể tưởng nổi. Nhưng trong lúc giặc cướp hoành hành này ta lại hiểu rõ sự bất lực của chính mình. Đừng nói giữ được sản nghiệp, có thể giữ được mạng của mình, của người nhà, sợ rằng đều là không thể. Loại cảm giác vô lực khiến ta từ phiền não chuyển tới nóng nảy, chuyện đúng ra phải nhẫn nại ta lại cố làm loạn lên với Chu Cố.

“Tiết Lệ, cô rốt cuộc đang giận cái gì?” Chu Cố rất không hợp lẽ nghi xông vào phòng ta, Tiểu Anh hoảng sợ kêu lên.

“Câm miệng.” Ta tức giận nói với nàng, “Đi xuống.”

Tiểu Anh há miệng thở dốc, nàng vừa đi vừa đi thì thầm lại nhai, nói Chu Cố không biết xấu hổ, nghĩ muốn chiếm lấy sản nghiệp Tào gia, không biết là kẻ nào ở bên tai nàng nói năng bậy bạ. Chỉ là điều này càng làm cho ta phiền hơn, bây giờ còn nói cái gì nữa.

Ta lườm nàng một cái, nàng ngậm chặt miệng, chuyển sang trừng Chu Cố, không cam tâm tình nguyện đi ra ngoài.

Không thể đối với Chu Cố làm loạn. Ta tự cảnh cáo với chính mình. Ta là nữ nhân đã trưởng thành chín chắn. “... Ta không thích tự huynh đặt.” Ta tận lực uyển chuyển hòa bình nói chuyện.

Hấn rất tự động ngồi xuống, rót cho mình ly trà.”Tại sao? A, ta hiểu rồi.” Hấn tỏ ra vẻ mặt đã hiểu, “Cô không thích mặc áo cổ, lưng thắt dây to.”

... Hấn không biết nữ sinh rất ghét loại người như Kindaichi và Conan (thảm tử) sao? Thôi, năm trăm năm sau mới có Kindaichi và Conan, ta tha thứ cho hấn.

“Huynh không nên xông loạn vào phòng ta.” Ta buồn buồn nói.

Hấn hít một hơi thật sâu, giọng nói có phần đè nén lửa giận, “Ta nhớ được có người nói qua, nàng không thích đoán tới đoán lui. Thẳng thẳng nói, ta cũng không thích như vậy. Từ cô nương, cô rốt cuộc đang sợ cái gì? Ta làm sai cái gì sao? Còn chỗ nào làm chưa được chu đáo sao? Cô cứ nói thẳng đi!”

“Huynh không có sai, huynh làm rất tốt...” Gáy ta nóng lên, “Nhưng ta không quen, ngộ nhờ lúc huynh đi rồi ta phải làm thế nào!?”

Hấn đứng bật dậy, dọa ta giật mình, lui về sau một bước, thế nhưng hấn lại tiến lên một bước bắt được cánh tay ta, mặt không chút thay đổi, nhưng tức giận hiện ra qua vết bóng đỏ bừng, khiến khuôn mặt bị thương của hấn càng thêm dữ tợn.

Nhưng thứ dọa ta không phải là khuôn mặt bị thương của hấn mà là sát khí sắc bén tỏa ra từ nửa khuôn mặt còn nguyên vẹn của hấn.

“Cô rất mong ta rời đi phải không?!” Hấn rống lên giận dữ, “Hai lần rồi! Tại sao cô luôn nhắc với việc ta rời đi? Ta không đáng để tin tưởng như vậy sao?!”

Ta thật sự sợ xương cánh tay sẽ bị bẻ gãy... Ít nhất cũng xuất hiện vết rách. Khí lực của hấn mạnh đến đáng sợ.

Nhưng hấn hiếm khi mất khống chế như vậy, ta ngược lại không sợ, mà trào lên là nồng nặc bị ai. Thật ra thì, sợ hãi của ta và sự phẫn nộ của hấn cũng rất giống. Ta không phải đối với hấn sợ hãi, hấn cũng không phải là đối với ta tức giận.

Chúng ta đều tránh việc đó không muốn đề cập đến, không dám nhắc tới quá khứ.

“Thật ra người làm cho ta bị thương, khổ sở như vậy đều là huynh.” Ta tỉnh táo nói, “Hiện tại ta thật sự đau muốn chết.”

Tức giận của hấn lúc đến rất mạnh mẽ, khi đi lại rất nhanh chóng. Hấn lập tức buông tay, vén tay áo của ta lên nhìn, chỗ bị hấn cầm đã thành một mảnh sưng đỏ, “... Ta đi gọi Tôn đại phu.”

“Không cần!” Ta vội vàng ngăn hấn lại, “Giải thích chuyện này thế nào?” Ta thử chuyển động cánh tay, ta nghĩ chỉ có chút máu bầm mà thôi, “Lấy thuốc rượu xoa một cái là tốt rồi.”

Ta đi lấy rượu thuốc, thế nhưng hấn lại nhận lấy, giúp ta nhẹ nhàng xoa chỗ máu bầm, hồi hận không ngừng nhỏ giọng nói xin lỗi ta. Lúc này ta không hề nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất tương thân, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng.

“Huynh từng có quá khứ, ta cũng có quá khứ.” Ta cũng nhỏ giọng nói, “Huynh không cần phải nói, ta càng không muốn nói. Ta biết rõ huynh không phải là tức giận với ta, ta cũng vậy không phải nhằm vào huynh...”

Hấn không nói chỉ tiếp tục xoa máu bầm, một lúc lâu ta mới phát giác hấn lòng ngón tay có nhiều kén mỏng, mà chúng ta cũng dựa vào quá gần.

Ta lúng túng muốn rút tay lại, hấn ngăn ra mới buông tay, hai chúng ta đều cùng lùi một bước, không hẹn mà cùng thở mạnh một cái.

Chúng ta nhìn nhau một lát, không nhìn được cùng bật cười, phá giải không khí lúng túng.

“... Ta muốn quên quá khứ.” Hấn rút cuộc bình tĩnh lại.

“Ta cũng nghĩ vậy, “ta nỡ 1 nụ cười khổ sở, “Nhưng rất khó.”

Chúng ta cũng đều lâm vào trầm mặc. Đáy lòng ta bị ai càng tụ càng dày đặc, càng khó chịu. Nếu nói ta đau lòng nhất khi mất cái gì chỉ sợ là ta sẽ nói là “Tin tưởng”. Ta không có cách nào để tiếp tục tin tưởng người nào nữa. Ta chỉ có thể ngăn cách lòng mình, yên lặng đối tốt với người khác, nhận ý tốt của người khác cũng không dám tin tưởng.

Không sai, ta có bệnh. Hơn nữa còn là bệnh nan y, không thể chữa khỏi. Cho dù đã làm người ở hai thế giới, ta vẫn khổ sở không chịu nổi.

Rõ ràng trong tình hình này, ta và Chu Cố rất thích hợp, ta cũng không phải ngu ngốc, lúc trước không rõ lắm, nhưng sau đó làm sao mà ta có thể không biết Chu Cố đang muốn chúng ta thử bên nhau. Hấn còn có dũng khí để thử, nhưng ta lại không có. Đã như vậy, cũng không nên để hấn chờ đợi, không nên cho hấn hy vọng.

“Từ Cố” ta vừa khóc vừa nói, “Ta không phải chán ghét huynh... Chỉ là, ta đã không có cách để tin tưởng bất luận kẻ nào rồi. Nếu như huynh có thể quên quá khứ, liền cưới lão bà đi thôi.”

Ta còn tưởng rằng hấn sẽ tức giận, không nghĩ tới hấn lại bình tĩnh.”Bởi vì ta không thể ra trận làm tướng quân?”

Ta lắc đầu, chỉ là che mặt khóc.”Ta, ta không muốn gả bất luận kẻ nào... Ta, ta sợ...”

Hấn kéo tay ta xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt của ta, “Nàng chán ghét ta?”

Đôi mắt đầm lệ mông lung, ta khóc sùi sùi mà nói, “Một chút cũng không... Nhưng, nhưng ta không thể lấy huynh làm chồng, làm chậm trễ huynh...”

“Vậy rất tốt.” Hấn từ trên cao nhìn xuống nhẹ vuốt tóc ta, “Như vậy rất tốt.” Hấn lại thở phào nhẹ nhõm.

Ta nhìn chằm chằm hấn, quên cả khóc. Ta thật đúng là không biết hấn có ý gì.

Sau đó thái độ của hấn càng làm cho ta không hiểu được. Hấn ở trước mặt người khác càng thêm kính cẩn cũng gọi ta là Tứ cô nương. Nhưng khi không có ai hấn lại tùy ý thân mật hơn rất nhiều, gọi ta là Tiết Lệ.

Tuy rằng là như thế, nhưng quan hệ của chúng ta lại hòa hoãn rất nhiều, ít đi mấy phần dò xét, nhiều thêm mấy phần tự tại. Chỉ là tình hình bên ngoài lại tương phản, thổ phi đã đến 1 lần, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...

Cho dù Chu Cố dốc toàn lực, nhưng thổ phi tới “mượn lương” càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng mất khống chế, thậm chí còn có tin truyền đến “quan binh bị thổ phi đánh bại”. Chu Cố quyết định dứt khoát, cho ta đến hai điền trang, tập hợp tất cả tá điền, những người khỏe mạnh căn ở phía sau, vây quanh người già, phụ nữ và trẻ con rút lui đến huyện thành.

Ta vội vàng kiểm tra lại quân nhu lương thực, đi theo đội ngũ quanh co khúc khuỷu rời đi. Thật may là ban đầu ta rất coi trọng việc trồng trọt bằng sức vật, nhờ tá điền nuôi không ít trâu ngựa, cũng làm cho đội ngũ chạy nạn tăng tốc độ hơn rất nhiều. Thật là vô tâm cảm liễu, liễu thành rừng.

Ngay sau khi chúng ta vào thành huyện, bọn lưu phi dựng cờ Bát Đại Vương Kỳ, cướp sạch phụ cận nông thôn xung quanh, rồi bao vây huyện thành. Khiến ta cũng sợ chính là Thiên hộ (người đứng đầu cầm y vệ) và Huyện lệnh vào đêm ngày thứ 2 bị bao vây đã trộm mở cửa thành chạy trốn. Ngàn lính ở doanh trại khi kiểm lại chỉ có hơn trăm, toàn người yếu ớt vô ích.

Chu Cố cười khổ nói với ta, ta ngơ ngác nhìn hấn.”Làm thế nào bây giờ?” Ta hỏi.

Hấn nhẹ nhàng cười, rũ mắt xuống.”Tiết Lệ, tin tưởng không? Ta lên ngựa có thể trị quân, xuống ngựa có thể trị dân. Đám ô hợp kia không chịu nổi một kích.”

Thẳng thắn mà nói, ta không tin.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Nhưng ta rất ngạc nhiên, thật sự có thể phòng thủ thành công... Mặc dù mới chỉ là ngày đầu tiên.

Ta cũng không biết tình hình chiến đấu có bao nhiêu thảm thiết, chỉ biết là tiếng chém giết vang động khắp đất trời, người bị thương số lượng càng nhiều. Ta cùng tất cả người già yếu và phụ nữ, trẻ em xé vải làm băng, rửa sạch vết thương, nấu thuốc nấu com, loay hoay cả ngày chân không chạm đất? Bôi thuốc, chăm sóc cẩn thận người bị thương, lại lo chôn cất cho những hộ nghèo có người chết, cho nên ta không biết rõ tình hình.

Khi sắc trời càng tối, hai bên cũng giống trống thu bình, Chu Cố biểu tình rất hài lòng.

Thắng trận mà nói, ta còn có chút mơ mơ màng màng. Chu Cố không có công danh trong người, ngay cả là tú tài cũng không phải. Huyện lệnh An Nhạc chạy trốn huyện chỉ còn lại một người tuổi còn trẻ làm chủ, hẳn lập lời thề cùng An Nhạc huyện cùng sống cùng chết khiến chúng ta rất vui mừng, nhưng hẳn vẫn tin tưởng đem binh quyền giao cho Chu Cố... Một dân thường.

Đến bây giờ ta còn không có làm hiệu Chu Cố đã làm thế nào.

Càng làm cho ta không hiểu nổi chính là, Chu Cố từ lúc nào đã huấn luyện thủ hạ của ta trở nên dũng mãnh như vậy? Ta thật sự không nghĩ tới những nông phu thật thà chất phác, giương cung bắn tên, cầm thương có thể thủ thành.

“Ta đã nói với cô muốn luyện dân đoàn (*bình lính địa chủ*) nha.” Chu Cố bình thản ung dung, “Cô quên? Chính là món nợ của ta và cô vào ba năm trước đây...”

“... Ta không biết cái gì gọi là luyện dân đoàn.” Ta lúng túng nói, “Ta cho là diễn tập đánh trận.”

Hắn không nhịn được bật cười, “Ta đến huyện thành mua cung, để nghiêm chỉnh trong kho.”

“Ta không có chú ý.” Ta cảm thấy như đưa đám.

Ta chú ý vĩnh viễn chỉ là trong phòng bếp của tá điền có cái gì, họ mặc cái gì, người nào đi chú ý trong nhà có cung tên, đao thương hay không? Nếu nhìn thấy ta cũng cho là đồ dùng để săn thú, ta chỉ quan tâm hạ nhân có đầy đủ dinh dưỡng không, có đủ trứng hay không... Trứng ăn rất tốt. Dù sao ta cũng là người chậm chạp.

“Chu Cố...” Ta giúp hắn băng bó vết tên trên cánh tay, mặc dù không sâu, nhưng vẫn thật dọa người.

“Hả?” Hắn quay đầu lại, “Sợ sao? Đừng sợ, vẫn chống đỡ được. Những lưu phi này vốn là cơ dân (*dân nghèo, đói*), cô nên nhìn những thứ bọn họ cầm toàn là sài đao rách nát (dao che cùi), cũng không có đồ công thành. Thang mây cũng không có... Ài, công thành cũng không phải là dựa vào nhiều người là được.”

“Ta không sợ. Có việc làm sẽ không sợ...” Nói cũng kỳ quái, rõ ràng chết không ít người, ta cũng không thấy sợ.

Chiến tranh thật là một thứ quái dị, giống như tất cả không khí đều trở nên nhiệt liệt điên cuồng. Ta chỉ chú ý có thể cứu nhiều thêm một người, nấu nhiều thêm một chén com, hoàn toàn quên chú lập tức, đối mặt người chết ta sẽ cảm thấy ưu thương, nhưng ta quan tâm đến người còn sống hơn.

Kỳ quái, tại sao ta lại không lo lắng cho Chu Cố? Thật giống như là ta đã chắc chắn, hẳn nhất định sẽ còn sống trở về. Nói không chừng, bản chất ta là người vô tình.

“Thất thần?” Chu Cố đưa tay ở trước mắt ta lắc lắc, “Được rồi. Chúng ta còn có bao nhiêu lương thảo? Nước giếng có phải người trông coi không? Nhớ nói với chủ bộ đại nhân để lấy chìa khóa kho lương thảo. Lương thực chúng ta mang tới tuyệt đối không đủ, nhất là cung tên cần làm thêm...”

“Kho lương của huyện bị trộm bán gần hết, chưa đủ trăm thạch (Thạch (tạ), đương thì 100 nhưng gọi là một thạch, cân thì 120 cân gọi là một thạch).” Ta cười khò, “Cũng may cửa hàng lương thực của chúng ta ở trong huyện, Kim Thượng thư cũng nhờ các đại phú thương trong huyện cùng nhau góp, ta tính qua, ước chừng trụ trong mười ngày không thành vấn đề.

Mười giếng trong thành ta đều phải người trông coi, ba ca thay phiên nhau. Chỉ là vũ khí trong kho không đủ, có rất nhiều cái đã gỉ nát rồi. Cái đó ta không hiểu lắm, tối nay huynh phải tự mình tự đi xem một chút...”

Nói chuyện một lát, hắn hài lòng gật đầu, “Cô là nữ nhi thật sự rất đáng tiếc...” Hắn cười, “Quân nhu quan, hậu cần ta liền đem giao cho cô.”

“Huynh yên tâm đi hậu cần giao cho ta là được.” Ta gật đầu một cái. Cũng đã xử lý trang viên suốt 7 năm, chút chuyện tình này sao có thể làm khó ta. Cái này khá giống tổ chức cứu tế, ta khi ở trường học cũng đã tham dự qua mấy lần. Chưa ăn thịt heo cũng xem qua heo chạy chứ?

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt dịu dàng khiến ta hốt hoảng. Càng khác thường hơn là tay hắn để lên má ta.

“Cực khổ rồi. Liên giao cho nàng vậy.”

Ta ngây ngẩn cả người, cho đến khi hắn đứng lên, ta mới nhếch nhếch đứng dậy đi theo. Không được nghĩ không được nghĩ... Rất đáng sợ.” Cái đó... Chu Cố, “ta vội vàng muốn đem suy nghĩ ra hỏi, “Huynh thật sự... Một mũi tên bắn chết chủ tướng của bọn giặc cướp sao?”

“Cái loại mao tặc đó xứng làm chủ tướng sao?” Hắn nhẹ nhàng cười, “Thắng không cần dùng võ. Chỉ là tình thế như thế, không làm khác được chỉ đành làm bắn mũi tên của ta.” Hắn sai bước đi ra.

... Biết nhiều năm như vậy, ta thật đúng là không nghĩ tới Chu Cố sẽ già bộ rồi, cũng không nhìn ra hấn lớn lối như vậy.

Nam nhân ở tiền tuyến đánh giặc, chúng ta những người già yếu phụ nữ và trẻ con...cũng ở đây đánh giặc. Giữ ba ngày, ta liền bắt đầu có chút hốt hoảng. Đồ dùng tốc độ hết cực nhanh, ngay cả băng cũng phải thu về dùng lại.

Ta đề nghị lúc thủ thành sử dụng nước nóng, cũng không phải ta rất độc ác. Mà là nước sôi có thể uống, có thể để cho ta nấu lại bằng gạch, một loại tài nguyên, nhiều cách sử dụng, tiết kiệm nhiều a. Điềm nhỏ này khiến Chu Cố rất tán thưởng, hấn thậm chí đem nước đã sử dụng qua đun sôi rồi đổ xuống. Giặc cướp cũng muốn để cho chúng ta chết, còn cần dùng nước nóng sạch với bọn hấn? Không cần phải tốt bụng như vậy.

Phòng thủ đến ngày thứ năm, người chết nhiều hơn, không khí trở nên rất nặng nề. Trong huyện thành khắp nơi đều là tiếng khóc, sắp xếp người đi liệm những người đã tử nạn, tồn không ít người. Cuối cùng ta ra tay đi xử lý, dùng quan tài mỏng thô ráp, tiếp theo phải hỏa táng. Nếu không sợ sẽ xảy ra bệnh dịch.

Thật may ta là người vô tình. Bởi vì ta còn trấn định, thuộc hạ bên người sẽ không hốt hoảng. Nhưng vấn đề chấn hưng sĩ khí này, ta bây giờ không có biện pháp.

Buổi tối hôm đó, Chu Cố và các thôn dũng thủ thành cùng nhau cất giọng ca vàng. Đầu tiên là hát Kinh Thi Tàn Phong Hoàng Diệu, sau lại hát Tàn Phong Vô Y, cuối cùng là Mãn Giang Hồng. [1] Đầu tiên thương tiếc những người tử nạn, sau đó là an ủi những người may mắn sống sót, cuối cùng là khích lệ toàn thể tinh thần. Ta cảm thấy được người học tâm lý học rất tốt, mặc dù hấn không biết cái gì là tâm lý học.

Quan trọng nhất là, thanh âm của hấn hùng hậu đầy từ tính, giống như có thể chấn động đến linh hồn.

~~~~~

[1] Hoàng Diệu, Vô Y là 2 bài trong “Thập ngũ quốc phong”, tức ca dao của 15 nước chư hầu thuộc Kinh thi.

Hoàng diệu (chim hoàng ly) 黃鳥 - Bài văn ai điệu ba người hiền họ Tử Xa bị chôn sống theo Tần Mục công. Năm 620 TCN, Tần Mục công chết, nước Tần đem chôn ba anh em họ Tử Xa là Yểm Tức, Trọng Hàng, Châm Hồ theo Mục công, họ đều là bậc hiền tài. Người Tần thương xót, mới làm bài này để phô bày việc ấy. Xét thấy Mục Công làm thế, tội lỗi không thể trốn tránh nhưng thói ấy thành lệ thường ở Tần, thì dầu Mục Công là người hiền đức cũng không tránh khỏi. Nhà Chu không giữ giềng mối, chư hầu tự chuyên, giết người không kiêng sợ, phong tục tệ hại thay!

Vô y (không có áo) 無衣 - Lòng hăng hái kháng chiến chống xâm lược Khương Nhung của dân Tần. Phong tục nước Tần mạnh tôn hung hăng, ưa việc chiến đấu. Cho nên người Tần nói với nhau, sắp dậy binh theo lệnh thiên tử, phải sửa soạn giáp mâu để đi đánh kẻ thù, anh không có áo thì mặc chung với tôi. Đó là lòng yêu thương lẫn nhau đã đủ khiến người ta cùng chết với nhau như thế. Tần đất dày, sông sâu, dân chúng trọng hậu, chất phác, ngay thẳng, lấy điều thiện để dẫn dắt dân chúng, lấy mạnh bạo mà khu xù dân chúng, nước vùng Sơn Đông không thể nào theo kịp được. Đời sau nếu không muốn lo toan cái kẻ sách dưng nước thì thật không thể nào không lấy đó làm gương.

Mãn Giang Hồng - Nhạc Phi:

滿江紅

怒發衝冠，

憑欄處、

瀟瀟雨歇。

抬望眼、

仰天長嘯，

壯懷激烈。

三十功名塵與土，

八千里路雲和月。

莫等閑、白了少年頭，

空悲切。

靖康恥，

猶未雪。

臣子恨，

何時滅！

駕長車，

踏破賀蘭山缺。

壯志飢餐胡虜肉，

笑談渴飲匈奴血。

待從頭、收拾舊山河，

朝天闕。

Mãn Giang Hồng

Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa,

Trận mưa vừa dứt.

Ngóng trời xa,

Uất hận kêu dài.

Hùng tâm khích liệt,

Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dài nguyệt.

Chớ lỏng lơ nửa kéo bạc đầu,

Ích gì rên xiết.

Mối nhục Tĩnh Khang,

Chưa gọi hết.

Hận thù này,

Bao giờ mới diệt.

Cưỡi cỗ binh xa,

Dẫm Hạ Lan nát bét.

Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,

Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.

Rồi đây dành lại cả giang san,

Về châu cửa khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10

Chúng ta thủ thành đã 6 ngày. Nhưng viện quân vẫn như cũ không thấy bóng dáng. Chủ bộ đại nhân trẻ tuổi thờ dài nặng nề, những cao môn đại hộ trong thành đều đã hết năng lực. Mấy gia chủ các Sĩ tộc liên hiệp thuyết phục chủ bộ đại nhân mở thành đầu hàng.

Đầu hàng? Ta đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Với những thế gia này, ta luôn phải nhớ rõ, ngàn vạn lần không được theo chân bọn họ làm ăn buôn bán. Người cũng biết, cùng những người chỉ số thông minh quá thấp làm ăn đối với tim mạch sẽ thương tổn rất nghiêm trọng. Thời đại này y học chưa cao, phòng tuyệt đối hơn trị liệu.

Chủ bộ đại nhân kinh hoàng tìm đến Chu Cố thương lượng, hần mặt mũi trầm tĩnh, vết sẹo ngay cả đỏ 1 chút cũng không có. Hần nói, “Việc này rất hệ trọng, triệu tập tất cả các sĩ thân tới thảo luận thôi.”

Vị chủ bộ đại nhân này mới vừa mười chín tuổi, cũng không nghĩ ra chủ ý gì. Đứa bé đáng thương, chỉ có thể để Chu Cố làm chủ.

“... Không thể đầu hàng?” Ta nhỏ giọng hỏi, “Đặc biệt là những người ngu ngốc muốn chạy vào chỗ chết này.”

“Hả?” Hần cười cười nhìn ta, “Nói thế nào?”

“Ta nếu là giặc cướp, vào thành nhất định trước tiên phải chém giết những thứ Sĩ Tộc kia.” Ta thẳng thắn mà nói, “Tiền chẳng rất nhiều, nữ nhân nhất định cũng rất đẹp. Bọn họ là đầu bị hồng sao? Mở cửa hoan nghênh người ta tới cướp... Ngu ngốc.”

Hần cười lớn, vỗ nhẹ bả vai của ta, “Nói thật hay. Những thứ thiếu gia ăn to nói lớn, kiến thức ngay cả cô cũng còn kém rất xa.” Hần kéo kéo tay áo của ta, “Đến xem trò vui. Cô cũng là gia chủ Tào gia đấy.”

Kết quả cái người phúc hắc này sẽ là người mở đầu, cũng làm cho mọi người tận tình biểu đạt ý kiến, nhưng là những Gia chủ sĩ tộc chủ trương đầu hàng kia được hần ‘mời’ đến trong huyện nha, giam lỏng.

Càng đáng thương hơn, chủ bộ đại nhân thân là trưởng quan cao nhất hiện tại, bị buộc phải cầm lòng gà làm lệnh tiền, đe dọa những sĩ tộc chủ trương đầu hàng kia, hơi có dị động, liền ghép vào tội mưu phản, gia chủ của bọn hần sẽ phải đáng đầu.

... Tại sao lại có người âm hiểm như thế này, phúc hắc như cái bộ dáng này. Ta thật sự xúc động rất lâu. Biết nhau đã nhiều năm như vậy, ta cư nhiên không có nhìn ra... Chu Cố thật là một phần tử nguy hiểm.

Chu Cố rất chắc chắn mà nói, trong mười ngày, tặc binh nhất định sẽ lui quân, ta không tin.

Nhưng giặc cướp thật sự lui sạch sẽ, lưu lại chiến trường đầy thi thể thì ta bắt đầu hoài nghi hần có phải là thầy bói không, là thần toán mai hoa...

Tặc binh vừa lui, hần liền bắt đầu chuẩn bị hộ tống người của điền trang về nhà, trước đó còn phái người đi ra ngoài dò đường.

“Nói không chừng có bấy.” Ta càng ngày càng có cảm giác bất an.

“Nếu như là quân Hà Nam hoặc quân Mông Cổ, ta sẽ hoài nghi có bấy.” Hần hơi hột, bình tĩnh chỉ huy, “Vậy cô muốn lưu lại chờ triều đình phong thưởng sao?”

Ta vội vàng lắc đầu? Chu Cố thân phận vẫn rất bí mật (bụng cũng rất đen tối), ta lại là nữ nhi. Ai biết hần phạm tội có bị chặt đầu hay không, coi như đem công đền tội cũng phải đi lưu đầy ba nghìn dặm; ta lại càng không nên ra mặt, ngộ nhờ đại quan nào đó hoặc Hoàng đế nóng gáy lên, chỉ hôn gì đó cho ta, ta không phải tự vào tù?

Hần vừa nghe ta nói vừa cười, “Suy tính rất chu đáo.” Hần lại cười mạnh hơn.

Nhưng chúng ta vẫn trì hoãn đến ngày thứ ba mới rời đi, cùng quân tiếp viện chỉ chênh nhau một chút. Chúng ta ở ngoài thành không xa, nơi ở cũ đã bị giặc cướp đốt hết sạch. Ta vừa nghe liền biến sắc, Chu Cố vừa nhìn ta thần sắc cũng không tốt, chết cũng không cho ta cười lừa, bắt ta cùng Tào Quân gia, bà vú đi xe ngựa.

Vẫn đối với trận binh tai này có chút mơ mơ màng màng, người vô tri vô giác như ta, bắt đầu đột nhiên có cảm giác.

Nhà của ta đột nhiên bị phá. Mặc dù nói ta không phải chỉ có căn nhà cũ đó, điền Trang cũng có thể an thân, nhưng ta bỗng dâng lên một loại cảm giác chột dạ. Nếu như chúng ta không đi vào huyện thành... Nếu như không phải là Chu Cố chỉ huy binh tình... Ta sống chết đem cái cảm giác sợ hãi đó ép xuống, không dám nghĩ tới.

Nhưng ta thật sự không nên vén rèm xe lên hóng mát. Ven đường rất nhiều thi thể chưa kịp chôn cất, hơn phân nửa đều là người già, phụ nữ và trẻ con. Ta thấy được một phụ nữ có thai bị lột sạch, nằm ở ven đường, tất cả các vết thương lớn nhỏ vết máu đã thành màu đen, ruồi nhặng bay vấy quanh nàng, mắt mở trừng trừng tràn ngập tuyệt vọng sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch đầy tử khí. Ta không có biện pháp dời đi mắt.

“Tứ cô nương, xe ngựa chạy nhanh, cô ngồi vào trong đi.” Chu Cố nói thật nhỏ.

Ta không có biện pháp động.

Trước mặt bỗng tối sầm, bàn tay thô ráp che đôi mắt của ta lại, đem thân hình cứng ngắc của ta dựa vào bà vú ngồi trong. Bà vú không nói gì, chỉ là nắm chặt bả vai của ta, yên lặng rơi lệ, Tào Quân gia đè nén thanh âm ho khan, liên tục thở dài.

Những ngày này, cái loại cảm giác giắc mộng không thật dần dần tản đi, ta nhanh chóng cảm thấy chân thật. Vòng tay ôm lấy bà vú, ta giống như bắt đầu phát bệnh sốt rét, càng run càng lợi hại.

Đúng, thủ thành thì ta thấy được rất nhiều người chết. Nhưng đó là những người chết vì bảo vệ vợ con của mình, hy sinh lòng lấy. Ta hiểu rõ cái chết của bọn họ nặng tựa Thái Sơn. Ta tôn kính bọn họ, vì bọn họ bị thương, nhưng ta không sợ hãi. Nhưng những người chết ở bên đường này, bị lãng nhịch đến chết, bọn họ không đáng phải chết, sự việc với bọn họ không quan trọng. Cái chết của bọn họ không đáng giá một đồng, nhẹ như lông hồng. Ta sợ, rất sợ..

Bởi vì ta cùng bọn họ một dạng, không có năng lực bảo hộ mình.

Ta vẫn đề ép không dám nghĩ sâu, hiện tại đột nhiên toàn bộ xuất hiện. Binh tai đã qua, ta mới sợ đến hàm răng run cầm cập, phải sau đó mới có cảm giác.

Vừa đến điền Trang, ta liền bị bệnh. Không phải chỉ là bệnh do sợ hãi còn là do mệt mỏi. Chu Cố nói, ta là quá khản trương quá mệt nhọc, vừa buông lỏng xuống thân thể liền suy sụp rồi.

Ta hẳn là bị bệnh tinh thần rồi. Giống như bạn trai cũ của ta đã nói, ta thần kinh phản ứng chậm, thất tình không có mấy ngày là có thể ăn có thể nằm, giống như người thường. Nhưng dưỡng thương lại phải chăm sóc thật lâu, thỉnh thoảng lại phát tác, động một chút là bệnh một trận, tác dụng chậm nhưng rất mãnh liệt. Khi đó hẳn vẫn chỉ là bằng hữu của ta, đứng rất nhiều chuyện quan trọng. Sớm biết vậy thì ta sẽ không đồng ý làm bạn gái hắn, về sau nếu thất tình có thể tìm hắn uống rượu. Ta đã quên, ta cùng hắn cách nhau rất xa, ước chừng năm trăm năm... Cũng không đúng. Đây là ngã rẽ lịch sử, phải là thế giới song song, một trăm lần trăm năm cũng sẽ không gặp lại.

Nằm ở trong phòng phát sốt thì đáy lòng ta lại xuất hiện những suy nghĩ lung tung này. Tự ta không biết, vào ban đêm ta gặp ác mộng dọa Tiểu Anh.

Ta ôm, cả gánh nặng gia nghiệp lại đè trên vai Chu Cố, thế nhưng hắn lại cuốn chăn nệm tới cửa gác đêm cho chúng ta. Ta thật sự cảm thấy rất áy náy.

“Nói cái gì?” Hắn chung ra nửa khuôn mặt tươi cười, “Tốt như vậy. Nếu không ta hoài nghi cô có phải nữ nhi hay không, cứ để nam nhân nào còn có mặt mà sống?”

“Huynh không phải cũng vẫn sống rất tốt hay sao?” Ta nói thầm.

“Ta không phải nam nhân khác”. Hắn nhủ mày.

Cũng thế. Nam nhân khác sao phải phúc hắc như vậy? Cứ như Đại Chương Ngư (bạch tuộc) dưới biển sâu gọi là hải quái đó.

Sau đó ta cố gắng bỏ dậy xem xét sổ sách, thu xếp trong ngoài. Chuyện nhà mình mình biết. Càng nuôi lại càng yếu ớt, không bằng tìm chuyện làm một chút, phân tâm, dời đi lực chú ý. Ở 1 nơi mà nghĩ ngợi ta lại nghĩ đến những khuôn mặt sợ hãi trước khi chết của các tử thi.

Chiều này thật sự rất hữu hiệu. Bảy năm cố gắng, một cuộc binh tai liền biến mất toàn bộ. Những tên giặc cướp đáng chết kia, cướp bóc đã không tính lại còn phóng hỏa. Vốn là hoa màu đã có thể thu hoạch, chúng không mang đi được liền đốt. Thật may là nơi ta chôn vàng bạc không bị tìm thấy, nhưng ta trông coi nhiều đất đai như vậy, dù Chu Cố có bản lĩnh, giúp ta dần xếp một phần, nhưng đại khái cũng mất bảy tám phần.

Nhưng còn có nhiều người cần ăn cơm. Lần này ta đã không còn đồ cưới để bán. Điều an ủi là lúa mạch đã được thu hoạch, khoai lang khoai sọ cũng đã được đào lên. Nếu chịu nửa đói nửa no đến lần thu hoạch tiếp theo có lẽ sẽ chịu được. Điều phiền não bây giờ chính là hạt giống và việc xây lại nhà. Mùa đông đã sắp đến rồi.

Mặc dù ưu phiền, nhưng ta không còn bệnh tật nữa, ác mộng cũng giảm nhiều. Thật sự là sống vì gian khổ, chết bởi nhàn hạ. Nhưng đang vừa qua Trung

thu không lâu, triều đình vốn lơ mờ nay đột nhiên hành động rất nhanh chóng. Ta đột nhiên bị chủ bộ đại nhân — hiện nay đã thăng quan thành Huyện lệnh rồi, và Kim Thượng Thư vốn về hưu cũng lần nữa được khai dụng — khẩn cấp mời tới huyện thành. Rõ ràng đã nói với hấn, tất cả công lao thuộc về hấn là được, nhưng người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, nhiệt tình.

Ta cùng Chu Cố không muốn nổi tiếng, hấn liền hàm hồ đem Tào gia báo lên, một đạo thánh chỉ, đột nhiên lão thái gia đã mất nhà ta cũng được phong quan, còn thưởng cho ta trăm lượng hoàng kim. Vào huyện thành chính là để tiếp chỉ.

Trường hợp này nói có bao nhiêu không được tự nhiên chính là có bấy nhiêu khó chịu. Nam tử Minh triều phổ biến đều không cao, trên dưới 1m7, quan binh cao hơn một chút, cũng không vượt qua 1m80 quá nhiều. Nhưng cái gọi là chiều cao này cũng gây ra vấn đề. Một mình ta lẫn giữa 1 đám nam nhân, mọi người đều cao nổi lên. Không có hấn, ta đây là người vô cùng nhỏ bé, vừa mới có 1m45, nếu cố gắng làm tròn lên mới miễn cưỡng được 1m50. Ta đã là người 18, 19 tuổi rồi vậy mà nhìn không khác tiểu nha đầu 13, 14 tuổi bao nhiêu, vóc người còn Thái Bình (*ko có vòng 1, 3 rõ ràng*).

Nếu không phải vì trăm lượng hoàng kim này, ta mới không đến. Năm đầu gạo ta sẽ không chịu khom lưng, nhưng trăm lượng hoàng kim là bao nhiêu lần năm đầu gạo a! Quý một lần còn có thể miễn cưỡng.

Ai bảo ta là người phải nuôi gia đình, nhiều người muốn ăn cơm như vậy mà? Người nghèo chỉ đoán a!

Mùng rở đem trăm lượng hoàng kim mang về, Chu Cố nói người khác thấy tiền sáng mắt, ta lại cười đến mắt cũng không mở ra.

Ta không để ý tới hấn, “Có thể tìm công tượng rồi... Dứt khoát làm nhà gạch cho tốt... Không không không, làm lô-cốt! Dù sao cũng có tiền...”

“Trăm lượng hoàng kim cũng chỉ là một ngàn lượng bạc, xây 1 vòng tường bao quanh thôn cũng không đủ.” Hấn dội cho ta một gáo nước lạnh, “Nhà gỗ cũng tốt lắm rồi, chuyện xây hàng rào cứ từ từ mà tính đi, có ta đây. Ta sẽ tính toán.”

Ta gật đầu, “Cũng thế, thuật nghiệp hữu chuyên công (mỗi người giỏi một lĩnh vực) Khổng tử đã nhận mình không bằng lão nông cấy cấy thôi. Đành nhờ huynh rồi.”

Hấn đem mấy lọn tóc đang xoắn của ta vén ra sau tai, “Tiết lệ... Cô ngày cả tóc cũng không chải tốt.”

“Tiểu Anh chải rất tốt nha.” Ta khẽ tránh đi, “Là do tóc của ta quá trơn, rất khó chải.”

“Ai bảo cô ngày ngày đều tắm?” Hấn cười khê.

Ta không phục, “Huynh không phải cũng ngày ngày đều tắm sao? Không có bồn tắm lớn đã rất khó chịu, ngay cả đầu cũng không gội làm sao có thể sống...”

“Bồn tắm?” Hấn nghi ngờ nhìn ta.

Hông hét. Ta vội vàng hàm hồ nói qua “... Huynh nghe lầm, ta là nói tắm, thùng nước tắm.” Ta là có thùng nước tắm...” Thùng tắm rất lớn, loại có thể cho cả người nằm vào đó.” Ta vội vàng nói sang chuyện khác, “Ách, đúng, trận binh tai này có thể sẽ làm giá lương thực tăng lên, xem một chút có nên sang vùng lân cận mua thêm một chút, hay là đến các đại hộ lân cận mua...”

Hấn nhìn ta một cái thật sâu, mỉm cười cùng ta thương lượng. Ta cảm thấy được nụ cười này rất dịu dàng, lại làm cho lưng ta đầy mồ hôi.

Mặc dù ta thích hoàng kim hơn rất nhiều so với việc phong tước cho tổ tiên, nhưng đối với Tào Quân gia và bà vú mà nói lại khác nhau rất lớn. Mặc dù ta vẫn không rõ lắm, tựa hồ Tào gia đã coi như thay đổi địa vị rồi.

Thế nhưng chuyện này liên quan gì đến ta? Ta cảm thấy thân phận Thương nhân dễ sống hơn. Chẳng lẽ lão thái gia có chức quan hữu danh vô thực ta liền biến thành Quan Gia tiểu thư? Thân kinh. Bọn họ lại có bộ dạng rất vui mừng, như được hoàn thành tâm nguyện. Tào Quân gia còn nói rất nhiều lần, hấn có thể yên tâm đi gặp lão thái gia rồi.

Ta thật sự không hiểu cái này thì có quan hệ gì, chỉ có thể nói lão nhân gia khái niệm Logic rất kém cỏi, không cùng bọn họ so đo. Nhưng ta còn trẻ như vậy mà vừa buông lỏng cũng không khỏi sinh bệnh nặng, huống chi người đã già như vậy bọn họ? Hơn nữa mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, lại bị binh tai khủng khiếp và chạy nạn vất vả giày vò, hai người liền đột nhiên cũng bị bệnh rồi. Cho dù đã chuẩn bị tinh thần, ta vẫn thấy đột nhiên lòng mình thất lại và rét run, rõ ràng trong phòng có hai chậu than, lửa cháy mạnh tỏa nhiệt nóng hừng hực.

Tồn đại phu mau bị ta bức phát điên, cả ngày đều bị quẩn hồi. Hấn không nói thật với ta, lại chạy tới nói với Chu Cố. Nhà này chẳng phải ta là đương gia sao, đây gọi là cái gì?

Ta tức điên lên tức giận với Chu Cố, không nghĩ tới hấn không có cãi lại, chỉ thờ dài...” Chỉ trước sau Đông chí thôi. Chuyện phải làm chính là cùng 1 lúc...”

“Không cho phép!” Ta khóc lớn tiếng mắng lên, “Nói bậy nói bạ! Sẽ không phải! Bọn họ mới sẽ không bỏ ta...”

Ta không chịu đối mặt với thực tế, cũng cự tuyệt tin tưởng lão nhân gia luôn la rầy cảm rơm với ta sẽ bỏ ta. Cũng đã hơn tám năm rồi!

Nếu không phải ta sợ bọn họ lưu lạc nơi đầu đường sao ta phải liều sống liều chết làm việc như vậy? Ngay cả binh tai cũng đã qua, tại sao có thể như vậy? Không công bằng!

Chuyện này khiến tâm tình ta rất xấu, ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời. Buổi sáng bồi bà vú, buổi chiều bồi Tào Quân gia. Buổi tối ngủ được rất ít, luôn dựng lỗ tai nghe ngóng, sợ sẽ truyền đến tin tức xấu gì đó.

Ăn không vô, ngủ không ngon, ta lại bị bệnh do tinh thần kia nhân lúc mệt mỏi mà tấn công, mỗi ngày rời giường cũng trước mắt đều tối đen, ta nghĩ là huyết áp thấp, phải cúi đầu ngồi xuống lúc lâu mới đứng lên được.

Mắt thấy đông chí sắp đến, tinh thần của hai người giống như khá hơn chút, có thể húp cháo rồi, ta mới hơi yên tâm chút.

Tâm bệnh còn phải tâm được, bọn họ tốt hơn, ta cũng không còn ốm nặng nữa, không còn phát sốt.

Ngày Đông chí đó, không biết vì sao, hai người kiện tri phải đến chính phòng ngồi. Ta sợ phòng chính quá lạnh, khuyên thật lâu, hai người bọn họ rõ ràng bị bệnh khác nhau, lại đồng thời kiện tri muốn đi. Đấy lòng ta mơ hồ cảm giác không tốt, lại không ngăn được 2 lão nhân gia tính tình bướng bỉnh. Không thể làm gì khác hơn là mang nhiều chậu than lên, chờ ta thu xếp tốt đến phòng khách, đầu ông một tiếng. Hai người ngồi tại hai bên, lại đem linh vị lão thái gia và lão gia đặt ở chủ vị. Thật muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng ta không dám khóc.

Ta vẫn nghĩ, ta là người vô tình. Nhưng ta không thể không thừa nhận, người vô tình đến vô nghĩa như ta, tự nhiên một chút gánh nặng cũng không có. Gia đình đã sinh ra ta chính là cái dạng này. Phàm là người khác hữu tình, ta liền sẽ móc tìm móc phổi, còn phải lừa gạt chính mình đó chỉ là trao đổi bình đẳng. Ta không dám thừa nhận, chết cũng không dám thừa nhận, cả đời ta khát vọng nhất chưa bao giờ là tình yêu. Điều ta khát vọng nhất chính là khi đau lòng có thể khóc kêu ba mẹ. Ta khát vọng nhất cũng chỉ là mong ba mẹ của ta có thể yêu ta. Ta không có cái phúc khí này, cũng đã sớm nản chí tuyệt vọng. Ta vẫn tự nói với bản thân, ta không quan tâm thân tình, ta là người vô tình.

Đi tới nơi này ngay cả điện cũng không có, thường thường chịu uy hiếp tính mạng, động một chút là có thể gặp nạn đói, ta vẫn có thể vui vẻ chuyên tâm làm việc, vui đến quên cả trời đất, không hề muốn trở về...

Ta không dám thừa nhận, không muốn thừa nhận... Cũng là bởi vì có người thích ta. Ta không cần suy nghĩ gia đình hạnh phúc là như thế nào, ta rút cuộc cũng biết tư vị được cung chiều.

Cước bộ hư nhược bước qua bậc cửa, ta quỳ gối trước mặt bà vú, vui mặt trên đôi mày, im lặng khóc sụt sùi. Nàng vô lực khẽ vuốt tóc của ta, “Đừng khóc, đừng khóc... Tứ cô nương”

Lúc Chu Cố tiến vào, ta đã khóc hết sức. Tào Quân gia gọi ta, lại gọi cả Chu Cố, hấn dứt quãng nói, ta nghe một lúc lâu mới để cho mơ hồ hiểu được, Tào Quân gia đang khuyên Chu Cố ở rể.

Từ khi bọn họ theo ta chưa từng cầu xin điều gì. Cuối cùng vẫn nghĩ đến ta, không yên lòng vì ta. Giống như việc bọn họ có thể làm chỉ có chuyện như vậy. Ta cả đầu mờ mịt, xoay một cái cũng đau. Ta lão đạo đứng lên hai chân vì quỳ lâu mà tê buốt, hướng Chu Cố hỏi, thanh âm của ta lại có vẻ rất xa xôi, “Chu Từ Cố, huynh nguyên ý lấy ta sao? Nếu có hài tử... Trường tử phải mang họ Tào.”

Hắn yên lặng một lát, “... Ta nguyện ý.”

Sau có thể là huyết áp thấp phát tác, ta ngã bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Trí nhớ về mùa đông năm đó, ta không muốn nhớ đến. Tất cả đều giống như trong mây mù. Hôn lễ làm rất vội vàng, dù sao cũng là tranh thủ thời gian. Đêm động phòng hoa chúc, ta chỉ nhớ ta không ngừng rơi lệ, không có tâm tình viên phòng, ta mơ mơ hồ hồ không ngừng cùng Chu Cố nói xin lỗi. Hắn không nói gì, chỉ là ôm ta, để cho ta khóc ướt cả vạt áo trước của hắn, rồi dỗ ta ngủ.

Làm xong chuyện vui không tới một tháng, liền ngay sau đó làm tang sự. Bà vú ngược lại đi trước, Tào Quân gia còn chống đỡ hết bữa cơm tất niên.

Nhìn bề ngoài, ta vẫn rất tốt. Ta có thể ăn có thể nằm, hằng ngày xem sổ sách, xử lý mọi chuyện trong ngoài, ta cũng nghĩ cứ như thế chắc không thể nhìn ra cái gì khác thường chứ? Nhưng ta cảm thấy được ta giống như đã chết một lần, hiện tại có thể là hình dạng cương thi. Ta trở nên rất mau quên, cả ngày ngây ngô dại dột, còn thường thường nhớ lầm ngày. Lúc Chu Cố ở bên cạnh ta, câu mà ta thường nói nhất chính là thật xin lỗi.

Ta cuối cùng vẫn cảm thấy ta hại hắn. Quả thực là nửa ép buộc cầu hôn. Hắn luôn là cười cười, nhẹ nhàng vuốt lưng của ta. Chỉ là thật may là còn có hắn bên cạnh, nếu không ta có thể đã sụp đổ mất rồi.

Chờ ta tỉnh táo lại, thời tiết đã ấm lại, vụ xuân cũng kết thúc. Trải qua một mùa đông, ta gầy đến đi bộ cũng sẽ đập gối, còn mất một chút trí nhớ... Ta đã

không nhớ rõ mùa đông kia trôi qua như thế nào. Nhưng ta còn biết ta và Chu Cố vẫn chưa viên phòng. Giống như là đầu óc bị gì cả mùa đông, khó khăn bắt đầu vận chuyển lại. Luôn muốn đối mặt với thực tế... Nhưng đối mặt ra sao, ta còn không có chủ ý.

Ta nổi buồn bách chuyển mấy ngày, vẫn không nghĩ ra biện pháp tốt. Người ngoài nhìn thấy chúng ta cùng ngủ chung, nhưng lại hữu danh vô thực. Ta càng nghĩ càng áy náy, mặc dù ta không muốn gả, nhưng vẫn đã đóng thuyền...

Chậm. Không phải chúng ta còn chưa có viên phòng sao? Chuyện này không phải chứng tỏ vẫn có thể cứu vãn sao? Gánh chịu tiếng xấu chỉ có ta là được, dù sao đầu năm nay bỏ vợ đơn giản giống như ăn một bữa cơm, nói ví dụ ta ngày ngày đánh hán hoặc là đồ kị không cho hán cưới vợ bé... Hay là trước hết phải tìm một cô gái tốt thành thân với hán đã... Nếu không ta thật sự thật xin lỗi hán.

Ta đang ngẩn người, Chu Cố đi vào. Rất tự nhiên sờ sờ đầu ta, còn tự nhiên rót trà cho ta.

... Thì ra là trà không phải là tự mình rót. Ta nói mà, thế nào buổi tối khi ta hoảng hốt ngẩn người, trên bàn trà luôn là trà nóng hổi, sẽ không thiếu bao giờ...

“Tiểu Anh đâu?” Ta cảm thấy áy náy hơn rồi, “Để cho nàng làm là được...”

Vốn đang cúi đầu nhìn sổ sách, Chu Cố ngẩng đầu, giọng điệu mềm mại dỗ dành. “Tháng trước, ta đã gả nàng ấy ra ngoài. Nàng lại quên sao?”

Ách, mơ mơ hồ hồ, giống như có chuyện đó thật. Ta ngượng ngùng “... Các người chính là nhìn nhau không thuận mắt.”

Chu Cố nhìn chằm chằm ta, giọng lên sờ trán của ta, “Tiết Lệ, nàng trở về chưa?”

Hán hỏi không đầu không đuôi, đáng chết là ta cứ nhiên nghe hiểu được. “Ừ”, “Ta nhắm mắt, “Xin lỗi, ta đau lòng quá mức...Này, cái đó... Chưa từng có người... Ta là nói, chưa từng có người nào sủng ái ta, giống như là cha mẹ...” Ta nắm thật chặt quả đấm, cố gắng nhịn nước mắt đang trào dâng. “Ta thật sự vô cùng xin lỗi, liên, liên có chút... Thân bất do kỷ, không chế không được...”

Hán kéo ta đến bên cạnh, ôm cả người ta. Ta không tự chủ được cứng ngắc, không thể nào tự nhiên.” Vậy ta thật tin tưởng người đã hỏi hờn rồi. Tôn đại phu nói rất nghiêm trọng, ta thực lo lắng.”

Ta chậm rãi thanh tỉnh lại, mặt như đưa đám đem khuôn mặt dính vào trước ngực hán. Trong khoảng thời gian này là hán dỗ dành ta, ở bên cạnh ta. Lúc ngủ ta đều cố gắng phải dính vào ngực hán nghe nhịp tim. Hán ở bên tai ta nói nhỏ, “... Trước khi nàng trở thành Tào Tứ Nhi, không có người nào thương yêu nàng sao?”

Ta mở to mắt, nhìn chăm chú vào nút áo của hán.” Ta có cha mẹ, nhưng không giống như vậy. Nói không chừng còn bết bát hơn.”

“Son quý không nuôi hài tử sao?” Thanh âm của hán mềm mại xuống.

“Ta không phải yêu quái.” Ta tức giận nói.

“Được rồi, Son Thần? Hà bá? Thật ra thì cũng không quan trọng.” Hán vuốt lưng của ta, “Nàng là Tiết lệ là đủ rồi.”

Hán thông cảm như vậy, ta ngược lại càng thấy khó khăn hơn.”... Chu Cố, huynh tại sao không tức giận?”

“Tại sao lại tức giận?” Hán dứt khoát ôm ta ngồi lên chân hán, làm ta hoảng sợ. Trong ấn tượng của ta không có được cha mẹ ôm bao giờ, tính khí lại quá cứng rắn, xuyên qua tiền nhân cao mã đại, bạn trai tự nhiên cũng chưa từng ôm ta như vậy. Ta ngẩng đầu nhìn hán, hán mặt bình thản.

“Là chúng ta ép huynh lấy ta.” Ta như đưa đám càng ngày càng ảo não, “Mà ta là bởi vì...”

“Ta biết rõ.” Hán vén những sợi tóc rối ra sau tai ta, “Có nhớ không? Ta nói rồi, cha mẹ ta đã qua đời, vậy nên ta chỉ muốn kết hôn với cô gái ta vừa ý, cả hai đều hiểu nhau.” Hán rất nhẹ rất nhẹ mà nói, “Sẽ không phải ngày ngày nghi ngờ người của ta.”

Ta nhấn mày lại, “Huynh cảm thấy là ta? Nhưng huynh không yêu ta, ta cũng không thương huynh. Chúng ta không có tình yêu a.”

“Tình yêu?” Hán nhíu mày, “Cái gì là tình yêu?”

Hán thật sự hỏi ta. Ta cố gắng giải thích, nhưng hán càng kéo càng xa, ta nổi giận phát hiện, năm trăm năm cộng thêm khoảng cách giữa hai thế giới song song, ước chừng như khoảng cách giữa Thiên Lang Tinh và Địa Cầu vậy.

“Bởi vì ta không thể lên triều làm quan, cho nên nàng không phải muốn gả cho ta?” Hán hiểu lầm vô cùng lợi hại.

“Không phải!” Mặt ta một hồi không được tự nhiên, “... Đó là từ để hình dung thôi. Lên ngựa có thể trị quân, xuống ngựa có thể trị dân, vậy là được rồi, ta chỉ là cảm thấy quá uất ức cho huynh...”

Ngẩng đầu nhìn đến hán cười như nắm được bảo vật, ta đột nhiên có cảm giác xui xẻo bị rơi vào bẫy”... Huynh lừa ta!”

Mẹ nó, có lẽ là từ khi ta đồng ý tuyên bố điều kiện chọn chồng, hán liền bắt đầu thể hiện tư cách “Ra trận làm tướng quân”. Ta giận tím mặt, nắm vạt áo trước của hán, “Có đúng hay không!?”

Hắn không chịu trả lời ta ngay, “Ta biết ngay, ta không có cách nào cưới cô gái phạm trần bình thường. Sống chung như vậy thật quá nhàm chán...”

“Chu Tử Cố!” Ta nắm lấy cổ áo hắn, “Huynh huynh huynh...”

Hắn dùng một tay liền có thể cầm lấy cả hai tay ta, “Ta muốn quên quá khứ.” Hắn dịu dàng, “Chỉ là phải uất ức nài nỉ cả đời phải nhìn mặt quỷ của ta.” Hắn nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt ta, bàn tay hơi thô ráp nhẹ tiếp xúc.

Ta không thích hắn tự thương hại như vậy. Tránh khỏi tay hắn, ta sờ vết phỏng trên mặt của hắn. Nam nữ chi phòng thật rất phiền, nhưng mà bây giờ có thể không cần phải để ý đến. Che kín nửa bên mặt bị thương của hắn, khuôn mặt hoàn hảo xinh đẹp tuyệt trần, lông mi dài, mắt hai mí, giống như là luôn là mỉm cười, sống mũi thẳng. Chỉ là không giống người Hán.

Thả tay xuống, ta khe khẽ thở dài. “Nếu như huynh không phải bị thương ở mặt, ta cũng vậy không có vận số lấy được huynh.”

Vết sẹo của hắn dần dần hồng lên. Một lúc lâu ta mới ý thức được, hắn đang đỏ mặt.

“Ý của ta là... Không phải...” Ta lắp ba lắp bắp, vô cùng khổ não.

“Ta sẽ không cưỡng hành bắt buộc nàng tuân thủ quy tắc thế gian.” Hắn nhẹ nhàng nói, “Nàng không phải là phạm nhân.”

Hiểu lắm kia thật... càng ngày càng cao. Ta háng giọng một cái, “Chu Cố, ta đến từ nơi rất xa. Nhưng chỉ có hồn phách tới đây mà thôi. Ta không phải yêu quái, dĩ nhiên cũng không phải là thiên nhân...”

Để cho ta sụp đổ chính là, Chu Cố không đem ta ném tới vách tường, cũng không co cẳng chạy. Hắn rất nghiêm túc nghe, mặt thể hiện biểu tình “Đừng gạt ta, ta sớm biết”.

Lời nói thật tại sao không có người tin tưởng?!

Ta vô lực đem trán dựa vào ngực hắn, “Tùy huynh rồi, không tin cũng được.”

Hắn an ủi tựa như vuốt lưng của ta, im lặng không nói gì. Hồi lâu mới mở miệng, “Tại sao không hỏi ta?”

“Hỏi?” Ta có chút muốn ngủ. Khó trách tiểu hài tử thích người khác ôm, thì ra thái độ như vậy.

“Lai lịch của ta.” Thanh âm của hắn từ trên đỉnh đầu ta nhẹ nhàng mà buồn buồn.

“Huynh muốn nói thì đã nói, không muốn cũng không có quan hệ.” Ta lười biếng nói, “Dù sao huynh là Chu Tử Cố.” Vô cùng phúc hắc, rất giỏi lừa người.

“... Ta đã từng cưới vợ một lần.” *(*đạp bàn* anh sao lại dám cưới vợ!!!! Ta muốn RAU SẠCH cơ!!)*

Ta đột nhiên ngừng đầu, không tự chủ toàn thân cứng ngắc. Ta không phải muốn làm tiểu thiếp!

“Lúc phong tước tại Tần địa.” Hắn gát gao ôm lấy ta, “Tên của ta, gọi là Chu Tuyên. Là... Định Viễn vương.”

Ta từ từ mở to hai mắt, miệng không khép lại được. Triều đại ở ngã ba lịch sử, chỉ có một vương gia khác họ. Bản thân hắn là một Truyền Kỳ, nghe nói phong thái lãng tử (*sáng sủa, tuấn tú*) vốn là Tiểu Hầu gia... Mười sáu tuổi, biên quan bảo ngự, hắn dùng Kỳ Bình, lấy ít địch nhiều, đại phá sáu vạn đại quân Mông Cổ. Sau vang danh biên quan, Hoàng đế ý vì cánh tay, thân phong ở Tần địa, là Định Viễn vương.

Nhưng vị Định Viễn Vương hòa hiệp, dịu dàng khiến nhiều người nhắc đến say sưa như vậy không phải là bởi vì chiến công cùng tước vị của hắn, mà là vì hắn không tiếc mạo phạm thiên nhân, lập một kỹ nữ làm vương phi.

“Không thể nào.” Ta quả quyết mà nói, “Định Viễn vương bởi vì vết thương cũ thời chiến tái phát, đã anh niên tảo thê (*chết trẻ*) rồi! Vương phi cũng tự tử chết theo, truyền lại câu chuyện khiến mọi người ca tụng, người vội vàng đến bể đầu sứt trán như ta đây cũng nghe nói vô số lần...” Lòng của ta đột nhiên trầm xuống... Đó là lúc ta mười hai tuổi.

Trước đó Chu Cố cả người là máu xông vào cuộc sống của ta, sau đó mới có tin đồn Định Viễn vương “Qua đời”.

“Tự tử chết theo?” Chu Cố cười lạnh hai tiếng.

Ta mạnh mẽ giữ mặt của hắn, buộc hắn phải nhìn ta.

Hắn rũ xuống mắt xuống, “... Nàng chung quy vẫn luôn nghi ngờ ta cuối cùng sẽ phụ lòng nàng. Ngày đêm lo lắng, vô lý khóc than. Động một chút là đuổi ta đi...” Hắn cắn chặt hàm răng, “Cuối cùng để cho người ta lừa đảo. Dùng rượu độc hại ta... Cuối cùng bị người loại bỏ.”

Thanh âm của hắn càng phát ra lạnh lẽo, “Nếu không phải vì muốn biết vị trí của bảo tàng Tùy Đế, sợ là ta đã chết ngay. Buồn cười nhất chính là, ta hoàn

toàn không biết. Ta sống chỉ là làm chủ đề cho mấy lời đồn nhảm chán mà thôi...”

Cho nên hấn mới bị nhiều vết thương như vậy, thậm chí còn bị hủy dung. Đây là nghiêm hình đánh khảo a...

“Nếu chạy thoát, huynh tại sao không đi tìm Hoàng đế...” Lời của ta còn chưa nói xong, hấn nâng lên ánh mắt vô cùng bi ai. Ta cảm thấy được rất lạnh.

“Mặc kệ đã truyền qua bao nhiêu thời đại, ‘hấn nhẹ nhàng nói, ‘‘Luôn có người nhớ, tổ tiên của ta là người Tiên Bi (dân tộc Tiên Bi - dân tộc thiểu số thời cổ, ở vùng Đông Bắc, Nội Mông, Trung Quốc).’’

Xung quanh ta cảm thấy càng lạnh hơn.

“... Tiết Lễ, ta muốn quên quá khứ.” Hấn dựa trán lên trán của ta, thanh âm rất thấp, rất khàn khàn.

Ta cảm thấy được bị thương, lại cảm thấy có chút tức giận, có chút buồn cười. Người này lộ ra bí mật rồi. Liếm liếm đôi môi đã khô, ta nói, “Chu Từ Cổ, là huynh cố ý.” Cố ý vào lúc này, giải trừ lòng phòng bị của ta, dùng chuyện cũ bi thảm tấn công bất ngờ. Cái này mà hấn cũng dám tính toán, thật là quá đáng!

Nhưng thanh âm của ta rất mềm yếu.

“Đúng, ‘‘thanh âm của hấn nhẹ hơn, ‘‘Ta là cố ý. Hơn nữa còn cố ý từ lâu.”

Hấn nâng lên mặt của ta, cúi đầu, đem môi phủ lên môi của ta. Vết sẹo dựa vào mặt ta nóng lên như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Chu Cổ chẳng những phúc hắc, hơn nữa vô cùng tâm cơ. Cho dù là thời khắc này, hấn cũng không buông tha. Ta nghĩ hấn dùng cách ‘‘hước lạnh nấu ếch’’ không cách trốn tránh, chuyện gì đều đã tính trước làm sau, ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng không ngoại lệ.

Cảm tưởng? Cảm tưởng chính là ta biết vóc dáng thấp là rất cực khổ. Hấn thủ pháp thuần thực thành thạo, có thể thấy được thời niên thiếu cơ hội thực tập rất nhiều, nhưng đầu của ta vẫn đầy dấm. Thế nhưng hấn cả cái này cũng tính toán, nước chảy mây trôi lại tự nhiên cời y phục của ta, một mặt nhẹ giọng dụ dỗ, một mặt nhẹ nhàng xoa cái cổ đau nhức của ta, thuận tiện không biến sắc vuốt nhẹ trên cánh tay.

Ta nghĩ hấn đã hết thuốc chữa. Không may, ta mặt ngoài là một tiểu cô nương thuần khiết, nội tâm lại là thực nữ kinh nghiệm phong phú... Mặc dù có điểm mơ mơ màng màng, cũng cảm thấy hương thụ thỏa mãn, chỉ là trong lòng còn có chút buồn cười.

Không biết chuyện phong lưu này có giống học đi xe đạp không, nam nhân học xong cũng sẽ không quên. Chung đụng nhiều năm như vậy, hấn ngay cả điểm xi căng đàn cũng không có qua, lại lão luyện đến trình độ này.

Chuyện phong lưu này cũng chia Tam Lục Cửu Đẳng (nhiều loại). Nam nhân mười người thì có chín người lập chí muốn làm hoa hoa công tử, nhưng người có thể thành như vậy không nhiều. Muốn khiến nữ nhân thần hồn điên đảo, sẽ phải tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, hiểu rõ nữ nhân mới được. Cho nên nói, kinh doanh cái gì muốn làm đến đỉnh cao không đơn giản, hoa hoa công tử cũng không ngoại lệ.

Ta nghĩ, Chu Cổ chính là người nổi bật trong số đó. Lúc hấn đụng vào ta, vô cùng nhẹ, những cái chai tay thô ráp lại khiến lòng ta ngứa ngáy khó nhịn. Ta mơ hồ nhìn thấy nửa gương mặt xinh đẹp của hấn, vết phỏng trên mặt lại ấn vào bóng tối.

Động tình, nhưng lý trí. Thanh âm khàn khàn ở bên tai thì thầm, nóng bỏng lại có chút ngả ngón thô tục, làm cho người ta có chút sinh lòng kháng cự, nhưng cả người lại vô lực.

Dáng người của hấn rất tốt, eo thon rất đẹp, săn chắc, hữu lực, mặc dù hiện đầy vết sẹo. Nhưng ta nghĩ, luôn có một loại người có thể khiến những khuyết điểm thành điểm riêng. Chu Cổ chính là người như vậy.

Còn nữa, ta rốt cuộc biết gì là ‘‘ngón tay tà tình’’. Chu Cổ thật sự là cấp chuyên gia. Đêm đầu tiên tất nhiên là sẽ đau, ta lại có thể để cho hấn dụ dỗ mà quên đau, ta thừa nhận tiết tấu của hấn rất tốt, cùng hấn một chỗ thật rất hưởng thụ. Nhưng ta vẫn không quá chuyên tâm, có lẽ là bởi vì... Hấn rất Thanh tỉnh. Điều này làm cho ta có chút... Bị thương.

Ta một mực nhìn bên mặt bị thương của hấn ẩn trong bóng tối. Trước khi xuyên qua, dưới xương quai xanh của ta có một vết phỏng, là do gia đình hoang đường ly kỳ của ta, một trong vô số các bi kịch của ‘‘sản phẩm kém chất lượng’’, ta chỉ là xui xẻo bị động đến, thương thế cũng không nghiêm trọng, chỉ là không thể mặc áo cổ thấp mà thôi.

Ta kết giao với bạn trai, chưa từng chạm qua vết phỏng vắn vẹo kia. Giống như là chỉ cần không chạm vào thì nó sẽ không tồn tại. Vết phỏng rất đậm, bởi vì là da thịt non nên cảm giác không nhạy bén, sờ có chút buồn buồn, ê ẩm. Bạn trai của ta đã từng nói thẳng, nhìn đã cảm thấy không thoải mái, giống như bạch ngọc có khuyết điểm, hỏi ta tại sao không đi phẫu thuật xóa sẹo.

Đúng vậy a, tại sao không?

Có lẽ là ta còn yếu ớt ôm hi vọng, hi vọng có người có thể tiếp nhận toàn bộ của ta. Mặc kệ là hoàn hảo hay là có vết thương. Chỉ là yêu cầu này có lẽ quá cao, ngược lại khiến ta thanh tỉnh đối mặt với tất cả cơ hội.

Ta đưa tay vuốt ve bên mặt bị thương của Chu Cố, một tay kia che đi nửa khuôn mặt hoàn mỹ. Nếu như khuôn mặt của Chu Cố toàn vết phỏng, ta vẫn nguyện ý cùng hắn đồng sàng cộng chiếu, vượt qua quãng đời còn lại sao? Ta nghĩ ta là sẽ nguyện ý.

Ta mười hai tuổi liền biết hắn, hiện tại cũng gần mười chín rồi. Có lẽ giữa chúng ta không có tình yêu, nhưng ta sẽ quên đi... Đây không phải là thời đại của ta, mà là năm trăm năm trước. Không nói đến tình yêu, phải là ân nghĩa vợ chồng. Hắn đối đãi với ta là có ân có nghĩa, thậm chí nguyện ý vượt qua chuẩn mực đổ dành ta, cung chiều ta.

Hắn dừng lại, ngẩng ra nhìn ta, dùng bên mắt bị phỏng, lông mi thưa thớt nhìn ta. Ta hơi ngẩng đầu, nhẹ hôn lên vết sẹo dày, xù xì, nóng như lửa của hắn. Ánh mắt Chu Cố giãn ra. Chu Cố vẫn luôn lý trí, tính trước làm sau vậy mà hiện tại ánh mắt tán loạn mê mang đột nhiên áp sát ta, vội vàng đến phát run. Ta rút cuộc có thể chuyển tâm rồi.

Nữ nhân yêu cầu chưa bao giờ là mãnh liệt hoặc bao lâu, mà là có thể hay không toàn tâm toàn ý, không cần ôm bất kỳ tính toán cùng dò xét gì. Ta cái gì cũng không muốn động. Chỉ cảm thấy Chu Cố giống như một đốm lửa, đem ta thiêu cháy rồi.

Quan hệ của chúng ta thật không có biến hóa quá lớn. Chỉ là hắn trước kia tìm ta nghị sự, còn phải lo lắng dư luận, hiện tại không cần mà thôi. Hắn là người công tư rõ ràng, không nghĩ nhốt ta ở nhà. Ta nếu muốn đi ra ngoài, hắn đành rồi sẽ đi cùng, chỉ là trước kia hắn đi bộ, hiện tại cưỡi ngựa mà thôi. Nếu không rảnh, hắn sẽ tìm hai tùy tùng đi theo ta, vẫn luôn rất yên tâm.

Nói cách khác, trước kia hắn đối với ta thế nào, hiện tại cũng không sai biệt lắm. Ta thật sự coi như tương đối may mắn, tại thời đại nam tôn nữ ti này, thế nhưng hắn lại không muốn ép buộc ta. Ta nghĩ bởi vì hắn đối với bản thân vô cùng tự tin, cho nên tha thứ cung chiều đối đãi với ta “Có thể làm”. Thẳng thắn mà nói, rất nhiều nam nhân thế kỷ hai mươi mốt đều không làm được, hắn là cổ nhân lại làm được.

Phân công của chúng ta rất đơn giản, ta trông nom quản lý trang viên, kinh tế và việc đồng áng, hắn trông nom ngoại giao, giáo dục cùng quân sự. Có chuyện liên cùng nhau thương lượng. Mặc dù chỉ chú trọng việc “Học”, nhưng kiến thức thực tế mới là sức mạnh.

Mơ mơ màng màng, ta nghe thấy bên giường có âm thanh rất huyền ảo, miễn cưỡng mở mắt, trời vừa mới sáng, vẫn mờ tối, Chu Cố đang mặc quần áo.

“Vẫn còn sớm, ngủ thêm một lát đi.” Hắn ngồi ở cạnh giường, đem chăn dịch chặt.

Ta đưa tay kéo tay áo của hắn, mơ ngủ mà nói, “Có phải trời mưa không?”

“Đúng nha. Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô,[1]...” Hắn vẫn chưa chải đầu, mái tóc dài đen nhánh xõa tung, thấy ta chú ý mà cười.

Sắc trời u ám, nhìn hắn đứng lên có chút mờ lung, nửa khuôn mặt trắng nõn như ngọc, và nửa mặt có những vết sẹo dữ tợn ngang dọc. Sẽ có một số người, có thể đem khuyết điểm biến thành đặc điểm riêng, dùng khí phách ngạo luyện đau đớn, chuyển hóa thành không người có thể cùng ý vị.

“... Thảo sắc dao khan, cận khước vô. Tồi thị nhất niên xuân hảo xứ, Tuyết thắng yên liễu mãn hoàng đô.[2].” Ta thuận miệng học thuộc lòng, giùng giăng bỏ dẫy, mặc vào quần áo.”Rửa mặt chưa? Ta đi giúp huynh múc nước.”

“Được. Một thùng nước còn chưa được nửa, nóng không phải đùa.” Hắn nắm tay của ta, ụ vào trong ngực, “Thật ra thì ta là muốn đi thao luyện, trở lại rửa mặt cũng được.”

“Trời mưa không dùng à? Những tiểu tử kia gặp huynh thật đúng là xui xẻo.” Ta ngáp một cái, “Trở lại rồi rửa mặt cũng được, nhưng ta giúp huynh chải đầu thôi.”

Ta tự nhận là tiểu môn tiểu hộ, lại bắt Chu Cố không được thể hiện bộ dạng Vương Gia. Ta thật sự không thích nha đầu, ma ma trước mặt sau lưng, càng không thích lúc ta và Chu Cố ở trong phòng có người ngó dáo dác. Nha hoàn của ta đều là trời sáng mới đến xử lý việc nhà, mặt trời lặn thì phải cút cho ta đến tiểu viện, mỹ kỳ danh là vì trông nom nhà cửa.

Nửa đêm Chu Cố muốn ăn chút gì, đều chỉ ăn một món duy nhất mà ta biết làm mì vằn thắn, hắn còn đến phòng bếp giúp ta nới lửa. Tình nguyện vào bếp, cả chuyện hầu hạ hắn tắm gội đầu ta cũng không để cho nha đầu hầu hạ. Nhưng thật sự là hắn hầu hạ ta tương đối nhiều, lấy nước nhóm lửa những việc nặng đều là hắn đang làm, nhưng hắn không có tức giận, chỉ cười.

Có lúc còn trêu ta, “Tiết lệ, ta hiểu rồi, nàng là muội muội của Đỗ Hắc Tháp chứ gì?”

Sau này ta mới biết, dăm là do con trai Đỗ Khang - Hắc Tháp đánh bậy đánh bạ ụ ra. Ta giận thẳng tay nhéo hắn, căn bản cũng không phải là vòng vo sao! Người này thật sự tự biết làm đẹp mặt mình!

Chu Cố vẫn luôn giữ thói quen tốt của quân nhân “Nghe thấy gà gáy bắt đầu luyện võ”, thời gian này bọn nha đầu cũng chưa rời giường. Hơn nữa, ta cũng không thích người khác chạm vào đầu hần. Ta thích hần cúi thấp đầu, dịu ngoan (dịu dàng, ngoan ngoãn) chờ ta chải mái tóc đen nhánh của hần. Tóc của hần cũng giống tính tình của hần vừa mềm mại lại cứng rắn, phải tốn chút sức mới có thể cài chặt búi tóc.

Người này đã ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn còn duy trì phong thái hai mươi tuổi, lại có bộ dạng rất dịu dàng. Trước kia đọc truyện Thủy Hử, ta cảm giác bên trong đều là bọn loạn thần tặc tử, duy chỉ thích lãng tử Yên Thanh. Ta thích lãng tử nhưng chỉ có giới hạn. Có thể nói hần là người duy nhất sạch sẽ trong số những người đó.

Chu Cố mặc dù không giống Yên Thanh toàn thân đều có hình xăm hoa văn rực rỡ, nhưng lại là một thân toàn vết thương, đều là những chiến công và nhằn lại khắc lên, cũng không khác bao nhiêu. Đa tài đa nghệ, túc trí đa mưu... Thật ra có khá nhiều điểm giống.

“Nàng chải hoàn thành được đúng là thần kì. Nàng còn không biết chải tóc 2 quả đào nữa.” Chu Cố cười khế, “Đưa lược cho ta, để ta chải cho nàng.”

“Ta tự mình làm là được.”

“Nàng còn chải kiểu đuôi sam giả bộ thiếu nữ chưa chồng sao, cẩn thận không cái móng sẽ chịu một gậy đó.” Hần đe dọa ta, đem ta đặt trước gương trang điểm, “Hôm nay nàng muốn làm cái gì?”

Cúi đầu, ta nhẫn nhịn mong muốn ngủ gật, “Đi từ từ xem một chút. Năm nay giá lương thực bán rất chạy, không dễ lấy để chưng cất rượu. Nhưng chúng ta thử trồng cam lợi thu được không tệ, ta nhớ bã mía hình như có thể chưng cất rượu, nhưng cần kỹ thuật như thế nào ta thật sự không nhớ rõ... Nếu không thì cũng có thể chế tạo giấy. Cụ thể nên cùng các sư phụ thương lượng xem một chút, nếu không tạo chút rượu trái cây cũng tốt...Chỉ là không đủ kiên nhẫn lắm.”

Mưa nhỏ tí tách, Chu Cố một mặt chải tóc cho ta, một mặt nghe ta nói những thứ điều nhảm chán trong nhà.

“Thật không nên làm từ từ trang này.” Hần dịu dàng oán trách, “Khiến nàng mệt mỏi lại không có lợi lớn gì.”

“Huynh cũng đã nói, ta đây chỉ là đồ cười bẽ ngoài đẹp mắt.” Ta nở nụ cười, “Bạn rộn mới tốt, nhàn rồi chỉ biết suy nghĩ lung tung.”

“Không dám, nàng có cái gì không biết chứ?” Hần nhẹ nhàng quát lớn, “Cái gì cũng có thể làm một hai thử, sợ nàng rồi.”

“Nào có?” Ta như đùa đáp, “Ta không biết làm thủy tinh, luyện thép a.”

“Thủy tinh? Thép?” Hần sừng sốt.

Ách... Trên trán ta rơi xuống một giọt mồ hôi. Suy nghĩ một chút, dù sao ta là không biết thật, vậy cũng không có gì sai biệt.” Ta là thật không biết làm sao để làm, bởi vì ta không phải là người chăm chỉ.” Ta lẩm về mặt sấm hối, nịnh bợ.

Ai biết sẽ xuyên qua? Sớm biết ta đã cố gắng học tập rồi. Có câu nói, ngàn vàng khó mua tương lai, thật không lừa ta. Hần không có hỏi nữa, chỉ là cười 1 tiếng rất ý vị sâu xa, “Buổi tối sẽ tra hỏi nàng sau. Ta phải ra ngoài... Nàng nếu ra ngoài, nhớ bảo tên sai vặt che xe lừa, đừng để mắc mưa.”

... Vậy đại khái đây chính là họa từ miệng mà ra.” Đã biết.” Ta ỉu xiu đưa hần tới cửa, “Tra hỏi có thể miễn hay không?”

“Không được.” Hần cười cười.

Ta rất vô si hôn lên môi hần một cái, mặt dày lấy khuôn mặt không xinh đẹp gì lắm làm sắc dụ, “... Như vậy được không?”

Hần rất nhiệt tình kéo ta lại hôn ta hồi báo, nhận lợi tức phong phú, mặt mày hơn hờ nói, “Không được.”

Bà vai của ta xụ xuống. Bộ mặt buồn bực nhìn hần đi vào trong màn mưa xuân rả rích.

[1], [2]: bài *Sơ xuân tiểu vũ* - Hàn Dũ

初春小雨

天街小雨潤如酥,

草色遙看近卻無,

最是年春好處,

絕勝煙柳滿皇都。

Sơ xuân tiểu vũ

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô,

Thảo sắc dao khan, cận khước vô.

Tối thị nhất niên xuân hảo xú,

Tuyệt thăng yên liễu mãn hoàng đô.

Mưa phùn đầu xuân

Mưa phùn tron ướt khắp nẻo đi

Xa đường cỏ, gần chẳng thấy chi

Trong năm đẹp nhất mùa xuân đẹp

Khỏi mờ che ngàn liễu kinh kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13

Ta cùng Chu Cố thành thân, đã có một thân phận hợp lý, ta càng có thể lòng không vương bận chuyên tâm chăm lo sản nghiệp.

Phụ nữ đã lập gia đình so thiếu nữ chưa chồng càng dễ dàng hơn. Dù sao ta từ trước đến giờ vẫn để mặt mộc đi gặp người khác, không chút phấn son, nhìn ta đây quần áo mộc mạc dáng người cứng ngắc, cũng sẽ không có người nào mơ ước? Ở thời đại này, người thích loli giống như Chu Cố chắc là rất ít. (mặc dù ta nhớ tới “Ngực nhỏ thì giá trị thấp”, luôn có cảm giác bị thương)

Chính vì vậy, cho nên ta mới có thể bất động thanh sắc ngăn cản các tổ chức muốn đổi trắng thay đen. Mỗi điền Trang đều có tổng quản, dưới còn có 4 đầu mục đứng đầu các ngành trồng trọt, chăn nuôi, công, thương. Dần dần ta đem quyền lực trong tay giải bớt, ta chỉ cần tổng tra mà thôi.

Chân chính ở dưới tay ta là một 20 mẫu ruộng thí nghiệm. Ta mời mấy lão nông khôn khéo lão luyện cùng mấy tiểu đồng biết chữ cùng nhau làm, đầu tiên lão nông có kinh nghiệm làm thí nghiệm trên ruộng, tiểu đồng phải ghi chép lại, trồng rất nhiều cây nông nghiệp lý kỳ cổ quái, Tôn đại phu còn dùng một phần để làm ruộng thuốc.

Ta nói ta muốn bản “Sơ lược Nông nghiệp”, Tôn đại phu so với ta còn hăng say hơn, hẳn nói hẳn sẽ làm thêm ở phần sau phụ lục “Đại cương y dược”.

Mặc dù tiêu tốn chi phí nghiên cứu, nhưng cũng gián tiếp đề cao sản lượng đồng ruộng. Con người khi sống luôn muốn làm chút chuyện vui. Mặc dù ta ngay cả mạ cũng không cấy thẳng, đỡ cấy không quá ba bước đã gục không dậy nổi, thường bị người châm biếm chỉ biết nói chuyện là giỏi... Nhưng bạn

rộn như vậy, vội vàng làm thí nghiệm, ta hoảng hốt cảm thấy như quay trở lại cuộc sống đại học tốt đẹp trước kia vẫn thường nô dịch học trường học đệ.

Về phần Chu Cố... Hắn mặc kệ ta. Có lúc ta tiếc số tiền ném vào ruộng thí nghiệm, hắn còn khích lệ ta tiếp tục ném vào.” Lúc bàn cùng, sẽ không lo lắng” hắn rất không có lương tâm nói, “Đến lượt ta nuôi nàng là được.”

Ta cũng nhìn hắn một cái tán thưởng. Chờ đến lúc bản “Sơ lược Nông nghiệp” ra lò, ta đến cái thế giới này vừa đúng mười năm. Từ lúc mười một tuổi bắt đầu xây từ điển Trang rách nát, đến khi ta hai mươi một tuổi, cơ hồ tất cả thổ địa ở An Nhạc huyện đều do ta quản lý. Nông nghiệp kéo theo Công Thương Nghiệp, Huyện lệnh trẻ tuổi mới lại không giống như Trần Huyền lệnh tiền nhiệm chỉ biết vợ vệt của dân, mà coi dân như bạn cùng chung hoạn nạn. Hân mừng rỡ ngày ngày ngâm thi tác đối, cùng Kim Thượng thư ở kinh thành cấu kết với nhau làm việc xấu... Ý ta là nói giúp đỡ lẫn nhau, phóng tay để cho chúng ta thi triển bản lĩnh.

An Nhạc huyện tên cũng như thật, như hi vọng ban đầu của ta: tồn tại một nơi, không có sâu vân thâm vụ. Mà gia đình nhỏ của ta và Chu Cố, lại có chỗ chống đỡ nho nhỏ trong triều đình. Không đề cập tới ta là người trộm mang tới rất nhiều khái niệm kinh tế từ năm trăm năm sau, Chu Cố bên cạnh vô hình trung cũng đã tụ hợp thêm một nhóm người mới. Hắn không giống những tú tài khác coi thường kinh thương, mà ngược lại dụng tâm kinh doanh.

Nhưng hắn lấy “Tam quân không phát, lương thảo tiên hành” làm tôn chỉ buôn bán, chủ yếu là phát triển lương thảo. Chờ đến lúc ta giặt mình mới phát hiện hắn lấy thương nghiệp nuôi quân, lúc nông nhàn sẽ thao luyện thôn dã, ngày mùa binh lính lại làm nông. Mà tiền phụ cấp quân lương, lương bổng phụ tá, hắn chưa bao giờ nói với ta, ngược lại cửa hàng qua tay hắn có bao nhiêu bạc đều nộp lên công kho.

Ta cẩn thận tra sổ, phát hiện sau khi cùng ta thành thân, hắn lập thêm hơn nửa cửa hàng, phân xướng nửa tất cả đều tự hắn quản lý. Hơi tính nhảm một chút, chúng ta hình như nuôi một hai ngàn tinh binh... So quân doanh ở đây còn tinh luyện hơn, vũ khí cũng tốt hơn.

Ta vô tình đề cập tới kĩ thuật rèn kiếm nhật, thật sự là do nhìn thấy trong truyện tranh, ta cũng không biết có chính xác hay không. Mặc dù thủy tinh thí nghiệm thất bại, nhưng lại tiếp tục nghiên cứu rèn kiếm, do Chu Cố khởi xướng. Ta mặc dù không hiểu, nhưng là nhìn ra được, tư tạo vũ khí tốt cho dân đoàn hình như không là việc tốt lắm.

Quyền lực thực sự của An Nhạc huyện đã chuyển cho Tào gia... Sự thật này dọa ta mồ hôi lạnh toàn thân. Mà những phụ tá khôn khéo lão luyện quá mức của hắn càng khiến ta đứng ngồi không yên. Ta không dám nghĩ nhiều, nhưng không thể không nghĩ nhiều. Ta thật sự rất sợ.

“... Chu Cố, huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ta không thích đoán, ta muốn biết đáp án của hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, “Không muốn làm cái gì.”

Ta đưa ghi chép lộn xộn lung tung của ta cho hắn, sau khi yên lặng xem xong, hắn dùng cây nến đốt đi. Trầm mặc một hồi, hắn than nhẹ, “... Thiên thời không tốt, hạn loạn nếu không hóa giải, dân biến chỉ sợ là không thể tránh được. Mười huyện Tùy châu, chỉ có Phú An vui mừng, chúng ta không thể không có năng lực tự bảo vệ mình.”

“... Huynh biết ta không phải đang sợ cái này.” Ta phun ra một hơi trọc khí, “Huynh không phải nên sử dụng bạc của mình, lại càng không nên chứa chấp...” Ta hạ thấp thanh âm, “Người trước kia.”

Hắn đề phòng nhìn ta, lông mày dày đậm nhăn lại. Ta đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

“... Bọn họ là... thuộc hạ cũ của ta.” Chu Cố đắn đo nói từng câu từng chữ, “Vứt bỏ quan tước đi theo ta, ta không thể vứt bỏ bọn họ, không để ý. Yên tâm đi, Tiết lệ, ta sẽ không liên lụy nàng...”

Ta nhảy dựng lên, dùng sức vỗ bàn một cái, làm cho ta cũng giật mình. Nhưng ta giận đến phát run. Giống như là trong ngực chất đầy thán khí lên cơn giận dữ. Run run ngón tay chỉ hắn, ta lại một chữ cũng nói không được. Hắn nói hắn sẽ không liên lụy ta. Hắn vứt không được bộ hạ cũ, nhưng có thể bỏ ta. Ta nhào đến,捏 cổ hắn, lại phát hiện ta giận đến mức nhũn ra, cứ nhiên không làm được gì, chỉ là liều mạng phát run bắt lấy cổ áo hắn.

“Tiết lệ!” Hắn kinh hãi đỡ lấy ta.

Nú lấy cổ áo hắn, ta há mồm, lại không phát ra được thanh âm nào, ta rốt cuộc biết cái gì gọi là “Tức đến nghẹn thở”.

Trước mắt từng trận tối đen, đáy lòng cuồng náo. Ta cứng đầu cứng cổ bướng bỉnh, rốt cuộc cũng phát ra tiếng, “Liên lụy ta? Chu Từ Cố, huynh dám cùng ta nói không liên lụy?! Huynh... Huynh...”

“Ta không phải ý đó.” Hắn vội vã muốn ôm lấy ta, ta lại níu chặt lấy cổ áo hắn, cứng rắn lấy cùi chỏ đẩy hắn, không để cho hắn tới gần người.

“Huynh... Huynh...” Ta thật sự sợ sẽ trúng gió, mạch máu ở huyệt Thái Dương không ngừng giật giật, tiếng nói như vỡ vụn, đầu ong ong, thật vất vả rồi cuộc cũng phát ra tiếng.

“Huynh chết, ta cũng chết!” Chờ đến khi đã gào thét đến khản cả giọng, ta mới khò to lên, toàn thân như nhũn ra trượt xuống. Cũng không phải sinh tử tương hứa gì, hoặc là muốn báo đáp chết theo. Tại thời đại này, ta đã hiểu một nữ nhân muốn độc lập sinh tồn, thật sự là chuyện không thể nào. Trước kia Tào Quán gia và bà vú trung nghĩa vang danh khắp Tùy châu, ta mới có thể bày dựa vào thân phận “Áu Chử” để sửa sang lại gia nghiệp. Mà sau khi bọn họ song song qua đời, bởi vì ta gả cho Chu Cố, cho nên ta mới có thể dùng thân phận phụ nữ đã lập gia đình bình an trôi chảy trải qua ngày.

Chu Cố nếu không bên cạnh, ta thật sự là không muốn phụ thuộc vào những người khác. Thay vì bị nam nhân thối nát nào đó xỉ nhục, giam giữ nơi khuê phòng, không bằng chết nhanh gọn, không chừng sẽ tỉnh mộng, hoặc là có cơ hội về nhà. Ta nguyện ý lưu lại thế giới này sống tiếp là bởi vì Chu Cố đã

giữ ta lại. Vậy mà hắn vẫn nói không liên lụy ta. Thì ra khoảng cách giữa ta và hắn lại xa như vậy.

Hắn ôm chặt ta, không nói một lời, tùy tiện để ta xoa đầy nước mắt lên y phục của hắn, cũng không chịu buông tay. Đây là trận tranh cãi lớn nhất của chúng ta từ trước tới nay, mức độ hơn xa chuyện hắn và ta muốn mượn người để con lần đó. Dù sao hắn cũng là cô nhân, kết hôn ba năm không có hài tử, hắn cũng sẽ lo âu, càng cảm thấy không phải với liệt tổ liệt tông Tào gia, dù sao hắn đã đồng ý.

Nhưng việc “suýt lấy vợ bé” ta lại hoàn toàn không có tức giận, ta chỉ cười cười hỏi hắn, “Vương Gia, ngài trước kia trêu hoa ghẹo liễu, kiêu thế mỹ thiếp vô số, xin hỏi con cái có bao nhiêu?”

“... Một người cũng không có.” Hắn buồn buồn nói.

Ta buông tay, “Vậy không phải rõ sao? Hay là xin một tượng nường nường và ngọc nữ về, để cầu một lần được nhi tử. Huynh muốn cưới vợ bé, ta - đi biệt trang ở, huynh có rảnh rồi đến thăm ta là được. Tránh cho huynh phải chịu cảnh loạn trong giấc ngoài, nội bộ mâu thuẫn.”

Hắn rất buồn bực, “Nàng coi ta là đồ mê hoa hám sắc sao?” Có thể cảm thấy tự ái nam nhân bị tổn hại, rất nhiều ngày không để ý tới ta, ta phải nhẹ nhàng dỗ dành, ngay cả những lời nói buồn nôn kiêu “Ca ca đẹp trai cười cho tỳ tỳ xem một cái” cũng nói hết rồi, sau đó hắn mới tươi tỉnh trở lại cười một tiếng, bỏ qua chuyện này không đề cập tới nữa.

Nhưng lần này ta vạch trần tất cả. Ta thật sợ, vô cùng sợ. So với việc hắn muốn cưới thiếp sinh hài tử còn sợ hơn. Ta có thể thông cảm với suy nghĩ cô nhân, nhưng ta không thể tha thứ cho Chu Cố muốn “không liên lụy”.

“... Ta không hiểu nàng tại sao lại tức giận lớn như vậy.” Chu Cố có chút bất đắc dĩ, mềm mại hỏi, “Chính là thương nàng sợ nàng bị thương, cho nên mới không muốn nàng mạo hiểm. Thế nào ngay cả chết sống cũng nói ra... Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị...”

Hắn vỗ nhẹ nhẹ miệng của ta. Ta khóc hết sức, ngồi thờ đờ. Nam nhân, đều ngu ngốc. Ngay cả Chu Cố thông minh như vậy cũng không có ngoại lệ.

“Đem Vũ Y của huynh giao ra đây.” Ta khăn khăn mà nói.

“Cái gì?” Hắn ngăn người.

“Đem Vũ Y giao ra đây!” Ta lại khóc nữa, “Không được chết. Ta chết trước huynh mới chính xác là chết. Đem Vũ Y...Giao ra đây...”

Vuốt ve lưng của ta, hắn ôm ta chặt hơn một chút, thanh âm lại có có tia rung động.”Ta hiểu. Hiện tại.. Ta hiểu.”

Ta thật sự thành cô nhân rồi, cư nhiên lại “Buồn bực thành bệnh”.

Thật ra thì căn bản không có khoa trương như vậy, chẳng qua là bà di của ta cũng vừa đến, cho nên mới phải giận và khóc thành như vậy, dĩ nhiên lại bị nhệch mũi đau cổ họng, trong lúc thân thể sức chống cự không tốt lại có đại di mụ, tất cả đều đến 1 lúc, ta liền bị cảm. Nhưng Tôn đại phu lại nói không phải do chuyện đó, mà là “Tình ý tích tụ”, khiến ta giận dữ mắng hắn lang băm.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: CHƯƠNG 14

Chu Cố thật sự bị dọa đến không nhẹ, cho là ta bị bệnh nan y. Điền trang không đến, thảo luận cũng ngừng, cửa hàng đều không đi, nhìn vô cùng phiền muộn. Nhịn ba ngày, vẫn bị ta đuổi ra khỏi phòng “Ta chỉ là cảm, không phải bệnh hủi!” Ta rống lên với hắn.

“... Bình thường cũng không thấy nàng dính ta,” Chu Cố nói thầm, “Thế nào ngay cả đồng sinh cộng tử cũng nói ra, còn tức đến phát bệnh, rõ là...”

Mặt của ta lập tức chấy sạch đỏ bừng, ầm một tiếng đem cửa đóng lại. Hắn đang bên ngoài ra sức cười. Cười cười cười, người nào không biết người rảnh trắng? Cười đáng yêu! Con giận của ta tới mãnh liệt, nhưng đi cũng rất nhanh chóng. Nếu Chu Cố đã thông suốt, ta cũng không tức giận nữa. Về phần những thuộc hạ cũ của hắn... Ta cuối cùng không thể ăn dấm với nam nhân đúng không? Nếu là tương lai xuất hiện nội gián, bán đứng Chu Cố... Dù táng gia bại sản ta cũng phải cứu hắn, không cứu được thì cùng đi chịu tội. Chết còn không sợ, còn có cái gì phải lo lắng sao.

Ta không thích mình bị vướng mắc. Hơn nữa ta yêu tự do, không thích người ta trông nom, càng không thích trông nom người khác. Cho nên ta thật sự không muốn bảo Chu Cố đuổi hết mọi người đi. Ta và Chu Cố đều có điểm giống nhau thích mềm không thích cứng. Hào hào nói, nói xuôi được, còn có thể thay đổi chủ ý. Càng đề ép ngược lại càng phản kháng kịch liệt, người nào lại không có cá tính riêng của mình?

Nếu Chu Cố đã thông suốt, sẽ không bỏ ta, ta sẽ không nhắc lại. Nhưng hắn vẫn đem “Vũ Y” giao cho ta, ta còn sừng sốt nửa ngày. Đó là một ngọc bội (*chui?*), toàn thân tuyết trắng, một chút tỳ vết cũng không có. Ta tu dưỡng nghệ thuật hơi thấp, nhưng ngọc bội kia mài dũa không phải đơn giản,

đường cong vô cùng động lòng người, ngay mặt phải là hình hổ hoặc báo, có cảm giác rất sống động. Phía sau là mấy chữ ta xem không hiểu... Đại khái thôi. Mặc dù ngọc trong suốt rất sạch sẽ, nhưng mờ mờ có thấm màu đỏ. Ta hào hứng bưng bưng đi tìm mực đóng dấu, khiến Chu Cố giật mình.

Vội vàng kéo ta, “Tứ cô nương của ta, nàng có thể yên tĩnh 1 chút hay không? Đừng náo loạn!”

“Không thể đóng?” Ta không giải thích được, “Không đóng dấu làm sao biết nó viết cái gì...”

“Ai, cô bé ngốc.” Chu Cố mặt không biết nên khóc hay cười, “Chờ đóng dấu bữa bãi... Càng không thể cho người ta thấy. Đây là...” “Vũ Y” của ta đấy.”

Ta nhìn cái “Ngọc bội” đó 1 chút, lại nhìn hấn. Ta đã quên hấn trước kia là Định Viễn vương. “Đây là vương...”

“Xuyt ~” Chu Cố liếc mắt ngăn ta nói, bộ dạng như đầu.

Đây là vương tử. Nhưng hấn lại đưa cho ta rồi sao nha?!

“Nàng có cái này, chính là đang nắm tính mạng của ta.” Chu Cố vẻ mặt lạnh nhạt, “Nàng nói muốn Vũ Y, ta đưa cho nàng rồi đó.”

Đẩy tới đẩy lui thiếu chút nữa ngã, ta khẩn trương chạy loạn khắp phòng tìm chỗ dấu. Cuối cùng ta làm 1 sợi dây chắc chắn kết thành dây chuyền, đeo trên ngực, giấu trong quần áo, ngay cả lúc tắm cũng không dám lấy xuống. Ta thấp thỏm mấy ngày, càng nghĩ càng xấu hổ. Thật ra thì có lời gì không hảo hảo nói, lại tức giận lớn như vậy. Kết quả quân tử (Chu Cố) thẳng thắn vô tư, tiểu nhân (ta...) ưu tư dài dài aaa.

“... Chu Cố.” Ta cắn môi kêu.

“Hả?” Hấn đang chuyên tâm cài 1 nút áo chắc chắn, đương nhiên là trên người ta.

“Cái đó... Ta không có Vũ Y cho huynh.” Ta khổ não nói, “Bởi vì lúc ta tới đây, cái gì cũng không có biện pháp mang theo.”

“... Nàng nhất định phải thảo luận vào lúc này sao?” Hấn thật vất vả cài cúc áo ra, “Nàng chuyên tâm chút.”

“Ta còn không phải Tào Tứ Nhi, ta họ Ân, Ân Văn Ngọc.” Ta rất thành khẩn nói.

Hấn dừng động tác lại, “Ân Văn Ngọc? Viết như thế nào?”

Ta viết lên lưng của hấn, “Văn Ngọc... Nhưng thật ra là văn hương ngọc (hoa huệ), loại hương ban đêm. Ở nơi này ta chưa thấy bao giờ, rất thơm, buổi tối mới nở... Bởi vì ta sinh vào giờ Tý (23h – 1h) ngày mười sáu tháng sáu, ngoài cửa sổ vừa lúc loại hoa này nở.”

Hấn quỳ gối bên người ta, đang nâng mặt ta, giống như là chưa bao giờ gặp qua ta. “Cho nên nói, là hoa thần?” *(chết cười với anh này, đến lúc này vẫn nhận định chị như thế)*

Ta tức giận phát run. “Chu Cố, huynh thật sự là người bị bệnh thần kinh.”

“Ta hiểu, thiên cơ bất khả lộ.” Hấn ra vẻ bộ mặt “Thì ra là như vậy ta sớm phải biết”, cười đến khuôn mặt sáng như hoa xuân (tuy chỉ có một nửa), “Chà trách, yêu đất như mạng.”

“Ta nói rồi, ta không phải yêu quái!” Ta thật sự nổi giận.

“Dạ dạ, Văn Hương Ngọc, nhất định là màu trắng nho nhỏ thôi... Nàng xem ta sớm biết rồi, Tiết lệ cũng màu trắng nho nhỏ...” Hấn nhẹ nhàng hôn lên mặt của ta, giống như là hạt mưa. Nhàn nhạt cười.

... Thôi. Đối với một cổ nhân rất có trí tưởng tượng, ta có thể làm thế nào? Huống chi ta còn gả cho hấn.

Lần cãi vã này của chúng ta rốt cuộc cũng đã qua. Sau đó không có tranh cãi thật sự... Nhiều lắm là ta bị hấn chọc cho nổi trận lôi đình.

Chỉ là lãng mạn của Chu Cố từ trước đến giờ rất kỳ lạ. Bởi vì không biết văn hương ngọc là loài hoa thế nào, hấn lại xây dựng rất rầm rộ trong nhà, đào ao dẫn nước, gần phòng ngủ của chúng ta, đây cửa sổ chính là tràn đầy thủy sắc. Cách bờ hấn trồng rất nhiều hoa thơm, khoảng cách xa, mùi hoa lướt qua mặt nước lăn tăn, vào cửa sổ lúc có vẻ mờ mờ xa xa, như có như không..

Sau đó cười mị mị nghe ta đàn “Đương Xuân Bạch Tuyết”, “Quy khứ lai từ “đánh thành “Quy khứ lai từ”. Cổ cầm ta đánh tốt nhất là... Ong mật nhỏ.

Gia nhân chỉ cần thấy ta lấy cổ cầm, mở cửa sổ ra, toàn bộ bụng tai mà chạy... Có thể thấy được ta không có chút tế bào âm nhạc nào. Nhưng Chu Cố lại rất thích nghe ta đánh đàn.

“Cần gì phải hành hạ lẫn nhau như vậy?” Ta rất bất đắc dĩ.

Hấn cười đến rất vui vẻ, “Khúc Hữu Ngộ, Chu lang cố. Chỉ là đánh đàn như nàng, ta quay cổ cũng rút gân, không bằng nhìn người đánh tốt hơn.”

... Ta hiểu rồi. Hấn quanh co lòng vòng chỉ muốn cười nhạo ta. “Chúc huynh gãy xương cổ.” Ta cắn răng nghiêng lợi.

Hấn cười đứng dậy, cầm tay của ta tiếp tục đàn. Cực lâu về sau, ta mới biết. Đây chính là biểu hiện lãng mạn nhất của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 15

Nhà cũ của ta và Chu Cố kể từ khi bị đốt vẫn không xây lại, chúng ta ở luôn tại diền trang. Ta là người keo kiệt, Chu Cố cũng không câu nệ tiểu tiết, cho nên biệt viện ở diền trang của ta để nghe là nhỏ xinh khéo léo, nói trắng ra là nhà nông sân nhỏ, không như các nhà giàu khác nhà cao cửa rộng rất khí thế.

Chúng ta trận này cãi nhau rất lớn, ta vừa gào vừa hét, sau còn bị bệnh một chập, không cần truyền thì cả nhà đều biết. Mặc dù không có người trắng mắt đến hỏi ta là chuyện gì đã xảy ra, nhưng đại khái truyền đến truyền đi, vẫn là có mấy phần chân thật. Dĩ nhiên, phụ tá của Chu Cố đều là người thông minh, tự nhiên trong lòng hiểu rõ.

Ta đoán, những phụ tá này của hấn đều là tâm phúc lúc ở phủ Tần Vương, ước chừng là do Chu Cố sử dụng sản nghiệp bí mật khiến bọn họ biết đầu đuôi, mới lạng lẽ chạy theo chủ cũ. Những người này tới tới lui lui, cơ hồ cũng nằm vùng khắp nơi tại những chỗ Chu Cố quản lý sản nghiệp, ta đây cũng kiên luôn chức năng thám tử a... Dù sao thương nhân giao dịch, tin tức luôn linh thông nhất, chuyện này cũng không khiến người ngoài ý.

Thật ra ở lại bên Chu Cố chỉ có hai người. Một người bộ dạng thư sinh gọi là Phạm Tú, bộ dáng quân nhân gọi là Chung Hội. Đều rất oai hùng phi phàm, khiến cho các cô nương, nương tử trên dưới diền trang đều xuân tâm nhộn nhạo, khăn tay hà bao thu được mấy giỏ lớn. Nhưng những người này, ngay cả mắt cũng không liếc ta một cái, không thể buông tha, bọn họ nghiêng người nhường đường, lại xem ta như không khí. Chỉ là sau trận cãi nhau của ta và Chu Cố, ánh mắt của bọn họ đã thay đổi, nhiều thêm lãnh ý cùng thăm dò, Phạm Tú thỉnh thoảng còn có thể dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn ta.

Không thêm đề ý những người này, mặc dù ta cũng không thích bọn họ. Cừ chỉ của ta thường có Ly Kinh Bận Đạo (ý chỉ hành vi nổi loạn không tuân thủ quy tắc, trái với lễ thường), cũng không phải ta muốn cãi lời với quy tắc của thời đại này, chủ yếu là ta thật sự không hiểu rõ... Tới đây mười năm, ta đã cẩn thận rất nhiều, cũng hạn chế không xúc phạm đến ranh giới cuối cùng... Mất rất nhiều công phu biên soạn ra ngoài “Sơ lược Nông nghiệp”, ta còn không dám khắc ấn đưa đi in, chính là vì không muốn phạm vào cấm kỵ của hoàng thượng.

Ta dĩ nhiên biết, kiến thức phải lưu thông mới có thể xúc tiến văn minh tiến bộ, nhưng ta đã không phải là nữ nhân lúc mới tới cái gì cũng không hiểu. Đây là xã hội quân chủ chuyên chế, luật pháp cùng chế độ xã hội cũng còn chờ hoàn thiện, chuyện gì cũng không thể gấp gáp, phải đợi lúc thời cơ thế.

Ta chân chính bất mãn với bọn họ chính là cái này. Nếu như bọn họ đối với đại lão bản Minh triều không hài lòng, vậy thì tự mình đi liều mạng với hoàng đế, không nên đem Chu Cố ra làm thần chủ (*người đứng đầu*). Xác thực, Chu Cố có rất nhiều ưu điểm, nhìn sơ cũng biết, hấn rất có khí độ “đế vương”, nếu là cuộc sống ở thế kỷ hai mươi mốt, ta nhất định sẽ ủng hộ hấn tranh cử Tổng Thống. Nhưng đây là thế kỷ XV, là thời đại quân chủ chuyên chế. Hơn nữa Chu Cố có một khuyết điểm trí mạng. Hấn mặc dù phúc hắc, thích đùa bỡn tâm cơ, lại thuộc về “Thiện Xảo” (*thiện lương, khéo léo*), tâm phúc hắc nhưng không xấu xa. Hấn không phải không làm, mà coi đó là chuyện nhỏ nhen. Hấn khinh thường âm mưu xảo trá, hi nộ vô thường. Đế Vương Tâm Thuật. Hấn có hấn kiêu ngạo, hơn nữa trời sinh tính rất yêu tự do.

Tâm còn là nhiệt huyết, máu còn nóng bỏng. Hấn đại phá quân Mông Cổ quân là do lòng căm phẫn, là vì sứ mạng một người lính, không phải vì phong quan tấn tước.

Ta hiểu hấn, nhưng Hoàng đế không hiểu hấn, những phụ tá kia cũng không hiểu. Ban đầu Hoàng đế kiêng kỵ hấn, công khai khen thưởng nhưng cũng âm thầm phê phán, đem hấn đến nơi Tần địa xa xôi căn cứ chịu bão cát, chỉ để thuộc hạ của hấn làm đại tướng phòng thủ biên quan. Nhưng quân phí lại nhận không hơn, lão thuộc hạ hướng hấn báo nguy, hấn không tuân quy củ lên lút buôn bán — đây là cách nói dễ nghe, trên thực tế chính là cùng dân du mục buôn lậu — kiếm tiền nuôi quân, mọi nơi mộ khoản (*xin tiền viện trợ*), cũng không phải vì mua nhân tâm, mà là hấn nhìn không nổi, không chịu tuân theo các quy củ cứng nhắc.

Chu Cố đích xác rất có thủ đoạn, có năng lực. Ta nghĩ những phụ tá đáng căm phẫn này khi làm thuộc hạ của hấn nhất định rất vui vẻ... Có thể đem Tần địa từ một nơi nghèo khó thành “Tiểu Trường An”, thật không đơn giản.

Đối với phần này, ta đồng tình. Ta ở nơi này làm tiểu địa chủ, tâm nguyện chỉ nhỏ bé như vậy, vẫn bị Trần Huyền lệnh chỉ biết vơ vét của dân trước kia làm cho gần đến ngày ngày muốn tạo phản, hướng chỉ những người trẻ tuổi nông nổi ưu quốc ưu dân này? Nhưng trẻ tuổi nông nổi chính là trẻ tuổi nông nổi, mong muốn quá mức giới hạn. Thái bình để tại vị, thiên hạ trên căn bản là Thái Bình, dân biến ở Quan Trung chỉ có thể nói là quá xui xẻo. Năm năm nay đang lúc hạn hán, lũ lụt triền miên, mấy vị quan học văn nhân phẩm cao thượng ở kinh thành bỏ tay hết cách, chỉ có thể lạng lẽ đợi tai họa qua đi.

Mà bản thân Hoàng đế, chỗ nào cần giúp nạn thiên tai liền giúp nạn thiên tai, trị thủy cũng không bỏ bê một năm nào, tuy nói không có công lớn cũng không có lỗi nghiêm trọng, là vị Hoàng đế duy nhất trong suốt lịch đại Minh triều được xưng tụng là “Khoan dung nhân ái”. Hấn đối với Chu Cố vô cùng khó chịu, nhưng cũng chỉ là âm thầm hại hấn, cũng không có trực tiếp trói đi ra chợ chém một đao chém, ngoài mặt danh tiếng vẫn rất tốt.

Nếu Loạn thế nói không chừng còn có thể khoác hoàng bào(*khởi binh tạo phản*), hiện tại chỉ là có chút loạn thần tặc tử, làm sao có thể có cơ hội? Nhưng những người tuổi trẻ nóng nảy này, lại vây bên cạnh Chu Cố, tạo ra một loại không khí. Bọn họ đối với tất cả đều bất mãn, cho là “Định Viễn vương” không nên có cuộc sống đề tiện thế này. Bọn họ dùng Vương lễ cung kính hầu hạ hắn, ở một nơi nhỏ bé như thế này vẫn duy trì vương thất tôn nghiêm.

Bọn họ không nhìn ta, khi bắt đầu nói chuyện với ta thì gọi ta “Tào tứ cô”, bài xích xa lánh tình cảm không lời nào có thể miêu tả được. Ta thấy bọn họ căn bản cũng không thừa nhận ta có tư cách làm Vương Phi Định Viễn Vương, mặc dù tiền nhiệm vương phi của bọn họ là một kỹ nữ, còn bị lừa gạt bán đứng Chu Cố.

Bất quá, ta là người hiện đại văn minh. Ta không cùng cô nhân trẻ tuổi nông nổi chấp nhặt. Một hôm sau việc ta và Chu Cố cãi nhau đã một tháng, ta chạy về phòng muốn tắm. Thời tiết nóng dần, cô nhân ăn mặc rất dày, lại bị người chặn lại ở dưới mặt trời chói chang nói chuyện... Ta gần như bị cảm nắng. Thật ra thì, ta rất muốn mặc áo dây quần cụt, nhưng người biết, ta là tiểu quý nhất gan. Chu Cố coi như có thể đồng ý, bà vú cùng Tào Quân gia sợ rằng sẽ từ trong mộ nhảy ra đưa cho ta thêm y phục.

Không nghĩ tới Chu Cố cũng ở trong phòng. Hắn không phải nói buổi trưa muốn đi huyện thành dự tiệc sao?

“Tại sao trở lại?” Ta hỏi, thuận tay đem khăn lông của ta đưa cho hắn. Hắn lau mồ hôi, thần sắc cũng không quá tốt.

Hắn nhìn ta, cũng không nói chuyện. Hắn âm dương quái khí như vậy, ta có chút hồ đồ.” Trước đó huynh nói không trở lại ăn cơm, cho nên không có món gì.”

Nha hoàn mang com lên hi vọng hắn nhìn thấy sẽ không té xỉu. Tổng cộng hai món một canh, bí đao sốt, trứng muối đậu hũ, canh bí đao với sò.

“Nàng chỉ ăn như vậy?” Chu Cố quả nhiên lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, “Chỉ phí trong nhà ít đến mức này à..?”

“Ta sợ nhiệt.” Ta vội vàng cắt đứt hắn, “Nếu không phải là không ăn cơm không tốt, ta còn không muốn ăn đấy. Ta giao phó cho phòng bếp làm vài món thức ăn thôi... Ta không biết huynh sẽ về nhà ăn nha.”

Chu Cố buổi trưa không phải cùng thôn dưng ăn, chính là cùng phụ tá ăn cơm. Nếu hắn không có ở đây, ta liền ăn rất đơn giản. Hôm nay còn coi là có món ăn... Ta dùng trà chan canh hắn không có nhìn thấy, thật là vạn hạnh.

Hắn mặt buồn bực, “... Không cần. Nàng có thể ăn, ta sao không thể ăn?”

Ta không hiểu đầu đuôi. Nhìn hắn có chút tức giận, đây là chuyện đối với hắn mà nói là rất không đúng. Hắn không giống ta mọi chuyện đều viết hết lên mặt, có thể giấu tâm sự rất tốt.

“Thế nào?” Ta bới com cho hắn, “Có chuyện gì sao?”

“Lời này là ta muốn hỏi nàng mới đúng.” Hắn múc một thìa đậu hũ lớn, tức giận cầm phần ăn com.

Ta lần nữa lại không hiểu được rõ ràng, “Ta? Ta có thể có cái gì không vui? Nay mưa xuân thiếu một chút, thu hoạch có thể có ảnh hưởng. Nhưng mà mùa cũng là có thu hoạch, Trần Châu cũng khô, quan nội càng không cần phải nói...”

“Nàng bao giờ mới có thể đặt mình lên vị trí thứ nhất?” Hắn hạ giọng, “Nàng còn định nhin tới khi nào? Nàng tại sao lại không nói?”

Nói gì?

“... Phạm Tú hôm nay nói gì với nàng?” Hắn không thể nhin được nữa, “Ta lại không biết bọn họ cư nhiên đối đãi với nàng như vậy... Nàng tại sao không nói? Nàng là chủ mẫu của bọn họ!”

Ta mờ to mắt, một lúc lâu sau mới hiểu ý của hắn. Chu Cố... Đang vì ta mà tức giận đúng không?

“Đó cũng không đúng.” Ta nói thầm, múc một chén canh cho hắn. “Chu Cố, đó là thuộc hạ của huynh, nói không chừng là cùng nhau từ trong núi thâm biên máu bò ra. Bọn họ đối với huynh trung thành, đối với huynh tốt, vậy thì đủ rồi. Bọn họ cũng không phải là thuộc hạ của ta, lương bổng cũng không phải là ta cho, càng không phải là lão bản của bọn hắn. Ta chỉ là gả cho huynh, cũng không phải là bọn họ phải trung thành với ta.”

“Nói chuyện gì hoang đường vậy!?” Hắn hiếm khi tức giận, “Vậy còn có lễ nghi trên dưới sao? Ta...”

Ta vội vàng ngăn cản lời không nên nói của hắn. Hắn hiện tại tức giận, những người trẻ tuổi nông nổi lại mạnh miệng, nói không chừng sẽ tan rã trong không vui. Không phải chỉ có giữa nam nữ mới có thể do yêu sinh hận, nam nhân phản bội lại tình nghĩa huynh đệ còn nghiêm trọng hơn.

“Từ Cố!” Ta gọi hắn, “Ta không muốn! Huynh suy nghĩ một chút, nếu lão bà thân hữu cũng có thể chỉ huy người của huynh... Các triều đại hậu cung thay đổi làm sao sẽ nghiêm trọng như vậy? Huynh đừng hại ta mang danh ham hư vinh. Lại nói bọn họ cũng không nói gì, chỉ nói muốn lập thêm chỗ luyện binh mới mà thôi. Có lẽ là do ta cự tuyệt quá mạnh mẽ, bọn họ chỉ vì bề mặt nên nói mấy câu thôi...”

“Ta ở trong bụi cây ngay sau nàng nghe thấy.” Hắn nghiêm mặt.

Ta á khẩu không trả lời được, ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm. Thật ra thì ta cảm thấy được EQ của ta cũng không tệ lắm, loại chuyện như vậy cũng không còn gì. Nhưng nam nhân ở bên ngoài, luôn cần mặt mũi, huống chi là toàn tâm toàn ý kính ngưỡng hần, trung thành tận tâm cung chúc hần. Nếu ta tìm hần cãi nhau thì ra cái đáng về gì? Vì thế từ trách cứ thuộc hạ, Chu Cố về sau thế nào đi ra ngoài được? Đó không phải là anh hùng hào kiệt rồi.

Ta có thể không hiểu lòng người biến hóa, nhưng không thể không thay Chu Cố bảo toàn mặt mũi.

Nghe giải thích của ta, hần thật buồn bực ăn cơm, “... Ta không muốn làm anh hùng hào kiệt cái gì. Bọn họ không thể không tôn trọng nàng, nàng là chính thể của ta!”

“Tính cách quyết định số mạng.” Ta than thở, cẩn thận đỡ dĩa, “Thôi, huynh cho dù muốn phát giận cũng nên uyển chuyển chút. Đừng làm cho người ta nói huynh lấy thể tử không đức hạnh, có được hay không? Đó là thuộc hạ cũ của huynh, huynh đệ của huynh. Ta là người làng quê, không hiểu lễ số, cũng không thích nói lễ số. Chớ bởi vì ta, làm lạnh lòng huynh đệ của huynh.”

Nói xong, ta cũng than thở rồi, tiếp theo là buồn bực. “Lo lắng của ta, không phải bọn họ đối với ta có hay không lễ phép...”

Cẩn môi, ta nhắm mắt đem những suy tư trôi kia nói cho hần nghe. Ta không thích lần tới lừa gạt đi. Lại nói, ta cũng vậy muốn biết ý nghĩ thật sự của hần.

Hần mặt cổ quái nhìn ta, “Nếu đó là thật?”

Chu Cố là con trâu, đụng tường cũng không quay đầu. Ta lại thở dài.” Cố gắng giữ đầu của huynh cẩn thận, ta là không muốn uống canh, sống một mình. Nhưng tương lai ta sẽ không vào hậu cung của huynh, nhìn huynh cùng nhóm nữ nhân xinh đẹp khanh khanh ta ta... Ta trở lại làm ruộng rất thoải mái. Nhưng huynh phải che chở cho ta à, thuê ruộng ta là không giao, cũng không thể để Huyện lệnh khó dễ ta.”

“Để cho nàng cứ một mình hưởng hết lợi nhuận!” Chu Cố quát lên, “Nghĩ lợi dụng xong sẽ vứt bỏ ta? Đừng mơ tưởng!”

Hần rất không khách khí uống hết sạch nồi canh sò bí đao, ta mới chỉ uống một chén.

“Sẽ không có ngày đó.” Hần vỗ vỗ đầu của ta, “Ta thích đầu mình ở trên cổ.”

Hần lôi kéo tóc của ta, rồi nhanh chóng đi ra. Ta không biết hần đối với mấy người trẻ tuổi nông nổi đó nói cái gì... Nhưng về sau bọn họ nhìn thấy ta, đều cung kính làm cho người khác khó chịu, chỉ kém không có ba quỳ chín lạy, hơn nữa thái độ rất tự nhiên, hoàn toàn phát ra từ nội tâm thân phục vui vẻ.

... Ta biết rõ Chu Cố rất biết lừa người, nhưng không nghĩ tới sẽ lừa người như thế. Suy nghĩ một chút còn rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Chẳng qua, hần mặc dù rõ ràng nói tuyệt đối sẽ không “Khoác hoàng bào”, nhưng anh hùng hào kiệt cũng không phải nói không muốn là có thể không làm.

Năm ấy lũ lụt mùa hạ, tấn công con dê của huyện, mất mười mấy vạn tánh mạng. Triều đình liên tiếp phải chịu thiên tai, đây chính là cọng rơm làm gãy lưng con lạc đà (*Thành ngữ này xuất phát từ Á Rập: con lạc đà bị chèn ép quá sức của nó, chỉ cần thêm một chút xúi xẻo nữa là làm lưng lạc đà bị gãy. Ý nói đến sự giới hạn của sức chịu đựng, không nên vượt qua điểm gãy vỡ.*)

Vốn là diệt phù (vừa an ủi, vừa tiền trừ) cùng sử dụng, dân biến cũng chìm xuống, rốt cuộc lại nhìn không được lại bạo phát rồi. Lũ dân chạy nạn biến đổi trở thành giặc cướp, khởi nghĩa vũ trang bất ngờ. Mặc dù Chu Cố có mạng lưới tình báo truyền về tin tức trước, nhưng tình thế biến hóa quá kịch liệt, An Nhạc huyện thành đã bị bao vây.

Kể từ ba năm trước đây sau khi có binh tai, trên tay thừa tiền, ta liền sửa sang lại thôn trại phía trên. Mặc dù không bằng kích thước An Nhạc huyện thành, nhưng thổ phi muốn tấn công thôn trại nhất định phải trả giá cao. Hơn nữa chúng ta mục tiêu thật sự quá nhỏ, cũng sẽ không đạo lưu phi lớn mạnh nào đánh nhau với chúng ta. Lại nói, nếu chúng ta từ thủ, năm ba tháng cũng không có vấn đề. Nhưng An Nhạc huyện thành rất khó nói. Một thành gần mười vạn dân chúng ta. Ta biết rõ Chu Cố sẽ không nhìn nổi, ta cũng vậy... Không nhìn nổi.

Có lẽ ta có lòng tin rất mù quáng với hần, nhưng hần đối với ta cũng rất mù quáng tin tưởng. Cho nên ta đây tập hợp tất cả phụ nữ không hiểu quân sự khắp nơi trên đất có giặc cướp về thôn trại, hần tập hợp thôn dân, dẫn theo 3000 người ngựa gấp rút tiếp viện An Nhạc huyện.

Thật sự là... Hai người ngu ngốc a. Nhưng ta thật sự cảm thấy kiêu ngạo. “Phu quân” của ta, rất xứng với cái danh này.

Người đương thời đều biết, Tùy châu đều lắm nghèo, chỉ có Phú An giàu có. Trong mắt ta, An Nhạc huyện thành phát đạt có điểm bất thường rồi. Gần đây bốn tàu mới cách An Nhạc huyện phải đi ngựa nửa ngày, hàng năm ứ tắc, thuyền không thuận lợi, bất lợi thương hành... Nhưng An Nhạc huyện thành đã có cơ sở đầu tiên buôn bán thành lớn.

Lại nói, thuyền bè không tính là thuận, sản vật cũng không có gì đặc sắc. Nhưng thương nhân đều hướng nơi này chen tói, thành một nơi tập hợp của người Nam lai Bắc vãng. Dân chúng vùng khác đều nói, thủ hạ của Huyện lệnh An Nhạc huyện mặc dù trẻ tuổi, nhưng là quan tốt, là thanh thiên đại lão gia. Trừ sưu thuế của triều đình muốn thu ra, không có thêm qua một xu. Đối với thương hành cũng chỉ thu rất ít phí qua đường, không giống những châu huyện khác bóc lột mấy trăm lớp da.

Nhưng hẳn với các Thương gia rất lễ độ, đặc biệt đối với “An Nhạc Tào gia” lại phi thường tôn kính. Nghe nói Tào tử cô nương là Thần Nông Thị chi nữ chuyên thê (...), con rể kiếp trước là Đào Chu Công [1](...), một nông một thương, khắp nơi trên đất hạn hạo, quan nội châu huyện, chỉ có Tùy châu An Nhạc huyện chẳng những có dư, lương thực còn nhiều hơn có thể chưng cất rượu.

Đĩ nhiên những thứ này đều là hiểu lầm. Nhưng hiểu lầm này khiến thổ địa trạch viện trong huyện thành không có nhiều, nhưng nhân khẩu lại tăng nhảy vọt. Trong huyện thành, thổ địa hơn phân nửa là của Lư Huyện... Chỉ có thể nói người gốc có gốc phúc. Năm ấy binh tai qua đi, dọa vỡ mặt không ít thế gia dòi đi, có vài người trượng phu, nhi tử đều chết, ngày qua ngày không thể sống tiếp, không thể làm gì khác hơn là bán tổ trạch.

Hắn tiêu tiền như nước, chỉ thích ngâm thi tác đối lại sợ phá danh thương dân, lại nhìn không được. Cấn rằng bán hết ruộng tốt nhà cũ trong kinh thành, mua hơn phân nửa thổ địa An Nhạc huyện thành. Hắn không có đọc qua sách kinh tế, lại mơ mơ hồ hồ biết người ở buổi đầu giá sẽ khiến giá phòng ở huyện thành giảm mạnh, thấp đến mức nhất định sẽ khiến dân chúng lâm than. Hắn không hiểu tại sao lại như vậy, chỉ biết giá địa sản không thể thấp quá được, nhắm mắt ra mặt cứu viện trở về là ổn. Không nghĩ tới binh tai đi qua, An Nhạc huyện không có suy yếu, ngược lại ngày càng phồn vinh. Hắn dựa vào việc bán nhà phòng kiểm được khá nhiều, những ngày tháng sau này rất tốt đẹp.

Chu Cố đối với Lư Huyện lệnh cực kỳ hài lòng, hài lòng đến mức còn ra tay giúp hắn sửa trị, ấy tên quan xảo quyết. Người biết, Chu Cố am hiểu nhất chính là nước lạnh nấu ếch, hẳn không biến sắc liên hiệp với địa chủ trong huyện, chỉ cần huyện nha dấn ra bóc cáo quyền thu thuế, liền do Tào gia phụ trách vận chuyển, chủ động giao cho huyện lý. Cả những tiểu nông dân tự cày cấy cũng bị hắn kéo vào, nộp thuế có khó khăn, Tào gia cho vay trước, sau khi thu hoạch sẽ trả lại, lợi tức vô cùng thấp.

Đây là cách cắt đứt cơ hội ăn chặn của mấy quan lại xảo quyết muốn giở trò, ngoài sáng xun xoe nịnh nọt, bên trong lại ngầm chèn ép. Sau đó tất cả thương nhân đều tỉnh ngộ, không để cho bọn quan lại xảo quyết có cơ hội tới cửa thu thuế tống tiền. Những tên xảo quyết kia lại muốn ngáng chân, bị Chu Cố sử dụng ám chiêu ném đá đầu tay, sự việc bại lộ... Có thể nói 36 Kế dùng đủ.

Lợi quá ít, bọn ác dịch xảo quyết lại không thể làm gì khác hơn là ảo não chuyển đi, chỉ còn lại những người trẻ tuổi còn có khát vọng, cùng một số lão đại chừng chạc cầm quyền nhiều năm? Lần nữa chứng minh tài năng phúc hắc của Chu Cố nước lạnh nấu ếch. Hắn thường nói, đối với những người làm sai quốc pháp không cần đường đường chánh chánh, đối với quân tử cũng không cần dùng lễ nghĩa đối đãi. Lư Huyện lệnh xác thực không biết làm việc, nhưng lòng rộng rãi, nhân phẩm cao thượng, có lòng trắc ẩn. Quan trọng nhất là, hoàn toàn không đố kỵ ghen ghét hiền tài.

Bởi vì cùng tử thủ huyện thành, Lư Huyện lệnh và chúng ta giao tình rất tốt, cùng Chu Cố thơ ca đối đáp, đối với ta rất tôn trọng, không đối đãi như các cô nương tầm thường, ta và Huyện lệnh phu nhân tình cảm không tồi, ước chừng là người ta thích nhất trong đám phu nhân quan lại.

Chính là bởi vì tư giao rất nhiều, An Nhạc huyện bị vây, Chu Cố và ta tuyệt đối không thể ngồi coi. Lư đại nhân khi xưa mới là chủ bộ đã lập lời thề cùng thành chết sống, huống chi bây giờ là quan phụ mẫu của một huyện?

Lúc ta ở lại trong nhà, đáy lòng lộn xộn lung tung nhớ lại những thứ này. Trời không thương xót, ta được Chu Cố hun đúc nhiều năm như vậy, một chút tài năng quân sự cũng không nảy mầm. Thật may là hắn để Thư sinh phạm tú kia lưu lại, nếu không ta thật đúng là không biết làm sao.

Đến thời điểm này, ta có năm điền Trang, cũng đã xây dựng lại lấy đất đá làm thôn trại, thôn làng ta quản lý mặc dù không có hào hoa xa xỉ, nhưng cũng dùng gỗ thô xây cất, còn có thể kiên trì mấy ngày.

Ta nghĩ là thủ trại chính là đóng chặt cửa tử thủ, thì ra không phải như vậy. Bởi vậy ta nhất thời vui mừng với sự nghiệp bỏ câu đưa tin, tất cả các điền trang dưới tay đều có bỏ câu đưa tin lui tới khai thông tin tức. Phạm Tú rất hiểu việc binh, hẳn dùng mấy trăm người cơ hồ làm chia rẽ lưu phi. Một trại bị công, các trại lân cận cùng đi viện binh, đánh tan bọn lưu phi còn chưa có tập hợp tốt, khiến cho bọn họ ăn đau khổ.

Lưu phi không thể làm gì khác hơn là rút lui, lân cận Trần Châu lại gặp hại. Ta hiểu rõ nhưng cũng rất hàm hồ, Phạm Tú vẫn không thích nói chuyện với ta. Những thứ này còn là lưu truyền qua nhiều người, trên căn bản, ta đối chiến sự vẫn có chút mơ hồ.

Trong đó chỉ có một lần tương đối nguy cấp. Phạm Tú đưa người đi cứu viện điền trang lân cận, lại có một đội mấy trăm tên lưu phi mang theo thang mây tới tấn công. Ta không biết cách thủ thành, chỉ có thể nắm một cây súng, tại đầu thành trấn giữ. Trại hồng cũng chết, còn có thể có thể chịu nhục mà chết, vậy không bằng giữ nhà cho tốt.

Dù sao ta là quân gia mười năm, những thôn dưng này đều nhìn ta từ nhỏ đến lớn, có thói quen trông nom chăm sóc ta. Nếu ta không muốn sống tiếp, có thể chế ước thôn nhân cũng liều chết theo ta. Ta chỉ trúng một mũi tên, liền đem điền Trang phòng thủ thành công.

Thật ra thì đều là công lao của thôn dưng, ta bắt quá chỉ trúng một tên. Nhưng Phạm Tú nhìn thấy ta vẻ mặt liền thay đổi, có vẻ kính cẩn hơn, quý trọng hơn, làm cho cả người ta rất không thoải mái. Thậm chí sau đó ngày ngày đều mang chiến vụ báo cáo với ta... Ta lại nghe không hiểu.

Vài ngày ta sẽ nhận được tin của Chu Cố dùng bỏ câu truyền về. Trừ quân tình quan trọng, hẳn sẽ cố gắng viết chen vào vài chữ đồ cho ta, bình thường

là “Bình an, chớ lo lắng”, “Mạo hiểm như thế, chờ phu quân về sẽ phạt thế nào đây?” Vân vân.

Mấy chữ kia ta đều xem thật lâu, đáy lòng có chút mờ mịt. Thói quen thật là một chuyện kỳ quái. Lúc khản trương thủ trại ta không sợ, bị tên bắn chảy máu trừ “Đau chết” ta cũng không kinh sợ. Ta sợ nhất lại là lúc ngủ. Rõ ràng ta sợ nóng, Chu Cố dính lên ta đều sẽ kêu khó chịu. Hiện tại hẩn ở An Nhạc huyện thủ thành, ta lại cảm thấy lạnh, như thế nào đều ngủ không quen.

Ta cũng muốn nói cho hẩn biết, nhưng bỏ câu đưa tin là một chiều, cần dùng tiết kiệm, dùng một con ít một con, không được vì chuyện không có ích lợi gì mà dùng bỏ câu đưa tin.

Nhưng ta lúc này lại nghĩ đến chuyện cũ, lúc chúng ta kết hôn không lâu, ta nhất thời vui mừng, nhất định muốn dùng bỏ câu đưa tin nhưng không có. Thật sự là ta chịu không nổi việc truyền tin tức chậm chạp lại lãng phí sức lực... Thật ra thì ta muốn chính là điện thoại di động, chỉ là nơi này hoàn toàn là không có.

Bị ta làm phiền, Chu Cố chạy đến trạm dịch trộm trứng bỏ câu. Triều đình cấm dân gian nuôi chim bỏ câu, ngay trạm dịch triều đình cũng chỉ nuôi mấy con thôi. Ban đầu trộm được trứng bỏ câu ta giao cho gà mẹ ấp trứng, kết quả có mấy con chim bỏ câu cả đời không học được bay, thiếu chút nữa Chu Cố cười nhạo đến chết...

Nằm trong bóng tối, ta cười, lại rơi lệ, thiếu chút nữa chảy vào trong lỗ tai. Lúc này, thật sự là rất khổ, khổ sở mà sợ.

[1] Phạm Lãi đến nước Tề. Nước Tề sai sứ mang ấn tượng quốc đến mời ông vào triều, nhưng ông từ chối, không màng công danh, rồi cùng gia quyến đến đất Đào, đổi tên thành Đào Chu Công (陶朱公) và trở thành một thương gia giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Trong lúc vô tình, ta nghe được Phạm Tú đánh giá ta, nói ta tinh táo biết kiềm chế, vinh nhục không sợ hãi, hành vi nghiêm nghị, thái độ thông dong, rất có phong thái nữ nhân.

Thật ra thì căn bản không phải như vậy. Chu Cố muốn ta trông coi nhà, ta đã đồng ý với hẩn. Hẩn lấy quốc sĩ trịnh trọng đối đãi ta, ta đương nhiên phải lấy thân phận quốc sĩ hồi báo với hẩn. Hơn nữa, so với huyện thành, điền trang áp lực nhẹ hơn rất nhiều.

Những lưu phi này liên tiếp nổi dậy, tính toán công chiếm An Nhạc huyện thành. Phạm Tú cùng ta thương lượng, nói hẩn rất buồn bực, bởi vì đánh hạ An Nhạc huyện cũng vô dụng, không có nguy hiểm có thể thủ, không giống như là nơi tốt có thể khai quốc.

“Bọn họ không phải muốn khai quốc.” Ta lạnh nhạt nói, “Tu kiêu phô lộ vô thi hải, sát nhân phóng hỏa kim yêu ái (Giết người phóng hỏa thì vinh hoa phú quý, xây cầu sửa đường hóa ra chết không toàn thân). Bọn họ đang đợi chiêu an. Chiêu an luôn là yêu cầu được đủ phần, lấy một huyện để uy hiếp, cơ hội chiêu an sẽ lớn hơn.”

Đánh cho triều đình vừa đau lại vừa sợ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cùng bọn họ bàn bạc. Hơn nữa, luật pháp không trách họ. Cũng không thể đem mấy vạn người này cùng giết.

Phạm Tú mặt kinh nghi, “Có thể sao?”

“Chờ coi thôi.” Ta than nhẹ, “Người xem trong triều đình đều là những người nào... Ngay cả Mông Cổ xâm phạm biên cảnh còn có người chủ trương nghị hòa. Huống chi là người dân mộc mạc...”

“Vương Gia sẽ không để cho loại chuyện như vậy xảy ra!” Phạm Tú phẫn nộ.

Ta thấy buồn cười. Phạm Tú có thể là một cánh tay tốt trên quân sự, trong thôn đã có người gọi hẩn Tiểu Gia Cát rồi. Nhưng hẩn với việc đối đãi xử sự nhân thế rất ngây thơ, nông nổi a.

“Đúng nha.” Ta nhàn nhạt đáp, “Chu Cố nhất định đang tìm cơ hội.” Trầm mặc một hồi, “Hi vọng đừng giết quá nhiều người.”

An Nhạc chịu nguy suốt một tháng, rốt cuộc cũng giải thoát. Lưu phi tan tác, cũng không phải bại bởi quan binh. Trong quân của lưu phi bộc phát trận đại ôn dịch, bệnh nhân thượng thổ hạ tả, ta cũng nghĩ bệnh dịch tả.

Chu Cố khi trở về, đã chỉ còn hơi thở thoi thóp. Hẩn vàng vọt, gương mặt lồm xồm, rõ ràng chưa ăn cái gì, còn là vừa ói vừa tiêu chảy. Trận ôn dịch này... Là do người làm chứ gì? Ta bắt đầu hồi hận, không nên cùng Chu Cố nói vậy. Ta mặt trước rất thích đọc mấy truyện tranh y học, ta đoán hẩn đem mấy lời nói vậy của ta ghi tạc trong lòng, biết bệnh dịch tả có thể thông qua uống nước lây lan. Hẩn là người liều mạng, cư nhiên ở thời đại y học không

phát triển như vậy, dám sử dụng vũ khí sinh học.

Ta hiểu biết rõ một đường khóc không bằng một nhà khóc. Ta cũng biết rõ lưu phi thể lớn, vài điền trang đã đình trệ, một thôn dưới danh nghĩa của ta cũng bị huyết tẩy. Ta hiểu biết rõ An Nhạc nguy như trứng xếp chồng (*nguy hiểm bấp bênh*), mà triều đình thì quyết định diệt trừ hay chiêu an vẫn còn tranh luận không nghỉ, Chu Cố đã chống đỡ không nổi nữa.

Ta đều biết. Hắn không thể không được hiểm độc, ta hiểu. Nhưng ta không thể để cho hắn làm, hắn vẫn không thể làm. Hít một hơi thật sâu, ta đuổi hết mọi người ra ngoài, kéo sợi dây làm đường ranh giới với khu cách ly. Nghiêm túc muốn hắn đem bệnh nhân đưa tới đây, muốn hắn nhất định phải đun sôi nước lên mới uống..., tuyệt đối không thể ăn thức ăn ô nhiễm, người bệnh chết nhất định phải hỏa táng..

Sau đó ta ép Chu Cố uống đường đỏ, uống nước cháo gạo với muối. Chết vì dịch tả nguyên nhân bình thường là thoát nước và dinh dưỡng không đầy đủ. Ta hiện tại chỉ cầu nguyện truyện tranh không có lừa gạt ta, cầu nguyện Chu Cố luyện võ tốt để cho hắn có thể chống đỡ.

Hắn ngay cả hình phạt tàn khốc còn chịu đựng được, không nên sống không qua bệnh dịch tả. Chu Cố mới 36 tuổi, hắn còn là người trung niên.

Ta ngày đêm cực nhọc, không nghỉ ngơi trông coi hắn, Tôn đại phu không để ý ta khuyên can, cũng vào cùng ta cùng chung phần đầu. Đáng được ăn mừng chính là, trừ Chu Cố và mấy thuộc hạ cùng đi tiến hành “Ôn dịch chiến” ra, tình hình bệnh dịch cũng không có lan tràn ở An Nhạc huyện quá lợi hại.

Ban đầu bố trí Chu Cố ở dưới tửu trang, đánh bậy đánh bạ lại gián tiếp cứu mạng hắn. Ít nhất chúng ta có rượu mạnh để tiến hành trừ độc, ta lại liên tục dặn dò, may mắn, Tôn đại phu và trợ thủ cũng không có bị bệnh. Ta lấy nước cháo gạo thô để Tôn đại phu cải biến qua, hữu hiệu rất nhiều. Mười phần bệnh, sống đã có sáu phần. Đều là những thanh niên thân thể cường tráng.

Chu Cố đích xác là người nguy hiểm nhất, nhưng ta nói rồi, hỷ dung thương gân động cốt – hình phạt tàn khốc hắn cũng chịu đựng qua, không thể không vượt qua nổi cái trận ôn dịch. Sau khi hắn thoát khỏi hiểm cảnh tỉnh lại, con mắt vàng vọt mờ đục nhìn ta. Năm cánh tay chỉ còn da bọc xương của hắn, ta chỉ muốn rơi lệ.

“Xong rồi.” Hắn yếu ớt nói, “Để cho nàng giúp ta đi đại tiểu tiện... Ở trước mặt nàng, ta mất hết tôn nghiêm của phu quân rồi.”

Ta gơ cánh tay muốn đánh hắn, khe động trúng vết thương, ta kêu gào bị thống một tiếng. Ta không có khóc, Chu Cố lại đem mặt quay sang chỗ khác, sợ ta nhìn thấy lệ trên má hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Sau khi vào thu, tình hình bệnh dịch dần dần chậm lại.

An Nhạc huyện lần này trúng ôn dịch tử vong không bằng số người chết bởi binh tai. Mà chết đông nhất, là lưu phi đóng tại khu đất hoang uống nước là không chú ý vệ sinh. Ở rất đông khi ôn dịch bạo phát lại càng tập trung mãnh liệt. Không biết đối phó như thế nào, con số tử vong càng tăng cao.

Xem xét lại An Nhạc huyện cùng phụ cận điền Trang, ta đây mười năm nay cầu nhàu rớt cuộc có hiệu quả. Uống nước đun sôi để nguội, rửa tay trước khi ăn, chú trọng bảo quản thức ăn, đều là việc hàng ngày rất đơn giản, nhưng để đề phòng tật bệnh vô cùng hữu hiệu.

Ngay cả như vậy, An Nhạc huyện vẫn phải chết mấy ngàn người, chết bởi ôn dịch ước chừng năm sáu trăm. Bọn lưu phi thương vong hơn phân nửa, bị quan quân tới trễ nhẹ nhàng đánh tan. Dĩ nhiên việc này triều đình cho là việc nhỏ thôi. Ta nghĩ trên sử sách chỉ có ngăn ngừa mấy chữ, lại viết lên vô tận huyết lệ này.

Trận kia, ta không tự nhìn tất cả. Ta thừa nhận, ta tự mình đa tình, đem cả An Nhạc huyện xem như của ta. Mặc dù phải đầu mục chủ trì tất cả trang mạc dù hơn nửa đều là ủy trị (*ủy thác quản lý*) ở tay ta. Thế nhưng chút đều là “điền trang của ta”, bên trong đều là “Người của ta”.

Chu Cố bệnh thành ra như vậy, ta không đi được. Nhưng ta ngày ngày nghe thấy tiếng khóc, lại không có biện pháp thay bọn họ làm cái gì, chỉ có thể tổ chức đám tang, để cho các đầu mục may mắn còn sống sót báo lại, đi theo khóc.

Ba năm tâm huyết của ta lại nước chảy về biển đông. Chu Cố mang ra ngoài 3000 thôn dưng còn lại không tới một nửa, đa số thành tàn tật. Một điền trang của ta bị phá hủy, giống như là khoét lòng của ta.

Chu Cố bị bệnh đến xương cốt rời rạc, vốn là có các vết sẹo cũ đã khỏi hắn nay lên thêm vết mới, hai mươi mấy nơi trúng đao tên, cộng thêm bệnh nặng, hắn có thể còn sống thật là kỳ tích. Mỗi ngày giúp hắn bôi thuốc ta chỉ muốn khóc, hắn đau hừ một tiếng ta liền rơi lệ. Thật không nghĩ tới một người có

thể gãy đến này dạng, ta có thể ôm hân lên được, đây là thời điểm khi trời vừa tối ta liền vô cùng sợ hãi.

“Nàng là bôi thuốc hay là bôi muối?” Hân buồn buồn nói.

“Cái gì muối?” Ta khóc hỏi, đầu mờ mịt.

“Nàng vừa khóc, lòng của ta liền đau. Không phải bôi muối là cái gì chứ?” Hân quay đầu không nhìn ta, “Loại người làm ruộng như nàng không thích hợp làm ác quan.”

Ta muốn đánh hân, nhưng cứ nhiên không có chỗ xuống tay, chỉ có thể hung hăng vỗ hai cái xuống giường, cắn ống tay áo, liều mạng nhịn nước mắt.

“... Cánh tay còn đau phải không?” Thanh âm của hân suy yếu, “Giữ lại vết sẹo tốt như vậy?”

Hân nhất định là cố ý, tuyệt đối là. Ta đều đã nhẫn nại như vậy, hân còn trêu chọc ta. Ta nhào tới, lại không dám đè ép hân, chỉ có thể gặt gao cắn vạt áo của hân, không ngừng khóc không ra tiếng. Ta đầy bụng oán khí, nhưng không biết nên oán người nào. Ta muốn giương cung bắn trời, hỏi cái lão Tặc Thiên này rốt cuộc muốn thế nào, gãy vỡ ta đủ chưa.

Mùa đông năm ấy, Chu Cố vô cùng khổ sở. Hân bệnh vừa khỏi, mấy chỗ trúng đao tên vô cùng nghiêm trọng, khép lại rất chậm. Hoi không chú ý, sẽ cảm, cả đêm sốt lẫn lộn. Ta rất sợ, buổi tối cũng ôm hân ngủ, thường thường thức tỉnh, len lén dò hơi thở của hân.

Nhưng điển Trang sau khi tu bổ cũng phải tiếp tục hoạt động, còn có mười mấy cửa hàng cũng phải để ý. Trong nhà một bệnh nhân bệnh nặng, ngoài phòng một đồng việc chờ ta chủ trương tổng quản. Thật may là có thuộc hạ cũ của Chu Cố trợ thủ, nếu không đã loạn tới trình độ nào.

Chỉ là, ta không dám kêu mệt mỏi. Ta hơi lộ ra bộ dạng mệt mỏi, Chu Cố sẽ buồn bực không vui, cơm ăn không ngon. Bệnh lâu khó tránh khỏi bi quan, ta hiểu. Nhưng hân chỉ cần còn có thể hô hấp, nói thật, những cái khác ta sẽ không so đo tính toán.

Mãi cho đến đầu xuân, thân thể của hân mới dần dần khá hơn chút. Chỉ là vẫn bộ dạng gầy đến đáng thương như cũ, mặc trường bào giống như là muốn theo gió bay đi. Hân mất quá nhiều máu, lại bệnh sắp chết, đôi môi cũng trở thành màu hồng nhàn nhạt, ngay vết phỏng cũng phai nhạt. Kỳ quái, ta rõ ràng không có cùng hân trao đổi nhẫn cưới. Người ta nói nhẫn cưới buộc ngón trỏ, thông tới trái tim, cho nên tâm ý tương thông, sẽ vì đối phương mà đau lòng. Nhưng không có nhẫn cưới, lòng của ta sao lại đau lợi hại như vậy.

Hân trước kia là khí thế mạnh mẽ, bình tĩnh, luôn là bộ dạng đã tính trước. Nhưng bây giờ... Hân rất dễ dàng mệt mỏi, sợ lạnh. Chỉ là hân hơi tốt một chút, liền gọi phụ tá đến nghị sự, ta bất mãn lắm lắm, thế nhưng hân lại cười.

“Cũng đã đầu xuân rồi.” Hân dịu dàng nói, “Năm suốt một mùa đông và nửa thu, còn nằm bẹp trên giường ăn ngon lành lắm... Có hình dạng của người ở rê sao?”

Ta biến sắc, lại đè ép tức giận, chỉ là quay mặt đi.

Chu Cố ném bút, cầm tay của ta.” Tiết lệ, ta là nói đùa. Ta sợ nàng mệt mỏi... Nàng cũng tiểu tiện cả người rồi.”

“Già rồi.” Ta ưu buồn nói.

“Nói linh tinh gì thế?” Hân nhẹ nhàng quát lớn, “Tiểu hài tử cái gì có già hay không? Vậy ta đây? Gần đất xa trời rồi hả?”

“Ta không ngại huynh như vậy.” Ta ghen ngào nói.

Hân nhìn ta thật sâu, kéo ta vào ngực hân. Ta sợ đè lên hân, thế nhưng hân lại ôm ta lên trên đùi. Đáng thương, gầy đến bắp đùi cũng không có thịt. Thời đại lạc hậu, chất lượng trị liệu thật rách nát!

“Gầy thành ra như vậy, để cho nàng ăn nhiều vài miếng mà như muốn chết.” Hân vuốt ve lưng của ta, “Nhìn nàng đã nhiều năm, thế nào không nhìn ra nàng là người bướng bỉnh? Ta nhớ nàng là người tính tình rộng rãi, nào biết nàng đã nhận định ai, liền bướng bỉnh đến không có giới hạn rồi.”

“... Hối hận cũng không kịp.” Ta buồn buồn nói.

“Ta nhìn nàng hai năm, mới bắt đầu suy tính đấy.” Hân cười khê, “Khi đó nàng luôn làm biếng, giống như con mèo. Nói cái gì mà cười ngựa rất kiêu ngạo, bản thân không có địa vị gì, cả ngày cười lừa chạy loạn.”

Nước mắt của ta từng giọt từng giọt rơi xuống. Ta mười hai tuổi gặp Chu Cố, cho tới bây giờ, ta cũng đã 22 rồi. Có yêu hay không cũng không cần nói, nhưng hân thật sự là người thân duy nhất của ta. Là người của hai thế giới, ta rốt cuộc có thể yên tâm lệ thuộc vào người kia, biết hân sẽ quay đầu chăm sóc ta.

Ta đã sợ sẽ như vậy, bởi vì ta hiểu, sẽ không bao giờ có Chu Cố thứ hai nữa, nghiêm túc chân thành coi ta là người thân.

“Ta bệnh lâu như vậy, để cho nàng phải vất vả rồi.” Hân nhẹ nhàng nói.

Ta lắc đầu, “Là huynh tính tốt, ta đây tay chân vụng về, cả ngày chỉ khóc, may mắn huynh không cảm thấy ta phiền.”

Hắn đem ta buông xuống, vén mấy sợi tóc rối đến sau tai, nhẹ nhàng hôn lên thái dương ta. Ta xoay người ôm lấy hông của hắn, đáy lòng mơ mơ hồ hồ cảm thấy an tâm. Ta vẫn cho là ta rất độc lập, không nghĩ tới cũng không phải là như thế.

Lúc Chu Cố khỏi bệnh hoàn toàn là giữa mùa hạ. Hắn vẫn dễ dàng mệt mỏi, nhưng đã nuôi ra một chút thịt. Nếu không hai bên xương quai xanh gầy còm đột xuất, thời điểm ôm nhau cực kỳ khó chịu.

Tồn đại phu bị ta làm phiền, la to mà nói, Chu Cố tìm được đường sống trong chỗ chết, tất có hậu phúc. Hắn căn cơ tốt, chỉ là bệnh nặng như thế, suy giảm tới căn cốt, phải hảo hảo nghỉ ngơi mấy năm, chỉ được lao động nhẹ nhàng mà thôi. Bảo ta không cần ngày ngày mặt ừ mày ề.

“Chu gia không có việc gì, ta sắp có chuyện rồi!” Tồn đại phu hô to, “Ta sắp phiền đến phát điên rồi! Ông trời ơi...”

Chu Cố hi hi bật cười, ta đồ bùng cả mặt. Dần dần, ta khá chịu khó đi ra ngoài? Có cả cái sọt chuyện tình chờ ta làm, trăm việc đợi làm. Chờ triều đình? Nói giỡn, chờ triều đình tới cứu tế, còn không biết là mùa đông năm năm sau rồi.

... Ta phát hiện, ta cũng đi lên con đường tuổi trẻ nông nổi rồi. Nhưng thật sự, ta đối với triều đình rất thất vọng. Lur Huyện lệnh không thích hợp làm quan gánh vác việc dân, làm Đại Học Sĩ tốt hơn. Nhưng hắn mặc dù không thích hợp, quốc gia đại sự cũng không làm cầu thả. Hai lần thủ thành có công, có thể làm thẹn chết tên tri phủ vừa thấy lưu phi đã chạy trốn kia.

Lần trước để cho hắn từ chủ bộ bay lên Huyện lệnh, lần này cũng chỉ có mở miệng ngợi khen, ngay cả bạc cũng không có, thưởng phạt vô độ đến mức này, cái triều đình quý quái gì thế? Không thưởng hắn, lại thưởng ta. Mặc dù nói ta và Chu Cố đều không thiếu hư danh, chỉ cầu bình an mà thôi. Nhưng Lur Huyện lệnh vì bị chúng ta cầu xin đi xin lại, rốt cuộc lần này dấu điểm không có báo lên trên. Triều đình không biết ở đây làm cái gì, cố gắng phải bắt ta đi huyện thành tiếp chỉ lãnh thưởng, thật là không hiểu được.

“Triều đình mù mờ cũng không phải là một ngày hay hai ngày.” Chu Cố nhắm nửa con mắt, “Người nọ... Tâm cơ thâm trầm lại thủ đoạn viễn vông, chí lớn nhưng tài mọn, thời Thái Bình đế cũng tạm được... Cũng là giúp hắn tốt được đầu năm”

Ta không biết Chu Cố có thể đánh giá Hoàng đế như vậy. Cổ nhân không phải đều đem Hoàng đế xem thành trời sao?

“Nàng đi đi.” Hắn cười cười, “Tuy nói trăm lượng hoàng kim không đủ, nhưng cũng giúp được phần số dư. Nhìn nàng bù vào điền trang như vậy, lại không phải là để kiếm tiền, làm cho bản thân mệt mỏi thành bệnh đấy.”

Ta không phục, lại tìm không ra lời để cãi lại, chỉ có thể hừ hừ.

“Yên tâm bù vào, ‘hắn nhất quyết không tha chuyện họa vô đơn chí, ‘Bù hết, ta lấy sản nghiệp của ta cho nàng bù vào. Bù đến khi nàng bằng lòng ngừng tay...”

“Đủ rồi đủ rồi, càng nói càng ra vẻ!” Ta nhảy lên, “Ta đi, nhớ uống thuốc! Ta rất mau sẽ trở về...”

Ta chạy trốn chết, hắn đang sau lưng ta cười đến rất vui vẻ. Trước khi đi, ta lấy bản sao chép của “Sơ lược Nông nghiệp”. Ta muốn, tiếp xong thánh chỉ, sẽ đem quyển sách này đưa cho Lur Huyện Lệnh làm theo. Hắn còn trẻ có tài hoa lại có khí tiết, không nên ở mãi tại An Nhạc huyện dờ dang. Để cho hắn đi hiến nông sách, nếu Hoàng đế vui mừng, khắc ấn đưa đi in khắp thiên hạ, hắn chẳng những có thể thăng quan, nói không chừng có thể vì vậy mà xóa được mất mùa đói kém, binh tai cũng có thể miễn.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

Nhưng ta không nghĩ tới, không như mong muốn.

Ngày đó ta đi huyện thành nhận thánh chỉ, cũng không phải khen thưởng. Những thứ văn biễn ngẫu hoa lệ kia ta nghe mà đầu choáng váng muốn bất tỉnh, Lur Huyện lệnh nhỏ giọng giải thích cho ta nghe, nói Hoàng đế nghe nói Tào thị trị điển có công, tuyên Tào thị cùng vị hôn phu vào cung tấn kiến.

Đầu ta oanh một tiếng, ngay cả thánh chỉ cũng quên không nhận. Thái giám tuyên chỉ mặt mũi hiền lành, giờ phút này so với mặt xanh nanh vàng còn có thể không bố hơn.

“... Phu quân bị thương nặng, ra cửa cầu y rồi.” Thật lâu ta mới tìm được tiếng nói của mình, “Giờ phút này ta cũng không biết hắn đang ở đâu.”

Thái giám kia ánh mắt lóe lóe, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Vậy cũng thật trùng hợp.”

“Cũng không phải.” Ta cố gắng trấn tĩnh lại, “Bệnh hơn nửa năm, bị thương khi giúp thủ thành, lại mắc ôn dịch, vẫn luôn không được tốt, ta cũng rất lo

lắng.”

Thái giám cũng không thể nào làm khó ta, chỉ nói hấn muốn tự mình đi xin chỉ, muốn ta ở lại huyện nha chờ hấn. Chờ thái giám tuyên chỉ mang đám người đi ra ngoài, ta vọt vào hậu viện huyện nha... nơi giấu bồ câu đưa tin ở An Nhạc huyện chính là nơi này, đối với người ngoài đều nói là chim bồ câu để nấu ăn. Ta chỉ tới kịp viết một chữ “Trốn”, thả vội chim bồ câu.

Lư đại nhân sắc mặt tái nhợt nhìn ta, nhưng không có ngăn cản.

“... Chu tiên sinh rốt cuộc là có thân phận gì?” Hấn không nhịn được hỏi.

Ta khoát tay, “Ngươi đừng biết, biết chỉ là thêm phiền toái.”

Mặt của hấn nhìn còn thâm hại hơn. Nhưng hai đạo mày kiếm của hấn nhăn lại, phát ra khí thế thư sinh, “Từ cô nương, ngươi đi đi. Có chuyện gì, ta chịu trách nhiệm là được.”

Ta nhìn chằm chằm hấn, “Lư đại nhân, hôm nay trời nóng, không có nóng đến cảm nắng chứ? Ta có thể nào đi? Ngươi còn có cả nhà, tiền đồ công danh, ngươi nóng đến bệnh rồi?”

Hấn vẫn cố chấp, “Nói cái gì vậy? Chính là vợ chồng hai người hiểu nghĩa khí, chết cũng không sợ tới thù thành, không cho phép ta hiểu nghĩa khí? Kéo ngươi vào chuyện lừa gạt này, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt! Ngươi đừng thêm phiền...”

“Ta mới nói ngươi đừng thêm phiền!” Ta cao giọng, “Lư đại nhân, lòng này ta nhận. Nhưng trong thiên hạ đều là vương thổ, ta có thể bỏ chạy sao? Hiện tại phụng chỉ vào cung, ta lại không làm chuyện gì, để cho hỏi cho mấy câu là xong rồi, nói không chừng còn có kết quả tốt. Ta nếu chạy, đó chính là kháng chỉ, chỉ có thể đợi chết! Ngươi đừng sợ, không có việc gì...”

“Vậy ngươi lại để cho Chu Cố trốn?” Hấn chất vấn ta.

“Ta đã nghe thánh chỉ, chạy không thoát. Hấn lại không nghe được, không tính là kháng chỉ.” Ta biện giải, “... Hấn cũng không thể xuất hiện trước mặt Hoàng đế.”

Lư Huyện lệnh cũng hít một hơi. Ta thấy hấn sợ hãi, ngược lại an ủi hấn, “Đừng sợ... Chỉ là không giúp ngươi được.”

“Ngươi và Chu tiên sinh đối đãi ta ân trọng như núi, có công với xã tắc, là ta phải xin lỗi các ngươi!” Hấn kích động đến cơ hồ muốn khóc.

Ta thở dài, vẫn nhân tình cảm rất phong phú, chính là thích khóc.

Ta đem sơ lược Nông nghiệp đưa cho hấn, “Vốn là cho ngươi, để cho ngươi dâng lên trên, nói không chừng có thể đạt công danh, đá kê chân (ví với cái mà người hoặc vật mượn dùng làm thang để leo lên), ngươi tài hoa đầy, không nên ở địa phương nhỏ bé này...” Ta rất sầu não, “Chỉ là hiện tại không thể. Ta lần này đi cát hung chưa biết, lúc cần thiết phải dựa vào quyền sách này miễn họa. Thật là cực kỳ xin lỗi ngươi...”

Hấn cầm lên giờ vèo vèo, không nghĩ tới thực sự có người có thể đọc nhanh như gió, vô cùng Truyền Kỳ. Vốn là gương mặt đang lo âu nay đã an ổn chút, vừa rút lệ vừa cười, “Từ cô nương cần gì như thế? Quá mức nặng lời! Cha ta phạm tội với triều đình, tài sản bình an đã là vạn hạnh, nào dám nghĩ thăng quan? Sách này ngươi cần thận cất giữ, nếu có thể phổ biến khắp thiên hạ, công đức rất lớn, hoàng thượng thánh minh, nhất định có thể đặc xá.”

Ta ngẫm thờ dài. Sách này lấy ra bảo vệ ta một mạng nói không chừng có thể, muốn mang ra bảo vệ Chu Cố sợ rằng phân lượng chưa đủ. Chu Cố không có tội gì, tội duy nhất chính là Hoàng đế muốn giết hấn thôi.

Cái tội này ở xã hội phong kiến thật là cao hơn trời. Sợ? Ưu sầu? Đều có một ít. Nhưng ta chỉ nghĩ muốn Chu Cố không có việc gì, đã cảm thấy an lòng. Ta nghĩ hấn rất thông minh, nhất định có thể nhìn thấu mấu chốt, biết ta chỉ là hữu kinh vô hiểm.

Chỉ là thân thể hấn xương cốt còn chưa khỏi hấn, xảy ra chuyện như vậy, không biết chừng lại thêm chút tật bệnh. Nghĩ tới đây, ta mới thật đứng ngồi không yên.

Thái giám tuyên chỉ kéo cái mặt trở lại, lạnh lùng phân phó Lư Huyện Lệnh tìm kiếm tung tích Chu Cố, “mời” đến huyện nha. Hấn muốn trước mang theo ta trở về lĩnh chỉ.

Ta nghĩ trong lòng hấn nhất định rất buồn bực. Không biết tin tức là thế nào lại lộ. Không biết là hấn thông minh hay là Hoàng đế thông minh, hiểu được không thể đánh rần động cỏ, nếu là tuyên ta cùng Chu Cố, chúng ta đại khái lập tức nhanh chân bỏ chạy không còn bóng dáng.

Trước tiên đem ta triệu lên huyện nha, nguyên ý cùng đi liền không động chân tay, nếu từ chối thì có thể tới cửa bắt người. Không nghĩ tới một con bồ câu đưa tin liền thay đổi tất cả tính toán, đáng thương cho hấn đến bây giờ vẫn mờ mịt không cảm giác.

Ta ngoan ngoãn lên xe ngựa, lần thứ một trăm lẻ một nguyên rùa văn minh quốc gia cổ mấy ngàn năm văn minh, liền ngay cả máy chống rung cũng phát minh không ra, là đạo lý gì.

Đi không tới mấy canh giờ, ta liền nôn mấy lần, khó chịu muốn khóc. Thái giám tuyên chỉ cũng không có làm khó ta, trên đường dừng lại nhiều lần, để cho ta ới thoải mái.

Ngay đêm đó đã đến Châu Thành, một đội hộ tống cùng một đội đang làm đám cưới trên đường lớn đung xung đột, cao giọng chửi mắng, chặn đường. Thái giám tuyên chỉ cực kì tức giận mà mắng to, nhưng người làng quê không hiểu quan uy, nâng cao lưng cùng hấn mắng nhau, trường hợp hỗn loạn mà rất buồn cười.

Ta đang vén rèm lên nhìn lên náo nhiệt, thỉnh thoảng bị kéo tay. Đang muốn nổi giận, thì cái mũi tràm của người đó nâng lộ ra khuôn mặt của hắn, một nửa tuấn mỹ, một nửa đầy vết sẹo.

“Huỳnh...” Ta vừa giận vừa sợ, “Mười mấy dặm rồi, thân thể...”

“Đi mau!” Hắn nói thật nhỏ.

“Không được!” Ta nghiêm nghị cự tuyệt, “Vốn là không có việc gì, đi ngược lại càng khiến tình thế thêm nghiêm trọng, chẳng lẽ huynh không biết...”

“Ta biết rồi!” Hắn nhẹ nhàng quát lớn, thanh âm lại có quá nhiều ưu tư, “Nhưng ta không cách nào nhìn được.”

Ta nhìn hắn, vừa đúng lúc chạm cùng ánh mắt của hắn. Ta giống như bị sét đánh trúng, tất cả run rẩy. Người này... Người này. Ta cùng hắn quen biết mười năm, cùng giường chung gối cũng ba bốn năm. Cơ hồ giấy lát không rời, đồng hành cùng dừng lại. Chúng ta rất ít nói lời tâm tình, coi như nói cũng là đa phần trên ghe. Nói nhiều nhất là về thu hoạch, cửa hàng buôn bán, lớp học biết chữ... Nhớ tới đều là những đề tài rất nhàm chán khô khan.

Hắn chưa vẽ lông mày cho ta, ta cũng vậy chưa từng ấn cử tề mi (nâng khay ngang mày). Cổ nhân không hiểu cái gì có yêu hay không, ta cùng hắn đang ở bên nhau vô cùng an tâm. Hắn cũng không phải là bởi vì yêu ta mới lấy ta, mà là cảm thấy tâm tính của ta cùng hắn rất hợp, quan sát mấy năm, tâm cơ ồm ồm.

Ta cho là, chúng ta sẽ luôn luôn giống như bằng hữu tựa như vợ chồng, không có gì về tình cảm vui vẻ qua hết cả đời này. Ta thật sự cho là như vậy.

Nhưng bây giờ... Hiện tại. Từ nội tâm xông ra luyến tiếc cùng ngọt ngào là chuyện gì? Ta vừa vui mừng vừa khổ sở, trái tim bị siết thật chặt, hô hấp có chút khó khăn.

Làm thế nào? Tại sao có thể như vậy? Yêu mãnh liệt sau đó chán nản cuối cùng đến tương kính như tân, ta nghe nói rất nhiều tiền lệ, không muốn bản thân cũng có cơ hội thể nghiệm. Nhưng từ bằng hữu đến vợ chồng, người thân, từ đâu xông ra yêu, giờ trò quỷ gì thế?

Ánh mắt của hắn có khiếp sợ, nghi ngờ, chợt hiểu, lại phiền não, rồi mừng như điên, ta nghĩ ta không tốt hơn bao nhiêu, chắc là bộ dáng gặp quỷ rồi.

Sau lần đó ta không vô tư nữa. Ta mơ mơ hồ hồ nghĩ. Ta thật sự đã quên sao, ngã nhào nhiều lần như vậy, lại đi vào con đường cũ. Ta ngỡ ngàng kết hôn nhiều năm như vậy rồi lại yêu trượng phu của mình. Thông minh có thiếu sót nghiêm trọng, sợ rằng không có thuốc nào cứu được.

Hắn ho một tiếng, dùng sức nắm chặt tay của ta, “Không được. Lòng ta đau, ta không thể chịu được.”

Ta cũng dùng sức cầm tay của hắn, “Ta cũng đau, nhưng phải làm sao? Huynh nếu không sống, ta cũng không sống được. Đây là đường sống của chúng ta thôi.”

Rối loạn dần dần yên ổn, thời gian không nhiều lắm.

Cắn răng một cái, ta giặt vài cọng tóc, đau đến nước mắt lưng tròng.” Cầm đi. Ta ngay cả cái khăn tay cũng không mang... Ta cho là rất nhanh có thể về nhà.”

“Tiết lệ!” Hắn nhỏ giọng khổ sở kêu lên, lòng của ta trong nháy mắt vỡ vụn. Phần nộ kéo tay hắn ra, thế nhưng hắn lại găt gao cầm chặt tay ta, ta cũng dùng sức, nên rất đau, nhưng lòng ta càng đau, sắp phát thành bệnh tim rồi.

“Đường tốt thân thể, chờ ta trở lại.” Ta nhìn chằm chằm mấy thuốc hạ của hắn, “Ngay cả người cũng kéo không ra, cho các người lương bổng để làm gì há? Mau bảo vệ Chủ Công các người đi!”

Hắn tránh thoát mấy thuốc hạ, vung chủy thủ chém một đoạn tóc đen, nhét vào tay ta. Cắn răng nghiêng lợi, “Hắn sẽ thả nàng ngay thôi... Không thả nàng ta liền này khiến thiên hạ đổi chủ!”

Nắm chặt tóc của hắn, ta rung rung gật đầu một cái. Thuốc hạ hắn nửa kéo nửa vác hắn đi, ta nhìn hắn đi bộ còn có chút không yên. Thân thể như vậy làm thế nào có thể cười ngửa đi đường? Chu Cố đáng chết, phúc hắc nên lòng sạ cũng xấu xa, làm gì như vậy?

Nắm chặt đoạn tóc mềm mại bóng mượt của hắn, ta bung chặt miệng, thấp giọng khóc. Ta suy tính có nên viết di thư không, muốn hắn đừng tuyệt vọng sống thật tốt, ngộ nhờ ta chết, quên ta đi. Nhưng ta là người ích kỷ... Chính là không muốn viết như vậy.

Đáy lòng loạn thất bát tao, ngũ vị phân trần. Sợ hãi đối mặt Hoàng đế, không bằng đối mặt với phát triển mới của ta và Chu Cố.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Ngày đó chúng ta qua đêm ở Châu Thành, soi gương đồng, sắc mặt của ta thật là khó coi. Chi là nôn dọc đường, mặt tái nhợt mệt mỏi, mí mắt sưng đỏ cũng không hề dễ nhìn. Thật may thân phận của ta là phu nhân Thương gia, cho nên không an bài người hầu hạ. Xe ngựa cũng cực kỳ mộc mạc, cũng không cùng thái giám tuyên chỉ cùng xe. Nếu không chưa nói có thể cùng Chu Cố gặp mặt một lần, chi là muốn giấu ý định càng thêm muôn vàn khó khăn.

Ta vốn chính là người lười phải giấu tâm tư, Chu Cố đều nói ta thể hiện hết lên mặt. Làm người thật sự quá khổ, ta muốn học cũng không thể học. Nếu ta đủ lý trí, có lẽ nên suy nghĩ thật kỹ nên cùng Hoàng đế ứng đối thế nào, nhưng đáy lòng ta rất loạn, trước mắt đều là Chu Cố.

Ngày đó ta đến trời sắp sáng mới miễn cưỡng ngủ gật, rồi lại bởi vì mộng mà khóc tỉnh lại. Ta không mơ thấy Chu Cố... Mộng là chuyện như vậy không thể không chế. Ngược lại ta mơ thấy lần chia tay trước kia, người hiểu rõ ta nhất chính là bạn trai cũ. Nhưng ta muốn nhớ tên của hắn, thế nào cũng nghĩ ra tên đầy đủ. Ta chỉ nhớ ta đều gọi hắn là A Hồng. Ta mơ thấy ngày chia tay cùng hắn, hắn ôm ta khóc lớn, giống như là người bị vứt bỏ là hắn chứ không phải là ta. Đại Bi vô lộ (*bì thương đến mức ko khóc ra được*), ta liền chết hỏi lại, “Tại sao?”

Người đó cao lớn cường tráng, chơi bóng rổ rất tốt. Hoàn toàn là một thiếu niên dương quang tuấn lãng... Có người nói hắn giống như ánh mặt trời chiếu lên thành phố vàng. Nhưng lúc này ánh mặt trời của hắn cũng bị mây đen che kín, hắn khóc nói, “Đột nhiên cũng không yêu... Không, phải nói, ta sớm biết sẽ có ngày này... Nàng không cần bất luận kẻ nào đều có thể sống tốt. Nàng là Ân Văn Ngọc, con gái Ân Thừa Tri... là người con xuất sắc nhất của hắn...”

Khi đó ta chỉ cảm thấy vô cùng oán giận. Ta và hắn đã từng là đồng học tiểu học, sau lại là tri kỷ. Hắn biết tất cả về ta, bao gồm gia đình phức tạp hoang đường, nghe ta vừa khóc vừa kể về những điều không thể nói về gia đình đau khổ.

Có lẽ là người đối diện chính là nơi trú tâm sự của ta, là người bạn trai tốt nhất của ta. Khi bại khi thắng, lũ chiến lũ bại (*liên tiếp, dồn dập*). Mỗi lần thất tình ta đều khóc với hắn, hắn luôn là về mặt không biết nên khóc hay cười.

Chờ chúng ta cùng lên đại học, hắn lại nghe ta khóc lóc kể về thất tình, hỏi ta, “Văn Ngọc, nàng rốt cuộc muốn có bạn trai thế nào? Cũng đã thay đổi rất nhiều rồi, cũng nên ổn định thôi.”

“Là ta không muốn ổn định sao?” Ta giận dữ, “Ta chỉ là muốn tìm người tính cách trầm ổn, tôn trọng lẫn nhau, có thể dắt tay cùng đi siêu thị mua đồ. Có thể đọc sách làm việc riêng, không nói một câu, vẫn cảm thấy thân cận vui vẻ. Điều này rất khó sao?!” Nói qua nói lại ta lại khóc tiếp, “Phải... Thật sự rất khó khăn...”

A Hồng cười như không cười nói, “Văn Ngọc, thế nào nghe người này rất quen a...” Hắn hí híp mắt đến gần ta, “Chẳng lẽ chính là ta?”

Sau lại chúng ta ở chung một chỗ, trải qua cuộc sống đại học. Nhưng khi hắn làm xong nghĩa vụ quân sự cùng ta đến làm ở công ty của cha ta, không đến mấy tháng chúng ta liền chia tay. Ta đã từng cho rằng, hắn là vì ta không có chí lớn, không giống hắn luôn luôn thành công lập nghiệp. Ta đã từng suy sụp tinh thần nghĩ vậy, bởi vì gia đình của ta quá phức tạp, cho nên không chịu nổi người tốt đẹp.

Nhưng ở trong mộng, ta đột nhiên lĩnh ngộ được, tại sao hắn muốn cùng ta chia tay. Ta so với hắn vào công ty sớm hơn, lúc ấy là đại ca khác mẹ của ta đang điều hành. Nhưng ta ở chức vị gì, cũng sẽ không quá lâu, ở một công ty không lộ không ngừng thay đổi.

Ta là người am hiểu công việc. Đây cũng không phải khoe khoang kiêu ngạo, mà là sự thật. Ta am hiểu giải quyết các việc lung tung, rất dễ dàng có thể thấy được chỗ rồi. Ta vừa vào công ty, công ty xảy ra đại sự. Phòng tài chính không biết vì sao a, toàn thể từ chức. Mà đây là đơn vị quan trọng không thể dừng lại một ngày.

Ta bị đại ca nhét vào phòng tài chính vốn là có hai mươi mấy người, thủ hạ không có một người. Ta chỉ tốn ba ngày nhìn sổ sách hỏi vấn đề, ngày thứ tư là có thể tiếp nhận sổ sách bình thường. Một tháng sau, thủ hạ của ta có năm người, hiệu suất so với hai mươi mấy người phòng tài chính lúc trước còn cao hơn, tinh thần cũng tốt.

Ta đối với mình cảm thấy rất kiêu ngạo. Người vẫn thiếu hụt cảm giác như ta đây, rốt cuộc ở trong công việc cũng tìm được niềm vui thú, ta lần đầu tiên là có nơi của bản thân, người của mình. Nhưng rất nhanh, ta lại bị điều sang làm kiểm toán viên, bị buộc phải buông tha cho nơi mình mới thành lập được.

Sau lại ta liền vào đội dự bị, nơi nào có vấn đề liền bỏ khuyết nơi đó. Đại ca rất chán ghét ta, nhưng ta cầu xin ba để cho ta dọn ra ngoài ở, đang làm việc bên ngoài thế nhưng hắn lại gạt lực phản đối, còn cùng ba hét to, nhưng hắn không thăng chức cho ta, cũng không để cho ta tăng lương. Hắn không ngừng cướp đi thành quả lao động vất vả cần cù của ta, cũng không chịu để cho ta ở một chỗ hảo hảo làm việc.

Ta cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy mất mát. Không chỉ một lần cùng A Hồng kêu ca. A Hồng cùng ta đến công ty, nụ cười càng ngày càng miễn cưỡng, cho đến khi ta bị điều đến phòng kế hoạch đền bù sơ suất của hắn, hắn cùng ta chia tay.

Xác thực, ta là người rất biết làm việc, nhưng ta chưa bao giờ biết làm người. Trải qua nhiều năm như vậy, là người của hai thế giới, đến bây giờ ta mới biết, nguyên nhân thật sự hắn muốn cùng ta chia tay.

Bởi vì ta so với hắn mạnh hơn, so với hắn lợi hại hơn. Lòng tự ái của hắn bị tổn thương, hắn không chịu nổi. Cái đó chỉ biết tìm hắn khóc lóc kể lể, cái gì mà cô gái chỉ muốn dựa vào hắn, từ chối chức quyền ở bên cạnh hắn. Ta khóc tỉnh lại, mơ mơ màng màng kêu Chu Cố. Chu Từ Cố vẫn dung túng cung chiều ta. Hắn vẫn thường thức yêu thích việc làm của ta, sẽ không ghen tỵ, càng không chèn ép.

Ánh mắt của hắn, vẫn luôn rất dịu dàng. Tại nơi xem thường nữ nhân, nơi truyền thống nam tôn nữ ti nuôi dạy ra con người, hắn nói cho ta biết, hắn quan sát ta đã nhiều năm, yêu thích tính cách ta như vậy, yêu thích bộ dạng này của ta.

Ta khóc đến trời sáng rõ, mới miễn cưỡng dùng tiếng khóc, sau khi rửa mặt, ta tỉnh táo lại. Khóc chưa chắc không phải chuyện tốt, ít nhất tẩy sạch mê vọng cùng sợ hãi của ta.

Lấy tóc của hắn ra, ta tết thành một cái đuôi sam, cột vào trâm bạc, cài lên đầu ta. Vuốt ve bao vải tơ đựng Sơ lược Nông Nghiệp, ta bắt đầu suy nghĩ. Ta nói rồi, ta là người rất biết làm việc. Nhất là giờ phút cần kích thích tiềm năng như thế này.

Đến đây ta không có mới có chút dao động mềm yếu nào rồi. Chỉ có ngày rời châu huyện đó thì tri phủ tặng ta một tập thơ để trên đường đọc, thái giám tuyên chỉ kiểm tra sơ qua không thấy có gì khác thường, liền đưa cho ta. Trong một tờ, kẹp một cánh hoa lài. Đó là cánh hoa lài đặc biệt, ở Tùy châu không hề trồng, chỉ có vườn hoa trong nhà của ta có trồng mấy cây. Cái đó chính là... Chu Cố tự mình chỉ cho ta là hoa gì rồi tự tay gieo xuống.

“Giang Nam liễu, Diệp vị thành âm. Bởi vì ti khinh kia nhẫn chiết, oanh ngại chi nộn không thắng ngâm, lưu thủ đãi xuân thâm.

Thập tứ ngữ, nhân bảo tỳ bà tâm. Đường thượng sáng tiền đường hạ đi, nhấm khi gặp lại đã lưu tâm. Huống chi cho tới bây giờ.” (cái bài thơ này bó tay rồi, rõ ràng là *Vọng Giang Nam của Âu Dương Tu mà tìm mãi không ra, đành để nó như thế này vậy*) (>“

Đây là Chu Cố trả lời ta. Ta không nhớ hắn giải thích rõ.

Lại như vậy một lần nữa, ta ở trong xe ngựa nước mắt rơi như mưa, cũng không hoàn toàn là vì khổ sở. Có lẽ khổ sở cùng vui mừng cùng xuất hiện, khổ sở sâu đậm, vui mừng tột độ có bao nhiêu cuồng nhiệt.

Ta sau đó lại an tĩnh, lạnh nhạt, cũng không có cảm thấy sợ hãi nữa. Nếu đã biết tâm ý của hắn, ta liền không còn sợ hãi. Ta dám nói, đừng nói thấy gã hoàng đế, coi như hắn đem Tam Hoàng Ngũ Đế cũng gọi tới để cho ta nhìn, ta cũng có thể thông dong ứng đối.

Ta chính là chính thê của Tiểu Chu lang Định Viễn vương, không thể để cho hắn mất mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Trước ngày vào kinh, chúng ta ở trạm dịch qua đêm.

Kết quả không có Vinh Lạc đế, Kiến Văn Đế vẫn dời đô đến Bắc Kinh. Trạm dịch này ở nơi địa thế cao, xa xa có thể thấy Bắc Kinh bao phủ ở bóng chiều tà mờ mờ sương khói, ta nghĩ đây là bụi đất tung bay.

Vì phạm bảo vệ môi trường thiên nhiên quá nghiêm trọng.

Mỗi lần khi trời tối, ăn cơm xong ta lấy nước súc miệng để chuẩn bị ngủ. Đi đường điều khiến cho ta cảm giác không thoải mái nhất chính là không thể tắm thoải mái. Chu Cố nhớ kỹ lời ta nói về bồn tắm, năm trước cái gì cũng hỏi, ta trả lời rất linh tinh, hắn lại có thể dựa vào những tài liệu không trọn vẹn đó làm ra bồn tắm sơ khai, có chỗ thoát nước, thậm chí còn đào đường dẫn nước ra ngoài, thiết kế thùng sắt kỳ quái để làm một bếp đun nước chảy vào bồn tắm, dùng một cái van để khống chế. Bếp nối tiếp với bồn tắm, phòng bếp cùng phòng tắm làm một. Chu Cố không có mua quá nửa số trang sức cho ta, hắn đưa đều là tâm ý cung chiều.

Càng xa hắn, ta càng nhớ hắn, cũng càng có thể nhận thức những điều hắn không nói ra miệng, dịu dàng từng li từng tí. Đang nằm trong bóng tối, tiểu thái giám theo thái giám tuyên chỉ đột nhiên tới gõ cửa, nói có khách muốn gặp ta. Đáy lòng ta chuyển qua mấy ý niệm, tốt nhất và xấu nhất đều nghĩ qua. Cuối cùng vẫn là quyết định đi gặp, nếu ta quyết định giả ngu, vậy thì đường đường chánh chánh giả ngu thôi. Ta mặc quần áo vào, đơn giản chải lại búi tóc, vẫn để mặt mộc không trang điểm như cũ đi ra ngoài gặp khách.

Không nghĩ tới chính là, khách tới gặp ta chính là Hoàng thượng thư. Hiện tại hắn là Hộ bộ thượng thư rồi, khí thế ngất trời, Hoàng đế rất nể trọng. Ta cùng hắn nhận thức là vì tên quân gia xảo quyết nhà hắn muốn cướp hôn, sau lại bị Chu Cố dâng một phong thư tố cáo, hắn tự mình xử trí, còn sai người tới nói xin lỗi. Sau đó, lúc An Nhạc huyện lần đầu tiên bị binh tai, hắn cùng chúng ta thủ thành, ta quản hậu cần, Hoàng Thượng thư chừng năm mươi tuổi

còn mang theo con cháu tới trợ thủ, từ khi đó, chúng ta liền thân thiết.

Cho đến Hoàng đế triệu Hoàng Thượng thư đã nghỉ hưu về kinh phục chức, nhưng vẫn còn có thư từ qua lại. Hấn đối đãi với ta giống như bạn tốt ngang hàng, bạn cùng chung hoạn nạn, bạn bè lâu dài thân thiết. Hấn và Lư Huyện lệnh thường nói ta là Nữ Trung Hào Kiệt, cũng không đem xem ta thành phụ nữ trẻ con ngu ngốc.

Nhưng hấn không nên tới.

“Hoàng đại nhân!” Ta thờ nhẹ, liếc thấy trước mặt không có người nào, ta đến gần một bước nhỏ giọng, “Sao ngài lại tới đây? Đi nhanh đi! Đây không phải là chuyện gì tốt...”

Cái niên đại này người đọc sách chân chính, còn chưa có mất đi nhuệ khí, tuân thủ nghiêm ngặt khí tiết sĩ phu. Hấn lườm ta một cái, “Tứ cô nương không coi trọng ta? Cổ nhân từ xa tới, có thể không ra đón ư?” Hấn thờ dài, “Tứ cô nương, cô và phu quân nhà cô thật là một đôi chày từ (*cái dùi*)...”

Ta giống như là nhúng đầu vào bồn nước lạnh, một chút ăn năn hối hận cuối cùng cũng biến mất. Đúng nha, dùi ở trong túi, nhất định sẽ đục thủng. Cá tính quyết định số mạng, ta cùng Chu Cố đối với thời đại này mà nói, chính là hai cây dùi sắc bén, sớm muộn gì sẽ thoát khỏi cái túi. Ta hơi hối hận, nếu như mà ta nguyện ý an phận thủ thường, mặc kệ chuyện khác, chăm lo cẩn thận hai điền Trang là được, chỉ cần có thể áo cơm không thiếu, sớm tự quét trước tuyết trước cửa. Thế nhưng ta như vậy còn là chính ta sao? Như vậy còn Chu Cố, ta còn nguyện gả cho Chu Cố sao?

“... Người hiểu ta, Hoàng đại nhân.” Khóe mắt ngăn nước, ta nghẹn ngào nói.

Hấn lắc đầu thờ dài, “Tào tứ cô nương, cô cũng đã biết đầu đuôi...”

Ta ngắt lời hấn, “Hoàng đại nhân, căn bản không có cái gì là đầu đuôi. Hoàng thượng cảm thấy ta trồng ruộng rất tốt, gọi ta tới hỏi a. Phần thưởng nông tang, là ân đức thiên tử. Sao có thể có đầu đuôi cái gì đây?”

Hấn kinh ngạc nhìn ta, “Tứ cô nương!”

“Cứ như vậy.” Ta quả quyết nói, “Hoàng đại nhân, An Nhạc huyện mặc dù bị náo loạn do binh tai ôn dịch, may mắn cũng không quá nghiêm trọng. Quý phủ thượng hạ bình an, lão phu nhân tuy có bệnh nhẹ, đã không việc gì, ngài không phải lo lắng...” Ta bắt đầu nói đến An Nhạc huyện, chính là không cho hấn có cơ hội mở miệng.

Ta hiểu rõ hấn muốn truyền tin tức cho ta, nhưng nơi này quá nguy hiểm. Hơn nữa ta chính là muốn cái gì cũng không biết đi gặp Hoàng đế, không biết sẽ không có cơ sở.

Hấn nhìn chằm chằm ta, vẻ mặt dần dần bình thản.” Nhớ ngày đó, tứ cô nương mới là cô nương mười mấy tuổi, lâm nguy không loạn, đem một thành lương thảo, dân chúng quản lý ngay ngắn rõ ràng, trình tự rõ ràng. Vốn là tiếc cô là nữ nhi...” Hấn chán nản trong chốc lát, “Hiện tại cũng cảm thấy may mắn cô là nữ nhi.”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, biết Hoàng Thượng thư đã hiểu.

“Hoàng đại nhân, Tứ Nhi chậm chạp, mọi chuyện trước đó rất nhanh quên, sau nghĩ lại mới biết sợ, sớm vật đổi sao dời.” Ta đứng dậy tiễn khách, “Còn phiền ngài tới thăm. Ngài là rường cột quốc gia, luôn luôn phải vì nước bảo trọng mới đúng.”

Hấn buồn bã cười khổ hai tiếng, cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt kiên quyết.” Tứ Nhi, ta và con cùng chung hoạn nạn, thật sự đối đãi với con như nữ nhi. Lão phu có ý muốn thu con làm nghĩa nữ, con có bằng lòng hay không?”

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn. Ta trước đời là đốt mấy trăm tấn hương à? Vận khí tốt đến mức này? Lư Huyện lệnh ngốc đến độ muốn tự ý thả ta, Hoàng Thượng thư lại muốn dùng thân phận phụ thân nghĩ cách che chở ta.

Ta nhỏ giọng, “Hoàng đại nhân, trong lòng ta sớm đã đối đãi với ngài như cha, cũng không phải trên danh phận. Như trước xin ngài vì nước vì nhà bảo trọng.”

Ta không thể để cho hấn cảm thấy cả nhà mạo hiểm với ta. Ta khẽ mỉm cười, “Đừng khẩn trương như vậy, không có việc gì. Thịnh tình của ngài và Lư Huyện lệnh lòng ta xin nhận. Chuyện như vậy chờ ta nắm rõ với phu quân, rồi thương nghị tiếp như thế nào? Dù sao Tứ Nhi đã xuất giá, xuất giá tòng phu.”

Hấn khuyên một lát, ta chính là uyển chuyển cự tuyệt. Cuối cùng hấn không có biện pháp, chỉ có thể liên tiếp thờ dài bỏ đi.

Ta trở về phòng ngủ lại lần nữa, lại không biện pháp nhắm mắt. Vừa cảm kích ấm áp, vừa rầu rĩ khổ sở. Ta chỉ hi vọng Hoàng đế không dễ dàng tức giận như vậy, giận chó đánh mèo đến những người quan tâm ta.

Suy nghĩ một chút ta đây đã sống hai đời, cũng coi như đáng giá đi. Ta tính khí quái đản, hành vi phóng đảng, hoàn toàn không biết cách làm người, gia đình bị phá tan tành, một đường lao đao đi tiếp, quan hệ với người khác cũng rất tốt. Luôn có một nhóm người thích vây quanh ta, A Hồng luôn trêu ta là Hắc Thánh mẫu. Ta cũng nghĩ khi ở thế kỷ hai mươi mốt gì cũng không thiếu, lại thiếu cá tính. Ta chỉ có tính cách mơ hồ lại ôn thuận, ta khi đó lười biếng, thỉnh thoảng giận dữ cũng thể hiện rõ ràng, cho dù cuối cùng sa sút đến cách xa mọi người trở thành một nữ otaku (*chui trong nhà*), vẫn có rất nhiều người cùng ta làm bạn, cùng ta Giải Ưu.

Đi tới thời đại này, trừ Chu Cố không xa không rời, còn có bà vú, Tào Quân gia, thậm chí còn có Lư Huyện lệnh làm cùng Hoàng Thượng sách.

Có thể làm người đến mức này, cũng có thể nói là sống hai đời đều không uống rồi. Cũng bởi vì như vậy, cho nên ta lo lắng thay người cho người giúp đỡ hơn người gây tai họa.

Suy nghĩ hồi lâu, ta mới mộng lung ngu. Trong giấc mộng còn không ngừng cầu nguyện, hi vọng những người quan tâm ta có thể bình an.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Sáng sớm ngày tiếp theo, chúng ta vào kinh. Thái giám tuyên chỉ an trí ta ở một nơi nhỏ bé trong một tiểu viện gần hoàng cung, rồi trở về cung lĩnh chỉ.

Mà Hoàng đế vội vã đem ta cho triệu vào kinh như đột nhiên mất trí nhớ, đem ta bỏ lại nơi đó, tất cả chu cấp đầy đủ, còn có hai cung nữ phục vụ, ta muốn thứ gì rất ít khi không được chấp nhận... Trừ cây kéo... vũ khí sắc bén. Trời mới biết ta chỉ muốn nhân cơ hội này bù lại một ít nữ công, nhưng họ không cho, ta lập tức gió chiều nào che chiều ấy, đòi yêu cầu mấy bộ sách văn chương, việc này được làm rất nhanh.

Ta kiên nhẫn chờ đợi, càng chờ lại càng nghi ngờ. Ta bị bỏ ở đây đã mười ngày, mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy không đúng, nhưng ta không biết vấn đề ở chỗ nào. Cho đến mười ngày sau, trăng rằm sáng rõ ngoài cửa sổ, ta ra ngoài phòng, ở trong sân đi lại một chút giải sầu.

Thái giám tuyên chỉ lúc từ biệt đã rất xin lỗi, nói viện quá nhỏ, xin ta thứ lỗi. Ta thật sự không biết những người làm quan này ánh mắt như thế nào... So lâm gia, vườn hoa lớn gấp đôi có thừa, đi mỗi cả chân còn nói là “Tiểu viện tử”. Lớn hơn chút nữa, chắc ta phải mua con lừa thay đi bộ rồi.

Đang bị thương đau sâu ngấm trắng, cúi đầu nhìn xuống, bóng người trên mái hiên cùng với bóng cây đan xem vào nhau. Nếu không phải gió đêm đang thổi, bóng cây theo gió lay động, ta còn không nhìn ra cái cái bóng bất động kia chính là bóng người.

Giả vờ ngẩng đầu nhìn lên trời, ta đoán là do góc độ, người trên nóc nhà ẩn giấu cực tốt. Nhưng vẫn có thể nhìn ra điểm không tự nhiên, hướng chỉ dưới ánh trăng sáng ngời như vậy. Nhân số không ít. Lòng ta trầm xuống. Ta rút cuộc hiểu rõ, Hoàng đế tại sao lại bỏ quên ta.

Ta thành mời như, dụ Chu Cố tự chui đầu vào lưới. Cho gọi ta vào kinh, vốn chỉ là viện có. Hoàng đế đang đánh cuộc, đánh cuộc Chu Cố sẽ đến.

Ta bước chậm trong chốc lát, cảm giác ánh mắt của mình yên tĩnh xuống, mới chậm rãi đi trở về phòng. Cung nữ sau lưng ta, bước đi rất nhẹ nhàng gần như không có âm thanh. Ta đoán họ cũng không phải cung nữ bình thường.

Hoàng đế, rất hiểu Chu Cố a.

Nhưng ta mặc dù không hiểu rõ Hoàng đế, chỉ là, ta nghĩ một Hoàng đế cũng như người phụ nữ trung niên. Ta nói rồi, ta chính là không biết làm người... Có lẽ không phải sẽ không, phải không đáng. Ta nếu đem việc làm người thành việc làm, cũng giống nhau chuyện khác có thể làm được rất tốt. Ta hiểu rõ cách như thế nào để phụ thân thích, ta tin tưởng Hoàng đế cũng sẽ thích. Bởi vì bọn họ cùng muốn có quyền thế cường đại, là người sẽ có thành công vĩ đại.

Ta bảo cung nữ đốt thêm ba ngọn nến, cầm giấy ra, gấp chiều rộng của tờ giấy lại chỉ vừa cho một hàng chữ. Niên đại này không có giấy ô vuông, chỉ có thể khắc phục khó khăn. Không có những đường gấp mờ này, ta có thể viết nghiêng thành 45 độ.

Một mặt mài mực một mặt suy nghĩ, ta dùng tiếng phở thông bắt đầu viết tấu chương. Chữ của ta thật sự không coi là gì, nhưng Chu Cố nói, chữ khó coi không sao, nhưng từng nét từng chữ muốn viết phải rõ ràng, để người ta vừa nhìn liền hiểu là được. Mặc dù hần thấy chữ của ta cũng sẽ bật cười, nói hành quân cũng không chỉnh tề như vậy. Chữ của ta rất khô khan vuông vắn, từng chữ đều do các nét xếp ngay ngắn, dù sao ta đã nhìn chữ in ấn cả đời.

Ta liền khổ cực như vậy từ từ khắc chữ, hoàn toàn không có chi, hồ, giả, đã, chỉ có những lời nói thẳng. Đây là phần tấu chương đầu tiên của ta — bàn về lợi ích của lương thực phụ, lương thực tốt bị làm giả. Thậm chí ta còn thêm mấy dấu tròn to đậm bên ngoài để nói rõ mỗi tiêu điểm ý nghĩa và tác dụng.

Đây là thói quen tại phòng kế hoạch. Ta rất cho là rất bảo thủ, dấu chấm câu chính là bộ mặt tiếng nói của văn chương, chẳng những phải sử dụng chính xác, còn phải học được cách dùng sáng tạo. Ta không phải xuất thân chính quy, ta chỉ chú trọng kết quả.

Sau khi ta đề ra yêu cầu như vậy các đề án phòng kế hoạch bị khách hàng gửi trả ít đi, ngôn từ cũng càng rõ ràng dễ hiểu, đơn giản mà có lực. Mặc kệ là loại thơ văn nào, ta đều không biết. Ta có thể thuyết phục người khác là trong lúc ta thay đổi chỗ liên tục trong công ty mà tích lũy được kinh nghiệm.

Quốc gia, cũng là một công ty khổng lồ. Lãnh đạo công ty là tổng tài, giống như Hoàng đế ở xã hội phong kiến, thật sự là cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Phần tấu chương này trình ra như đá ném xuống biển rộng, nhưng thái giám tuyên chỉ tự mình đến, cung kính muốn ta gọi hắn là Vương công công tốt rồi. Ta đến bây giờ mới đáng để cho hắn đối đãi cẩn thận.

Cái phản ứng này rất tốt. Ta lại không ngừng cố gắng, tiếp tục viết tấu chương. Viết đến lần thứ tư, Vương công công cầm theo bản sao chép của mấy tấu chương trước trả lại, lại cầm đi bản thứ năm.

Ta đem bản tấu chương sao chép lại kia mở ra, đó là ta bản tổng hợp các bản trước của ta. Không biết là từ tay Đại Học Sĩ nào, chữ rất đẹp phải treo lên tường mới đúng. Chỉ là dấu chấm câu hình như không được tự nhiên.

Hoàng đế phê chuẩn bằng mực đỏ, rậm rạp chằng chịt, thành cái điểm xấu nhất của bảng chữ mẫu hoàn mỹ này.

Ta thở phào nhẹ nhõm. Hết sức chăm chú nhìn ba lần, Hoàng đế phê chuẩn giữa mấy con số, bên cạnh lời biện giải của ta. Cho dù hần mắng ta “Ly Kinh Bận Đạo”(ngược lẽ thường), “nói bậy nói bạ”, chỉ trích ta “Phụ nhân (*phụ nữ có chồng*)ngông cuồng nói quốc sự, có tư tưởng xấu”, ta cũng vậy nhún nạy trả lời từng cái.

Ta không muốn nịnh nọt, đây chính là phản kháng.

Hoàng đế nhất định muốn gặp ta, thấy xong rồi phải thả ta đi. Không có ai đã ***** còn muốn lập đền thờ trình tiết, Hoàng đế cũng không được. Ta tuyệt đối muốn trước khi Chu Cỗ không nhận được nhanh chóng đánh vỡ cục diện bế tắc này, không thể trở thành cây đao của Hoàng đế.

Khi ta viết đến mực tay phải phát sưng, hoài nghi lo lắng cổ tay có bị viêm không... Đã đường hoàng bước vào ngày thứ mười hai từ khi ta bắt đầu viết tấu chương.

Ngày đó sau giữa trưa, Hoàng đế triệu kiến ta.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

Ta không hề khẩn trương, ngược lại có chút hưng phấn cùng buông lỏng. Có lẽ đã hồi hộp gần một tháng, rốt cuộc có thể vừa mở to hai mắt, sống hay chết, trần ai lạc định (*Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc*).

Cho nên lúc quý gối trước mặt Hoàng đế thì ta chỉ cảm giác chân rất mỏi, đầu gối rất đau, vạt áo của Hoàng đế là màu vàng... Kỳ thật đúng là không có suy nghĩ.

Dù sao trong linh hồn, ta là người thế kỷ hai mươi mốt. Để cho ta thấy Tổng Thống ta đại khái chỉ biết nói một tiếng “Nha”, sẽ không có bao nhiêu cảm giác, so ra còn kém kích động hơn lúc nhìn thấy Keno Levi. Hoàng đế cũng không phải là Keno Levi. Chờ hần đáng đáp tốt như vậy, ta sẽ thiết chối tai cả người phát run mà xem... Điều kiện tiên quyết là chụp lại mấy khuôn mặt anh tuấn.

Hắn không có nói chuyện, trầm mặc hồi lâu. Mặc dù không có ngừng đầu, ta cũng biết rõ hắn đang nhìn ta. Chỉ là ta không biết hắn đối với đỉnh đầu của ta có hứng thú như thế này... Ta đã quỳ đến tê rần cả chân.

“Tào thị” hần lạnh lùng nói, “Đứng lên trả lời.”

“Tạ hoàng thượng.” Ta giùng giàng muốn đứng lên, vừa mới đứng thẳng, chân mềm nhũn ngửa mặt lên trời vấp ngã.

“Lớn mật!” Thái giám bên cạnh hần quát lên, “Quân tiền thất nghi (*vô lễ trước mặt hoàng thượng*), phải bị tội gì!?”

Thật ra thì ta nên nói “Dân phụ tội đáng chết vạn lần”... Nhưng ta đây là người hiện đại, ngã mạnh một cái đã cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, lại bị người nể, nhất thời nhanh miệng, ta ngẩng đầu trừng cái thái giám kia, “Quý đã tê rần chân, cũng không phải là ta nguyện ý, người cũng chưa có lúc tê chân chắc?!”

“Quên đi.” Hoàng đế mở kim khâu, “Thôn dã hương phụ, không biết lễ nghi cũng được. Người tới, ‘hần nhân nhạ phân phó, ‘Ban thường ghé ngồi.’”

... Đây hợp quy định sao? Ta buồn bực cực kỳ, suy nghĩ một chút vẫn là tiếp tục diễn vai “Thôn dã hương phụ” của ta, đảng hoàng không khách khí lên tiếng cảm tạ rồi an vị trên ghế, chỉ là vẫn cúi đầu như cũ.

“Xem tấu chương của người, lá gan rất lớn a... Ngay lời của trẫm cũng dám phản bác.” Hoàng đế cười lạnh hai tiếng, “Thế nào hiện tại ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên rồi hả?”

“... Hoàng thượng không cho phép, dân phụ không dám mạo phạm long nhan.” Ta thận trọng trả lời. Đây là Vương công công dạy, hẳn không có vấn đề chứ?

Ánh mắt của hắn giống như là lưỡi dao sắc bén bắn tới, ta vẫn cúi đầu, dù sao không thấy được, không thể làm gì khác hơn là để cho hắn sắp xếp vô lý.

“Tào thị, trăm cho phép người ngẩng đầu.”

Làm như ta rất muốn nhìn người lắm đó? Trong lòng ta oán thầm không dứt, chậm rãi rì rì ngẩng đầu lên.

Gương mặt kia, ngược lại không ngờ rất trẻ tuổi. Ta nghe nói hắn lên ngôi đã ba mươi năm, còn tưởng rằng tuổi rất già. Phần râu ria kia làm cho hắn tăng thêm không ít tuổi, nhìn kỹ liền phát hiện mặt hắn không nếp nhăn, da thịt bóng loáng, hai mắt ôn văn mang theo bén nhọn. Có thể nói là mỹ nam thời đại này, thả vào thế kỷ hai mươi một cũng có thể làm nghệ thuật, diễn nhân gian trời thảng tư gì đó.

Đĩ nhiên trước hết phải cạo râu mới được.

Tính kỹ, hắn nhiều lắm là mới hơn ba mươi tuổi. Ta mới nhớ tới Thái hậu uy nghi vô cùng, đã từng buông rèm chấp chính. Nghĩ đến là ấu Quân đăng vị rồi... Hắn và Chu Cố ngược lại không khác nhiều lắm. Hoàng đế biểu tình rất thất vọng, lại tràn đầy nghi ngờ. Đó là đương nhiên, ta cũng không phải là thiên tiên mỹ nữ gì đó, chỉ coi như là ngũ quan đoan chánh, không có gì nơi nào lệnh lạc. Một bộ dạng thích ngủ, thường thường bị nhầm thành hòa ái dễ gần.

“Này Chu... Cố,” Hoàng đế cứng rắn nói, “Làm sao kháng chỉ không nghe triệu kiến?”

“... Phu quân Dân phụ chưa từng kháng chỉ.” Ta cẩn thận chú ý về mặt Hoàng đế, “Hắn mang theo thôn dừng đi An Nhạc huyện hiệp trợ thủ thành, bị trúng hai mươi mấy vết đao tên. Chỗ nặng nhất, đã thương đến phổi, gần như mất mạng. Nghỉ ngơi hơn nửa năm, vẫn chưa thật tốt, lúc này mới ra cửa tìm y, bỏ lỡ thánh chỉ...”

“Vậy sao?” Hoàng đế cười lạnh, “Đúng lúc như vậy? Người đến huyện thành nghe chỉ, hắn lại cùng ngày rời nhà tìm y?”

Cái gì là lúc vô đã mở lại sứt (*khó khăn*), hiện tại liền đúng rồi.

“Hoàng thượng quả nhiên anh minh, ngay cái này cũng biết.” Ta không khỏi châm chọc nói, “V ây hắn là ngài cũng biết phu quân dân phụ từng bị kẻ xấu bắt đi, cự tuyệt lệnh tặc, chịu đủ khổ hình lớn nhỏ, ngay cả mặt cũng cháy hồng nửa bên, mắc phải bệnh căn cốt. Khi đến An Nhạc huyện thủ thành lần hai, sẹo cũ cộng vết thương mới chồng chéo lên nhau không có một tác da thịt nguyên vẹn! Dân phụ chỉ hận gia nghiệp không người trông coi, không thể theo chồng tìm y, thật sự hối hận không ngừng. Nào biết thế gian trùng hợp như thế!...”

Hoàng đế đột nhiên vọt đứng lên, xoay lớn bước chạy đến trước mặt của ta, từ trên cao nhìn xuống, cặp mắt bốc lên lửa giận, “Mặt của hắn cháy hồng rồi hả?!” Thanh âm cao vút, mơ hồ như sấm. (*khỉa khỉa, đoạn này ta nghi ngờ có gian tình nha, máu hủ nữ đang bốc cao*)

Ta có chút khốn hoặc. Hoàng đế không biết mặt của hắn vết phỏng rồi hả? Rõ ràng hắn đã chú ý tin tức của chúng ta, Chu Cố cho tới bây giờ không có che giấu qua thương thế trên mặt của hắn.

Hắn tức giận, hoảng loạn như vậy. Chẳng lẽ nói hắn không có tham dự việc bắt cóc Chu Cố? Nhưng không khả năng nha... Chu Cố rất ít nói tới Hoàng đế, ngay cả có thể nói tránh liên tránh. Nhưng hắn mơ hồ khẳng định qua, Hoàng đế đối với chuyện này là có trách nhiệm... “Khởi bẩm hoàng thượng, mặt phu quân ta nghe nói là nung dầu sắt nóng, thật may là hắn cứng rắn ngẩng đầu, không phá hỏng mắt...”

“Đi ra ngoài!” Hắn đột nhiên giận dữ, “Người đâu! Đem Tào thị mang về!”

Lần đầu tiên gặp mặt, cứ mặc danh kì diệu kết thúc như vậy.

Nhưng ta vẫn bị an trí ở trong tiểu viện, cung nữ hầu hạ ta vẫn cung kính như cũ, không có vừa gặp liền đập. Hoàng đế thất thố, khiến cho ta cảm thấy có điểm kinh hoàng.

Ta cho là Hoàng đế không bao giờ nữa muốn gặp ta nữa, kết quả ngày thứ hai, hắn lại tuyên ta tiến cung, biến thành vị vua ôn nhã hòa ái dễ gần, không hề không đề cập tới Chu Cố, ngược lại đối với các tấu chương ta dâng lên tiếp tục tranh luận.

Sau mỗi ngày như thế, mỗi ngày sau bữa cơm trưa ta liền gọi ta vào cung, ở trong cung nửa ngày mới hộ tống ta ra ngoài cung về tiểu viện.

Kết quả như thế, ta rất buồn bực. Ta nói bóng nói gió hỏi ta lúc nào thì có thể trở về, Hoàng đế luôn là nói rất mơ hồ “Rất nhanh”.

Ta cảm thấy được Hoàng đế cùng tổng tài thật vô cùng giống nhau. Tổng tài lãnh khốc cũng thường nói “very soon”, nhưng mỗi người cũng biết, Lãnh khốc nói “soon”, bày tỏ tối thiểu phải mười năm, nói “very soon”, ước chừng phải 3 năm 5 năm.

Ta không cảm thấy Chu Cố có thể chịu đợi đến ba năm năm năm, cho nên ta quyết định dứt khoát đem “Sơ lược nông nghiệp” hiến tặng cho Hoàng đế, hơn nữa nói cho hắn biết, đây chỉ là sơ lược. Nếu là có thể đề ta trở về tiếp tục nghiên cứu làm ruộng, tương lai sửa bản thảo nói không chừng có thể để cho triều địa hưng thịnh không còn nạn đói, không phải làm việc bận rộn.

Hắn nhìn gần ta, trong mắt có loại khát vọng tham lam, mãnh liệt. Mặc dù không đồng ý ngay, nhưng ta biết rõ Hoàng đế đã dao động.

Hắn trở nên hòa ái hơn, ôn hòa hơn, còn mời ta đi thăm hậu cung (?), đặc biệt là Dưỡng tâm điện, nói thời thái tử của hắn trôi qua ở nơi này.

Mặc dù nói những thứ này khiến ta toàn thân nổi da gà, ai bảo hắn là Hoàng đế đây? Dù sao đi dạo trong cung sau lưng cũng có ba năm tiểu đội đi theo, thanh thế rất lớn, cũng không lo vấn đề cô nam quả nữ. Hơn nữa chung đụng trong đoạn thời gian như vậy, ta đối với thái bình đế có hiểu biết căn bản... Một người vô cùng phức tạp, ham mê lớn nhất rất rối rắm, các đại thần tùy tiện nói vài câu, hắn đều muốn suy nghĩ liên tục.

Ta cảm thấy được căn cơ của hắn rất tốt, cứ nhiên không có bị chính mình hành hạ ra mấy chứng u buồn hoặc nóng nảy ức chế.

Thế nhưng đều không quan trọng, quan trọng nhất là, hắn vô cùng quan tâm đến danh tiếng của mình. Quan tâm đến trình độ cổ chấp, làm chuyện gì phải nghĩ đến bình luận của sách sử tương lai. Ta muốn nói, đây là một trạng thái Đại Sự hủ nho, trước cầu chúc hắn thành công. (dù sao có thành công hay không hắn cũng không hiểu được)

Chỉ là hắn dẫn ta đến thư phòng Thừa Đức điện, chỉ vào một cái ghế, “Định Viễn Vương và ta bằng tuổi nhau, trăm sáu tuổi lên ngôi, hắn vào cung làm người hầu. Khi đó hắn còn là Tiểu Hầu gia.” Hoàng đế nhàn nhạt cười, “Hắn luôn ngồi ở chỗ này, trăm có bài tập làm không được, hắn sẽ phải chịu Thái Phó đánh.”

Trong mắt của hắn, toát ra phiền muộn nặng nề, cùng quyền luyện... Chuyển qua trên mặt ta thì đột nhiên trở nên lạnh lẽo, chỉ là trên mặt vẫn còn ý cười. “Nghe nói Định Viễn vương và vị hôn phu của người dung mạo tương tự.”

An Nhạc huyện cách Kinh thành vài trăm dặm, tại sao hoàng thượng biết? Hương nhân (*người nông thôn*) chưa từng người gặp qua Định Viễn vương. Đây lòng ta xẹt qua tia nhàn nhạt bi ai. Nếu là Chu Cố biết, sợ rằng sẽ không khỏi đau lòng.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, dân phụ không biết.” Ta khom người trả lời, “Bởi vì ta chưa bao giờ gặp qua Định Viễn vương.”

Ánh mắt của Hoàng đế sắc bén cắt trên mặt ta, giống như muốn lột cả tầng da trên mặt. Thật may là da ta đã luyện rất tốt, không thích không có nghĩa là sẽ không, ta cũng hiểu chân lý “Người mặt dày thì thiên hạ vô địch”.

Không thấy ai nói lão xong còn khí thế hùng hồn như thế? Ngay cả ta mình cũng tin.

“Tào thị, ‘hắn dùng ánh mắt lăng trì uống công vô ích, ‘Rất nhanh, người mà có thể rời khỏi Thẩm Phong viện.’”

Vừa rất nhanh. Ta không tiếng động than thở.”Tạ hoàng thượng ân điển.”

Hắn cười một tiếng, sai cung nhân đưa ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24

Chờ khi ta phát hiện thái bình đế là một người hèn hạ vô sỉ, là sau khi ta bắt đầu viết tấu chương đã một tháng.

Hắn hạ đạo thánh chỉ tuyên ta tiến cung làm nữ quan, trông coi ngự điện, chức vị là tư nông lại. (*quan nông nghiệp*)

Hoàng Đế hiện tại vì biểu đạt coi trọng với nông nghiệp, đầu xuân sẽ tự mình khai canh (cày bừa), dĩ nhiên chỉ là hình thức. Thái bình đế phát triển kích thước ngự điện, hơn nữa bắt chức ruộng thí nghiệm của ta ở An Nhạc huyện, cho ta rất nhiều người, ý tứ chính là muốn ta ở hậu cung tiếp tục nghiên cứu, nghĩ biện pháp hoàn thành bản thảo.

Ta gần không kèm được, lạnh nhạt cự tuyệt chức quan này, nói mình tài sơ học thiển, không chịu nổi trách nhiệm nặng nề. Lần thứ hai tới truyền chỉ, ta nói thẳng ta là phụ nữ đã thành thân, không nên đi lại ở hậu cung. Lần thứ ba không phải thánh chỉ, mà là một đầu người... Đầu của người phụ trách ruộng thí nghiệm. Trộn vụn.

Khi lửa giận chiếm giữ tất cả ý chí, sợ hãi cũng không còn bóng dáng.

“Xấu hổ vì Quân Phụ, giết uống con dân!” Ta ôm lấy cái đầu đó, nước mắt rơi tí tách.

Vương công công há miệng, “... Từ cô nương, xin ngài phụng chỉ thôi.” Hắn cẩn thận nói, “Điều dân này chính là không phụng chỉ mới bị chết không toàn

thì...”

Ta nhắm mắt. Người của ta, chỗ của ta. Ta không bảo vệ nổi bọn họ, đúng là vẫn còn bị liên lụy.

“Ngươi hãy tâu với Hoàng đế, “ta mờ mắt lạnh lùng, “An bài hậu sự cho ta, dù tán gia bại sản, cũng không dính dáng vào cung... Vào cung sau đó bị hấn kho hấp xào rán sao, không cần phải tự hại con dân của mình, không sợ đời sau châm chọc sao?”

Ngày đó ta viết rất nhiều tin. Sản nghiệp của ta theo trách nhiệm vốn có chia đều cho tá điền, hơn nữa hướng phía triều đình mua tự do của bọn hần. Lại viết thư cho tất cả đầu mục, động viên bọn họ tận lực đem chế độ cũ tiếp tục duy trì, tận lực hỗ trợ... Bởi vì phía triều đình không đáng tin. Không có ta che chở, không có Tào gia chuẩn bị, trên tay bọn hần điền giữ không lâu, không biết bao lâu lại bị thôn tính.

Thật may là Lư Huyện lệnh làm là một người tốt, lại trị (*uy tín tác phong*) rõ ràng cũng sẽ không quá khổ. Nhìn thủ cấp được dùng được vật bảo quản, nước mắt ta rơi như mưa. Đây là người trẻ tuổi thật thà đi theo ta trồng ruộng đã mười năm, năm kia mới thăng đi lên làm đầu mục ruộng thí nghiệm.. Khi đó hần rất kích động.

Nhưng hần chính là vô cùng cố chấp. Ta thí nghiệm điền, ai cũng không thể đụng vào, mặc kệ là kết quả thí nghiệm hay là người thí nghiệm.

Đại khái Hoàng đế đã sớm động lòng, sửa sang lại ngự điền đồng thời cũng bắt bọn họ, đưa nhỏ này nhất định là không chịu để cho người mang số liệu thí nghiệm đi. Ta ở trong sân Thẩm Phong viện đào một cái hố, đem hần đầu bao lại rồi hạ táng. Người ta ai cũng muốn nhập thổ vi an.

Đáy lòng tràn đầy oán độc. Ta chưa từng thật sự hận ai, không nghĩ tới làm người của hai thế giới, lần đầu tiên hận, lại là Hoàng đế cao cao tại thượng. Thật xin lỗi, ta không phải cố nhân. Ta đối với việc “Quân muốn thần chết, thần không thể không chết” một chút cảm giác cũng không có. Ta chỉ biết hung thủ nên đền tội, đáng tiếc xã hội phong kiến vương pháp nhiều lắm là đến hoàng tử, Hoàng đế đã thoát khỏi luật pháp đó.

Dưới tình hình như thế, muốn ta ôn tồn, chăm chỉ làm việc, rất khó khăn. Ngay cả muốn cho ta hưởng thụ đối xử như phi tần, người hầu hạ chỉ cần liếc một cái là xong, nhà đẹp y phục tốt, ta mặt vẫn không thay đổi chút nào.

Hoàng đế vào ngày thứ tư sau khi ta vào cung, tự mình đến ngự điền nhìn ta, ta đang xới đất trồng cây hộc non bên cạnh gốc cây.

“Cần ngươi tự thân động thủ sao?” Hần ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống ta.

“Dân phụ vốn là nông phụ.” Ta lạnh lùng trả lời, “Ra mắt hoàng thượng.”

Ánh mắt của hần xoay tròn trên người ta, “Không có đai lưng cho ngươi sao?”

Ta mặc áo bó tay dài, bên hông dùng vải bố quấn quanh, là thắt lưng mà dân gian Giang Nam vẫn lưu hành. Thằng thần nói, ta sẽ thay loại trang phục này, bởi vì vương tử không chỗ để giấu. Ta đổi lại đem ngọc tỷ vấp vào trong dây lưng, quấn bên ngoài eo.

Nếu là đủ lý trí, ta nên lên lên chôn ở Thẩm Phong viện. Nhưng nếu không phải vì “Vũ Y” của Chu Cố ở bên cạnh, ta không biết có thể hay không chống đỡ tiếp.

“Dân gian thôn phụ cũng ăn mặc như vậy.” Ta quỳ trên mặt đất, gặt gao cúi đầu.

Hần không nói gì, ta nghe thấy vó ngựa đi xa, ta biết hần đã đi nha. Ta còn cúi đầu một lúc lâu, xác định mình không hề lộ ra ánh mắt oán độc nữa, mới đứng lên. Sau lại thấy Vương công công tới truyền khẩu dụ Hoàng đế, Từ nông lại ta đây được truyền đi thị giá (*hầu hạ xe vua*). May mắn không phải thị tâm. Đáy lòng ta cười lạnh. Không muốn tuyệt tử tuyệt tôn, tốt nhất không nên có suy nghĩ lệch lạc. Ta không phải là Tiểu Chu hậu, Chu Cố cũng không phải là Lý Hậu Chủ![1]

A Hồng mặc dù khôn kiếp, nhưng hần nói không sai. Ta chính là một mặt gương, phản ánh thái độ người khác đối đãi với ta như thế nào. Những người xung quanh nếu thật lòng thương ta tiếc ta, ta liền thật tâm thật ý đối đãi. Hoàng đế lấy bạo ngược thị uy ta, ta liền lấy lạnh lùng và oán hận tương đãi. Nhưng Hoàng đế lại tỏ ra vui mừng, ta nhiều lắm là mài mực, theo sau lưng hần đi tới đi lui. Bởi vì ta thật sự không biết cưỡi ngựa, hần còn cho người ta lấy con lừa, để ta theo ở phía sau. Ta nghe nói hoàng đế đều ngồi kiệu, nhưng thái bình đế cũng rất thích cưỡi ngựa, không biết là vì sao.

Dĩ nhiên, đó là đi xa. Nếu như chỉ ở phụ cận, phải dựa vào cặp chân. Ta muốn hần nhất định là chân củ cải, cả ngày đi như vậy, bắp chân bắp thịt nhất định rất phát triển.

Ta mặc dù lười biếng, nhưng những năm này cũng bôn ba khắp nơi, thể lực cũng có chút thành tựu. Chỉ là có chút tiếc nuối, năm đó cả tâm cũng nhào vào sản nghiệp, không có cùng Chu Cố bán linh... Làm thịt cái tên nguỵ Hoàng đế trước mắt thật tốt.

Mặc dù không cam lòng đảm đương người hầu, y phục của ta ngược lại rõ ràng vô cùng đi theo phong cách hương thôn. Hần có thể đột nhiên hỏi ta, “Tào tư nông, ngươi quản thất lưng như vậy đi vệ sinh không phức tạp sao?”

... Con bà nó, ngươi không phải biết tổng tài là không thể đối quấy nhiều tình dục với nhân viên sao?!

Ta cắn răng, vẫn là không có nhìn được, chanh chua trả lời, “Đây là vì thay hoàng thượng tiết kiệm ba thước lụa trắng. Một cây kim một sợi chỉ đều là mồ hôi nước mắt nhân dân, có thể tiết kiệm một chút coi là một chút.”

Hần nhìn thẳng mắt ta, ta cũng vậy không chút khách khí trừng trở về. Vương công công ho một tiếng, ta mới dùng hết hơi sức cúi đầu.

“Tào tư nông ngược lại suy nghĩ sâu xa.” Hấn cười lạnh một tiếng, “Nhất định trăm không thể cho khanh chết già?”

Móa! Bị người bức vào cung chính là xui xẻo tám trăm đời, còn muốn chết già? Trèo cây tìm cá (*việc làm viển vông, vô ích, sai phương hướng*) có hiểu hay không? Không hiểu ta cho người mượn một quyển từ điển!

Nhưng bởi vì này không biết triều đại này có từ điển hay không, ta cố đề phi báng đầy bụng xuống, “Thần không dám.”

“Người...” Hấn cúi người xuống, ở bên tai ta nhẹ nhàng nói, “Người thật sự coi mình là ‘Thần’ sao...?”

Ta bây giờ mới biết, hà hơi bên tai, mỗi người khác nhau. Chu Cố khiến cho ta mất tự nhiên, chọc cho ta mặt hồng tím đập. Hoàng đế làm như vậy, ta lại hận không thể đem lỗ tai chặt xuống, ngâm trong a-xít a-xê-tíc cẩn thận rửa sạch.

Rất muốn cãi lại hoặc mắng to, nhưng ta chỉ là cúi thấp đầu, tránh tới tránh lui, còn phải trả lời hấn. Giận đến phát run, khuôn mặt đỏ lên. Nhưng ta cảm thấy ánh mắt Hoàng Đế kém vô cùng, nhất định bị cận thị nặng, hơn nữa bệnh ảnh hưởng đến kết cấu não bộ bên trong. Ánh mắt hấn mập mờ nhìn thất lung của ta mấy lần, có lẽ là hiểu lầm ta ngược ngạo động tĩnh các loại. (*chắc chắn anh hoàng thượng này nhìn ngọc bội chứ thêm gì nhìn eo tỷ, tỷ này nhận vợ quá*)

Ta đem hàm răng mài tới mài lui, dữ tợn ngẩng đầu lên, một lúc lâu mới hòa hoãn chút.

[1]: Lý Dục (937-978), còn gọi là Lý Hậu Chủ hay Nam Đường Hậu Chủ, tự: Trùng Quang; hiệu Chung Ân; là nhà làm từ và là ông vua cuối cùng của Nam Đường trong lịch sử Trung Quốc.

Tiểu Chu hậu: em gái chu hiền hoàng hậu (đại chu hậu) là vợ của Lý Dục

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Sau khi Hoàng đế đối đãi ôn hòa với ta khiến cho người khác khó chịu tới cực điểm. Hấn mang ta đi nhìn hoàn cảnh lớn lên từ nhỏ đến lớn, còn cố ý nói về Chu Cố từng ly từng tý. Ta đây mới biết, Chu Cố trong hoàng cung vừa được mười lăm tuổi, sau khi cử hành lễ đội mũ mới phải rời cung, không bao lâu phải đi thủ thành Tây Bắc, mới có mười sáu tuổi đã kinh thế tuyệt đỉnh.

Nếu không phải hấn nói tới quá khứ Chu Cố, ta thật đúng là một chữ cũng không muốn nghe hấn nói. Thì ra là Chu Cố khi còn bé nghịch ngợm như vậy, hoạt bát. Được gọi là thư đồng, nhưng Thái hậu lại coi như chính mình sinh, nói không chừng so Hoàng đế còn thích hơn.

Trước mắt ta giống như là xuất hiện một đứa bé thông tuệ hoạt bát, ở trong cung đình lớn lên, cùng tiểu hoàng đế ngày đêm làm bạn, được mọi người thương yêu. Tất cả sung sướng của tiểu hoàng đế cũng do hấn mang tới, nhưng tất cả khổ sở đều là hấn chịu. Ta nhớ đến hai bằng hữu lúc học cao học. Họ là những cô gái rất đẹp, học cũng tốt, như là một đôi tỷ muội hoa.

Họ tốt đến mức người khác đều nói các nàng là Lạp Từ, nhưng hai người bọn họ đều không để ý. Chỉ là, xinh đẹp cũng là có cao thấp khác nhau, thành tích cũng là như thế. Nhưng hai người bọn họ chênh lệch không nhiều, này nói không chừng chính là bị kịch bắt đầu. Còn trẻ thật là khỏe, hai người bọn họ bắt đầu vì những việc nhỏ mọn mà cãi vã, tranh thành tích, tranh xinh đẹp, làm cho kịch liệt, mấy ngày không để ý tới đối phương, vừa khóc vừa nói xin lỗi, thân mật dính vào cùng nhau. Cho đến lần sau lại tranh đấu tiếp, lại bắt đầu vòng vòng như vậy.

Cho đến càng tranh cãi càng đi càng xa. Đội các nàng lên cùng lên đại học, ở cùng một ngôi trường, trở mặt thành thù. Giành bạn trai, đoạt danh tiếng, ra khỏi xã hội giành thắng chức, giành trọng phụ. Bao nhiêu lần ở vung tay trên đường cái. Nhưng khi trở về gặp bạn học, một trong hai người khóc trên quầy bar, kêu tên cô gái kia. Chỉ là một lần lại một lần gọi, những lời khác cũng không nói. Cô gái kia nghe chuyện này, đã khóc không thành tiếng tại chỗ.

Nhưng đến khi ta rời thế kỷ hai mươi mốt, họ vẫn đối lập như cũ, cả đời không qua lại với nhau. Yêu cùng hận, giới tuyến mập mờ không rõ như thế, rồi rầm lẫn nhau. Ta nhẫn nhịn không ngừng thờ dài.

Hoàng đế nhảy bèn quay đầu lại, “Tào tư nông, có chuyện gì?”

Ta cúi đầu, ngẫm nghĩ một lát, nghĩ đến Chu Cố thỉnh thoảng tích tụ khó chịu trên gương mặt, ta liền nhắm mắt hỏi, “Phu quân của ta... Từng bị người xấu hãm hại. Chịu đủ trăm điều thương tật, dung mạo tuấn lãng cũng bị phá hủy. Nhưng hán cũng không lo lắng, lạnh nhạt thản nhiên... Chỉ có một chuyện vẫn luôn buồn bực.”

“... Chuyện gì?”

Hít một hơi thật sâu, “Hán có một nghĩa huynh, hơn xa huynh đệ ruột thịt. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đồng hành cùng ở, thân thiết vô cùng. Chẳng biết tại sao, ngày sau lại có nghi kị hán. Tôn thương tâm lòng của hán, đẩy hán đi nơi khác...” Ta hàm hồ hạ xuống, “Thay nghĩa huynh hán trông coi Bắc Địa sản nghiệp. Sau hán bị lưu manh bắt cóc, thoát được tánh mạng, lại thả làm Quản gia của ta, cũng không muốn trở về, chính là không muốn đối mặt với nghĩa huynh xấu xa kia người làm ra hành động xấu xa đó...”

Hoàng đế không nói gì.

Lúc này, chúng ta đứng ở đền hải Ngự Hoa Viên. Nói đến hải, trên thực tế chỉ là hồ nhân tạo. Chỉ là sóng gợn lăn tăn, giải nóng tức. Mới vừa rồi Hoàng đế nói với ta, mùa đông năm hán tám tuổi bị trượt chân ngã vào trong hồ, Định Viễn vương nhảy xuống cứu hán lên, hai người cùng bị bệnh nặng một trận dài.

“... Phu quân người... cái gì cũng nhất định có thể làm” Hoàng đế ngăn ngừa cười hạ xuống, “Người chung quanh cũng ước gì đem thân phận phu quân người cùng nghĩa huynh đổi cho nhau. Từ nhỏ đến lớn, không nghi ngờ cũng phải nghi rồi. Sản nghiệp phương bắc của hán... Đại khái cũng có thể so với chức vị của nghĩa huynh hán rồi.”

Hán chấp tay sau lưng đi về phía trước, đi thật nhanh, ta phải chạy chậm bước đuổi theo phía sau. Cung nữ á..., thái giám á..., đang cầm khăn lư hương quạt bảo cũng phải chạy chậm phía sau, trường hợp thật có chút tức cười.

Chờ hán đột nhiên dừng lại, ta thiếu chút nữa đụng đầu vào trên lưng hán, thật may là ta hướng sang bên cạnh, ngược lại thiếu chút nữa hại Vương công công tể chống bốn chân lên trời.

Hán quay đầu u ám nhìn ta, “Nhưng trầm nghĩ, tìm người đều làm bằng thịt. Cùng nhau lớn lên phân tình không thể so sánh bình thường. Nghĩa huynh này tuyệt đối không thể nào xui khiến kẻ xấu đi hại phu quân người... Còn hại hán phải...” Hán mím thật chặt miệng, trán nổi gân xanh.

Ta nghĩ là ta làm rất tốt... Nhưng ta tin tưởng, ta nhất định sẽ gặp lại được Chu Cố, ta đối với hán có tin tưởng mù quáng. Mà ta, muốn thay Chu Cố gỡ bỏ nút thắt trong lòng.

“Nhưng ta nghĩ” ta cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng đế sắc mặt, “Nghĩa huynh của hán cũng cảm kích, chỉ là không có những tay mà thôi.”

Hoàng đế quanh thân giống như là nổi bão tuyết, khuôn mặt xanh mét, vung tay lên, giống như là muốn đánh ta. Gân xanh trên trán không ngừng nhảy lên. Hán đứng là vẫn không động thủ, ánh mắt một hồi mãnh liệt tức giận cùng xấu hổ, “Lui ra! Người tới, đưa nàng trở về!”

Yên lặng, ta xoay người đi. Đáy lòng ngẫm thờ dài. Khi có một bằng hữu là thiên tài, đó là chuyện rất khó. Mà Hoàng đế vĩnh viễn làm nền cho Chu Cố... Nếu thân phận bọn họ thay đổi, nói không chừng tình huống sẽ khá hơn một chút, có cơ hội trước sau vẹn toàn.

Nhưng một người cẩn thận như tiểu hoàng đế, lại rất thông minh trí dũng vô song, chẳng những thế mọi việc lại quá quan tâm đến ý kiến thần tử, chính là bắt đầu của bất hạnh.

Ta tin tưởng, Hoàng đế vô cùng thích Chu Cố, có thể nói là sùng bái hán. Sùng bái phong thái tuấn nhã, ra trận làm tướng quân, cái gì cũng không làm khó được thiếu niên đó. Nhưng lại ghen ghét hán, đứng ngồi không yên, vĩnh viễn không sánh bằng, lại luôn bị người so sánh, thân là Hoàng đế tôn nghiêm, nhất định khi hán ngày càng ngày lớn lên, càng ngày càng bị lo lắng cùng khổ sở gặm nuốt.

Có bao nhiêu yêu thích sùng bái, lại có bấy nhiêu đồ kỵ oán hận.

Tâm tư của con người, thật rất phức tạp.

Hoàng đế đại khái đã tức giận, vài ngày không đi tìm ta, giống như là cho nghỉ lễ một thời gian dài. Không cần phục vụ cấp trên thật là qua tốt. Suy nghĩ một chút có chức quyền thật là khổ, gánh danh nghĩa nữ nhi một tông tài nữ nhi, cũng chỉ có gánh nặng không có nửa điểm chỗ tốt. Ta ngược lại muốn vứt bỏ lòng tự trọng chỉ muốn thành tâm cẩn thận phục vụ cấp trên, còn phải chịu ghen ghét cái hư danh đó.

Quả nhiên lạnh nhạt quá lâu, hiện tại muốn phục vụ cấp trên liền cảm giác khổ không thể tả, cho nghỉ lễ dài hạn lại vui vẻ cực kỳ. Thật ra thì ta muốn xào cá mực lão bản nhất (ý nói cho lão bản cuốn gói), đáng tiếc chảo của ta lửa yếu, không xào được con cá mực lớn ở biển sâu có thể lật thuyền này..

Nhưng là buổi tối sáu ngày sau, Hoàng đế đột nhiên uống say hơn hờ xồng tới, ta đang ôm gối đầu ngủ mơ mơ màng màng cũng ngăn ra, chỉ thấp một ngọn nến, mới vừa tỉnh lại thần trí càng thêm mơ hồ, ta chỉ thấy bên ngoài trường đứng một bóng người đen sì sì. Nồng nặc mùi rượu, xuyên qua màn mà vào.

Thăng thần nói, muốn làm tội phạm cường bạo cũng phải đeo hung khí, huống chi chốn thâm cung, duy nhất có hung khí chỉ có Hoàng đế.

Chờ Hoàng đế đã say không còn tỉnh táo thật vất vả vén màn lụa lên nhào tới giường, ta đã sớm lặng lẽ đứng ở bên rìa giường, nhân cơ hội đập lưng của hán nhảy xuống giường.

Đáng tiếc thân thể này nuôi hai mươi hai năm, vẫn là kiểu loli như cũ, một cm cũng không cao thêm, có thể hơn bốn mươi kg đã phải cười trộm rồi, ngày ngày uống sữa tươi thật phí phạm quá. Đáng thương ta còn tốn nhiều tiền đi phương bác mua bò sữa...

Nếu không một cước giết chết, không cần dùng quá nhiều sức. Ta dùng cả chân và tay bóp dây, cầm một bình hoa, tính toán trước đập bất tỉnh (hoặc dứt khoát đập chết) Hoàng đế, tránh khỏi tạo thành sai lầm lớn.

Nào biết mấy cung nữ, công công đi theo hoàng đế ba chân bốn cẳng tước bình hoa của ta, còn chuẩn bị còi y phục của ta. May mắn ta ngay cả lúc đi ngủ cũng cuốn thắt lưng cẩn thận. Vốn là sợ ta khi ngủ lơ đãng vương tử, không nghĩ tới ngược lại bảo vệ được trình tiết của ta.

“Buông nàng ra!” Hoàng đế đã say đến bết nhè thật vất vả ngồi dậy, vừa đánh nắc vừa uy nghiêm gầm lên, “Là trẫm.. Ai cũng không thể đụng vào! Cút! Toàn bộ cút ra ngoài!”

Bọn họ ngược lại “Ác” một tiếng trôi chảy, lui sạch sẽ, trên tay đều cầm theo mấy thứ trang trí lè tẻ trong phòng ta, trừ phi ta có thể cầm giá cầm nến không lồ... Ta nhớ trong Tây Du ký Tiểu Bạch Long hóa thành cung nữ bị yêu quái cầm cái giá nến này đuổi giết, đáng tiếc ta chẳng những không phải Tiểu Bạch Long, càng không phải là yêu quái.

“Ngươi!” Hoàng đế nghiêm nghị kêu to, “Không cho phép ngươi động! Trẫm... So Tử Cốt tốt hơn... Cái gì cũng hơn...” Liền lão đảo nghiêng ngã nhào tới.

Trường hợp rất kinh hiểm, vấn đề rất nghiêm trọng. Nhưng ta lại có cảm giác rất buồn cười.

Muốn chạy thoát một con tửu quỷ không phải là quá khó khăn, ta và hấn chạy vòng quanh bàn đọc sách. Người say sẽ không lý trí, Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Hấn liền ngậy ngốc cùng ta chạy vòng quanh.

“Hoàng thượng, ngài tỉnh lại!” Ta hét lớn với hấn, “Về sau sử sách ghi chép ngài cường bạo nữ quan đã kết hôn, tương lai còn danh vị vua tốt?”

“Trẫm... Đem toàn bộ sử quan cũng giết!”

Ta muốn thật may là đã khuya, tất cả sử quan đều về nhà ngủ, nếu không sợ rằng sẽ phát bệnh tim mất.

“Lòng ngài hiện tại ta hiểu!” Ta một mặt cùng hấn tránh Miêu Miêu, một mặt kêu to, “Ta trước kia cũng có một bạn trai rất tuần tú cũng rất phong lưu, kết quả cùng tất cả các cô gái thích ta cùng lên giường... Họ cho là như vậy mà có thể cùng ta đến gần một chút...”

“Thật vô sỉ!” Hoàng đế giận tím mặt, “Thì ra Tử Cốt là người như vậy! Trẫm... Sẽ hảo hảo thương ngươi...”

“Người nợ không phải Chu Cốt a!” Quá khẩn trương, cho nên biến khéo thành vụng, “Hoàng thượng, ngài không phải là muốn ta, ngài là suy nghĩ muốn chiếm lấy một cái yêu thích nào đó của Chu Cốt, làm Chu Cốt tức giận khổ sở!”

Hấn rút cuộc ngừng lại, sững sờ, trong mắt chảy xuống hai hàng lệ.

Thằng thần nói, loại tâm thái này ta hiểu rõ, lại cũng không hiểu. Sau khi cùng A Hồng chia tay, ta tự giận mình cùng một bé trai tuần tú như nữ sinh ở chung một chỗ, có chút mùi vị phóng túng. Thế nhưng nam hài, không thể nói phong lưu, mà là hạ lưu? Ở bên cạnh ta còn có xung quanh toàn là bằng hữu của ta (*thời đại thiếu cá tính...*), cái nam hài kia liên áp sát vào cô gái bên cạnh bắt đầu quyến rũ, một người lại đổi một người, sau hấn chủ động nhận tội, những nữ sinh kia cũng chủ động nói cho ta biết.

Năm ấy ta mới 25.

Vừa mới bắt đầu cảm thấy long trời lở đất ngày đêm lẫn lộn, chán chường lập tức đoạn tuyệt tất cả bằng hữu, về nhà chuyên tâm làm nữ otaku (*chui trong nhà*), say đắm vẽ Anime cùng tập ảnh thể giới hoàn mỹ, hơn nữa bắt đầu chơi game.

Chìm đắm mấy năm, ta dần dần tỉnh táo lại, cẩn thận xem xét và kiểm điểm. Không biết là vì duyên cớ gì, ta rất dễ dàng khiến người khác ưa thích. Nhưng người làm người khác ưa thích như ta đây có bằng hữu rất đông đảo, mỗi bằng hữu có thể thời giờ ở cùng ta cũng rất ít.

Loại người này đặc biệt dễ dàng chất biến, nói đến có thể là lỗi của ta. Mặc dù ta không biết lỗi ở đâu, nhưng làm cho các nàng phải dính với loại nam nhân hạ lưu mới cảm thấy cùng ta thân cận hơn... Ta có thể khó chịu khi có người xen vào quan hệ mà.

Sau lại gặp phải vài chuyện hư hỏng, ta mới biết thì ra ta cũng có ham muốn giữ lấy cái tình bạn này... Ta chuyên tâm hơn với căn nhà nhỏ bé, ngay cả khi tới thế giới này, ta luôn chuyên tâm giao toàn bộ trái tim và sức lực để tăng sản nghiệp lên, quan hệ với người khác không có gì hay để nói, không có tạo thành mầm họa nào.

Cho tới hôm nay, ta mới chính thức cảm nhận được, tựa như tiểu nam sinh đặc biệt yêu thích trên cột các tiểu nữ sinh, đối với người có chút tình cảm không quá thành thực, “Chiếm đoạt món đồ chơi yêu thích làm cho đối phương tức giận khổ sở”, là hợp lý.

Mặc dù ta có đầu thai chuyển thế hai trăm lần cũng không hiểu, nhưng là có loại người này. Ngay khi ta cho là nguy cơ đã giải trừ, Hoàng đế khóc một ngụm thiếp đi có thể để cho người vác hấn trở về, coi như không có bất kỳ chuyện gì xảy ra... Hoàng đế một tay chống lên bàn, nhảy đến trước mặt ta, dọa ta nhảy dựng lên. Ta chỉ kịp tránh ra, hấn dùng sức kéo lấy tay áo của ta, cả hai cùng dùng sức, xoẹt một tiếng, tay áo của ta đã đứt đoạn.

Ta đập mạnh vào góc bàn... Vương tử ở thất lưng phát ra tiếng vỗ vụn thanh thúy. Là “Vũ Y” Chu Cố tự tay giao cho ta...

Đáng tiếc tóc quá dài, nếu không ta có thể diễn hình tượng “Tức sùi bọt mép”. Hơn nữa ta giờ phút này cũng cảm nhận được, mặc dù ta chưa từng đánh trận, nhưng cũng hiểu tinh túy của đánh nhau. Đánh nhau cần phải liều mạng. Mà người đang tức đến cơ hồ há mồm phóng hỏa như ta đây, xác thực không muốn sống. Ta đoán là đầu bị lửa giận sôi trào, không cách nào suy tính nguyên do.

Ta nổi giận gầm lên một tiếng, bắt đầu dùng miệng cắn, tay nắm chân đá. Ta đoán Hoàng đế đang say rượu cũng bị ta làm tỉnh lại, hấn vẫn đánh lại ta mấy cái, lại như thêm dầu vào lửa. Ta mơ mơ hồ hồ nhớ đã giật của hấn không ít râu ria, cuối cùng hấn rút cuộc nhớ tới võ công của mình, đem ta ném vào Ngọc Trụ, cánh tay trái đau nhói, ta lại không suy nghĩ, vừa bỏ dậy liền xông lên giờ tay phải lên bắt mặt của hấn.

Hấn dùng lực bắt được tay ta, ánh mắt cổ quái nhìn... cánh tay trái của ta. Ta đây mới phát giác được cánh tay trái bộ dạng có điểm lạ... Hơn nữa tay trái của ta không nhúc nhích được.

“Kỳ quái...” Ta làm bầm, đau đớn không lồ đánh thẳng tới, khiến ta toàn thân bốc lên mồ hôi lạnh, “Làm sao sẽ...”

Đau đến toàn thân phát run, ta muốn sờ cánh tay trái, nhưng cẳng tay ta giống như dài thêm ba đoạn, sờ lên ẩm ướt. Sau đó ta liền bất tỉnh. Ta nghĩ ta là bởi vì con sóc do gãy xương. Tạm thời bất luận là con sóc hay là hôn mê, tóm lại vận khí ta rất tốt ở chỗ não bị đập mạch không phải chịu đau đớn khi nối xương.

Hoàng đế nói, ta giống như là chết, ngã xuống mặc người chém giết. Vốn là “Ý đồ hành thích vua” đủ để tru di cửu tộc...

Thứ nhất là ta không có cửu tộc, người thân duy nhất là Chu Cố không biết đang ở chỗ nào, thứ hai là Hoàng đế xấu hổ (*ta đoán*), xuống lệnh giữ kín chuyện, lập tức mời ngự y tới nối xương chữa thương.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Ta bất tỉnh hai ngày mới tỉnh lại, giường mất thấy Hoàng đế (*thiếu chút nữa nhận không ra*), đáy lòng vô cùng vô cùng hối hận. Cái thời điểm xấu đến không thể xấu hơn.

“Tào... Tào tư nông,” hấn ho nhẹ một tiếng, “Ngày sau phòng của ngươi nên thấp nhiều đèn một chút, cũng an toàn hơn.”

Ta dùng ánh mắt chứa vô hạn khinh bỉ trừng hấn một cái, yếu ớt thấp giọng hỏi, “Ta thế nào?”

Cung nữ bên cạnh (*chính là người cướp đi bình hoa của ta*) khéo léo trả lời, “Tào tư nông đêm muốn uống nước, không có gọi bọn ta, ngã gãy xương tay trái. Ngự y đã nối xương xong, nói ngày sau có thể được hoạt động không có vướng ngại gì.”

Cái gì gọi là nội tình đen tối? Cái gì gọi là trợn mắt nói dối? Có thể chứ!

Hoàng đế phân phó mọi người lui ra, ta cảnh giác, tay phải không bị thương đã nắm thành quả đấm, hàm răng cắn thật chặt. Hấn lập tức từ đầu giường ta đứng lên, lui về phía sau đến cái ghế ở chỗ ta không đánh đến ghế ngồi xuống.

Nghiến răng, ta nhìn chằm chằm hấn. Ước chừng bị ta giật đi quá nhiều râu ria, hấn đứt khoát cạo râu, lập tức trẻ tuổi rất nhiều, vừa nhìn thấy, lại có điểm giống Chu Cố.

Có lẽ là đang chịu đả kích từ bên ngoài, hấn bày ra dáng vẻ Hoàng đế, mặt trầm như nước, từ trong ngực móc ra một cái khăn tay, mở ra, ta đột nhiên ngồi dậy, sau đó kêu đau một tiếng. Tay của ta a...

Vương tử Chu Cố đưa cho ta đã bẻ thành mấy miếng, giống như là đâm vào lòng ta.

“Tào tư nông, ngươi còn có lời gì để nói?” Hoàng đế lạnh lùng hỏi.

“Không có cái này ngươi cũng biết!” Ta đối với hấn kêu gào, “Đây chính là... Vật dính ước... Chu Cố cho ta nha!”

Ta lên tiếng khóc lớn, không phải trên người cảm thấy mềm nhũn, ta nghĩ ta sẽ nhảy dựng lên cùng hấn liều mạng lần nữa.

Hoàng đế tức giận, “Khóc cái gì mà khóc?! Đây là trẫm tự tay ban cho hấn! Hấn đang khai phủ ở Tần địa tạo ra, là trẫm...”

Hắn lộ ra vẻ mặt thống khổ và sầu não, vô cùng bất đắc dĩ rồi rầm”... Hắn cho người cái này, là hy vọng trăm... Tha người một mạng? Chính ta đã đồng ý với hắn, dấu đỏ của vương tử đã được Đan Thư Thiết Khoán (*ý nói được ghi tên trong sổ sách của triều đại*)...”

Chu Cố đem kim Bài miễn tử cho ta?!

Hoàng đế đắm chìm trong sầu não, vẻ mặt dần dần tối tăm, phẫn hận. Hắn đem gói đựng mảnh vụn vương tử vứt trên chân của ta, “Trăm đổi xử với hắn thân thiết như thế, thế nhưng hắn lại lấy việc xâm phạm biên giới uy hiếp trăm! Chẳng lẽ là không có hắn, võ tướng cả triều đều không đánh được người Mông Cổ?!” Nói xong cũng phất áo bỏ đi.

Rõ ràng là gãy xương, ta lại toàn thân đều đau... Đau nhất là không phải là tay, ngược lại là tâm. Nghĩ đến Chu Cố đối đãi với ta như thế, ta lại cái gì cũng không biết... Không nhận được khóc lớn, khóc xong rồi ngủ khi tỉnh lại, mắt sưng lên chỉ còn kẻ hở hẹp.

Ta nhếch nhác thành ra như vậy, lại có người do Hoàng đế phái tới. Mặc dù sớm có dự cảm, nhưng thấy Phạm Tú, ta còn là than một tiếng. Ta lại hy vọng là Chung Hội... Nhưng Chung Hội là quân nhân, phục tùng cấp trên. Phạm Tú là con nhà nho, đọc sách thánh hiền cả đời. Hắn có lẽ vô cùng sùng bái Chu Cố, nhưng quân thân chi nghĩa đã khắc vào trong xương tủy. Có lẽ hắn cũng đã đấu tranh, nếu không sẽ không kéo dài lâu như vậy, còn có thể khiến Chu Cố thông dong chạy trốn. Nhưng hắn vẫn là lựa chọn rồi. Mặc dù phục sức hoa mỹ, nhưng hắn vẫn vô cùng tiêu tụy, có thể thấy được đã chịu đủ đau khổ.

“... Tham kiến phu nhân.” Hắn cúi người nằm rạp xuống quỳ lạy.

“Thật không hy vọng là người.” Ta hữu khí vô lực nói, “Chu Cố sẽ rất đau khổ.”

Hắn không có đứng dậy, bả vai khẽ run run. Ta im lặng chốc lát, “Người cảm thấy có thể, liền đứng lên đi.”

Phạm Tú một lát sau mới đứng lên, mắt nhìn xuống đất, hốc mắt có chút đỏ lên.

“Ta là sứ giả do Hoàng thượng ngự ban đến đàm phán với Định Viễn vương, trước tiên tấn kiến phu nhân.” Hắn nhàn nhạt nói.

Chu Cố quả nhiên đã động. Cho nên Hoàng đế mới có thể phiền não đến uống say mềm, chạy tới làm chuyện hồ đồ.

“Chu Cố đến quản lý biên giới?” Ta hỏi.

Hắn dâng lên một nụ cười sầu khổ, “Kể từ khi Vương Gia bình định biên giới, tướng lĩnh phòng thủ biên cương vẫn là đại tướng dưới quyền của Vương Gia. Trừ Vương Gia đã mất tích hai năm nay... Biện pháp phòng thủ sẽ bí mật được báo tới Tào gia, cũng từ Tào gia đưa ra đối sách.”

Hắn cười đến hơn chán nản chút, “Cho đến hai tháng trước. Vương Gia từ chối không nhận bất kỳ sự vụ nào, cũng không có bất kỳ chỉ thị.”

“Xảy ra sự cố gì?” Ta nhỏ giọng.

Hắn gật đầu một cái, “Đồng Quan...”

Ta mặc dù là dân mù đường, cũng biết Đồng Quan vừa phá, đất đai trồng trái phá phách cướp bóc cực kỳ dễ dàng.

“Thế nào lại đến mức này?” Ta cau chặt lông mày, đang muốn mắng vãn võ cả triều đều là phế vật... Đột nhiên trái tim bị nhéo chặt.” Chu Cố đang ở đâu?”

Phạm Tú nín thở, cực kỳ nhỏ tiếng nói, “Nghe nói đang suy tính mưu kế...”

Đầu tiên là sững sờ, đột nhiên toàn thân run rẩy, ta đoán sắc mặt nhất định rất khó coi, bởi vì Phạm Tú nhảy lên, “Truyền ngự y...”

“Không cần!” Ta cau kinh ngăn cản. Ta thật sự không có việc gì, chỉ là của ta không nghĩ tới... Chu Cố sẽ nói là làm. Hoàng đế không tha ta, hắn liệu tình nhận tiếng xấu thiên cổ, chạy đi tính kế, đao thật mình thương uy hiếp Hoàng đế, biểu hiện bản lĩnh có thể đem thiên hạ đảo lộn của hắn.

Phu nhân cả gan làm loạn! Theo thời gian, hắn phải là vừa nhận tin tức bỏ chạy của ta liền chạy thẳng tới quan ngoại rồi. Đây là vậy Ngụy cứu Triệu a!

“Vương Gia có cá tính gì, người cũng rất rõ ràng.” Ta nhìn chằm chằm phạm tú, “Người đi nói cho Hoàng đế của người, Chu Cố nói với ta, nếu hắn thả ta liền thôi, không thả ta, hắn sẽ đem thiên hạ đảo loạn. Tào Tử Nhi ta chỉ là nông phụ, nhưng là luôn mong muốn bình an, tuyệt đối không thể nhìn vô sự người Mông Cổ giày xéo Trung Hoa Thần Châu chúng ta, lại càng không mong Vương Gia tùy ý phát giận, không có khí tiết, để lưng mang theo tiếng xấu thiên cổ. Xin cho ta xuất cung chạy tới Đồng Quan, ta sẽ cùng Đồng Quan đồng sinh cộng tử.”

Phạm tú mắt cũng không nháy mắt nhìn ta, ánh mắt vô cùng phức tạp. Hắn cũng biết ta đang lừa hắn, nhưng là biết không phải là toàn bộ đều lừa hắn. Hắn và ta sống vai cùng chiến đấu, hắn biết tính cách của ta. Ta không phải người sợ chết. Cho tới bây giờ, ta vẫn còn có cảm giác đây là giấc mơ, đã kéo dài như thế suốt mười năm. Ngay cả khi có nhiều người cản ta như vậy, ta vẫn vút bỏ không được. Hiện tại Chu Cố lại giữ ta lại. Chỗ của ta, người của ta. Phu quân của ta.... Chu Cố.

Ta nói muốn thủ Đồng Quan, ta liền sẽ nghiêm túc đi thủ. Ta ở nơi đó, Chu Cố đạt được mục đích, cũng sẽ không để Đồng Quan thất thủ.

Chúng ta nói rất hòa hợp.

“Vâng” hần cuối cùng mở miệng, “Kính cẩn nghe theo tôn mệnh (lệnh của người trên).”

Nghe nói Hoàng đế phát giận rất lớn, đập nát rất nhiều đồ trang trí trong phòng. Nhưng sáu ngày sau, ta bởi vì “Quân tiền thất nghi, vi thần bất kính”, bị tước quan chức, cách chức làm bình dân, lưu đầy tới... biên giới Đồng Quan.

Lý do này thật sự rất buồn cười. Người nào lại đầy một cô gái đi trấn thủ biên quan? Càng buồn cười chính là, người nào lưu đầy lại thư thái ngồi xe ngựa như vậy? Còn được cung kính nghênh tiếp đến trạm dịch nghỉ ngơi?

Tay của ta rất đau, mỗi ngày đều phát sốt, mê man. Nhưng tâm tình của ta lại rất tốt.

Cách Đồng Quan còn một ngày đi, ta đang trên xe ngựa ngủ gà ngủ gật, lại nghe được âm thanh hô quát của binh mã, xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Cửa xe bị mở ra, ở trong bóng tối đã lâu nên ta có chút không kịp thích ứng.

Trùng mắt nhìn, ta cho là ảo giác. Chu Cố với khuôn mặt một nửa tuấn nỹ một nửa đầy sẹo xuất hiện trước mắt ta. Cho đến khi bị hần ôm vào ngực, ôm thật chặt thì ta vẫn mơ mơ màng màng hỏi, “Sao huynh lại tới đây?”

“Chào đón từ xa ...” Hần nhẹ nhàng nói, giọng mang nghẹn ngào, “Cho đến sa mạc Trường Phong.”

Cảm giác như mơ luôn quấn quanh ta đã chừng mười năm trong nháy mắt đột nhiên biến mất. Ta rốt cuộc... đã có nơi chốn. Rốt cuộc... đã thừa nhận nơi đây chính là thực tế.

“... Chu lang.” Ta nhẹ nhàng nói ra hai chữ, rồi lệ mang theo vị mặn.

Hần ôm ta càng chặt hơn, tránh vết thương, nhẹ nhẹ vỗ về chỗ thanh nẹp đang cuốn băng trên cánh tay trái. “Văn ngọc, Tiểu Hoa Nhi của ta...chịu nhiều đau khổ như vậy...” Nước mắt của hần thấm ướt mặt của ta, cũng mang theo mùi vị nóng bỏng mà chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Vuốt nước mắt của hần, lòng ta đầy chua xót. Hần vừa khỏi bệnh liền ngàn dặm bồn ba, gầy đến đáng thương. Mặc trường bào vải xanh, nhọc bất thắng y (*hình dung người gầy yếu ngay cả y phục cũng chống đỡ không nổi*), tiêu tụy không chịu nổi. Chỉ còn có đôi mắt vẫn lấp lánh có hồn, hiện tại cũng bị lệ bao trùm.

Đỡ khuôn mặt đầy thương thế của hần, nghĩ tới hần kêu ta là “Văn ngọc”... Hần đem vương ty thứ bảo mệnh cuối cùng cho ta, ta lại bảo vệ không tốt, vỡ thành mấy miếng...

Oa một tiếng, lòng ta đều rất đau, vô hạn áy náy, “Chu lang! Ta... Ta thực xin lỗi chàng...”

Toàn thân hần cứng đờ, ngược lại gắt gao ôm ta, “Không không không, tại sao có thể nói như vậy! Là nàng chịu khổ rồi... Mau mau quên, là ta không tốt, là ta không tốt...”

“Tại sao là chàng không tốt?” Ta khóc đến có chút hồ đồ, “Ta không quên được a! Đó là...”

Hần lớn tiếng, “Cái đó hoàn toàn không quan trọng! Chỉ cần nàng còn sống, có thể trở về bên cạnh ta, ta liền...” Hần nước mắt lại rơi xuống, nhẹ nhẹ vỗ về cánh tay bị thương của ta, “Cái người này tính tình bướng bỉnh... Cãi cứng cái gì? Trách ta, đều tại ta! Coi như lưu vong thiên nhai, cũng nên kiên quyết mang nàng đi... Ta sẽ đối đãi với nàng tốt gấp bội, vĩnh viễn đối đãi tốt với nàng! Coi như sinh hạ hài tử, cũng là hài tử của nàng, đứa bé là vô tội, nàng cũng là vô tội...”

... A?

Ta muốn nhìn mặt của hần, nhưng hần không để cho ta rời khỏi, chỉ kém không đem ta nhập vào lồng ngực của hần, cảm giác hít thở khó khăn.

“... Chu Cố, ta liều mạng gãy một tay, chàng còn tưởng rằng ta bị Hoàng đế cái này cái kia sao?” Ta buồn buồn nói.

Hần rốt cuộc buông ra ta, nhìn chăm chăm mặt ta, ta buồn bực hơn.

“Thật không có?” Hần cư nhiên oán giận, “Ta đã nói tiểu tử kia ánh mắt rất kém cỏi...”

Ta tức giận đánh xuống người hắn, đánh tới lại thấy không có bao nhiêu thịt, trong lòng cực kỳ khó chịu, vốn là lệ đã ngừng nay lại tràn ngập trong hốc mắt.

“Người bị đánh còn không khóc, nàng khóc cái gì đây?” Hắn lôi kéo ta, nhẹ nhàng cười.

Miệng ta chu ra, hắn lập tức dụ dỗ nói, “Không phải đánh, nàng sức nhỏ như vậy... Đây chẳng qua là dùng sức sờ mạnh một chút thôi. Nàng sờ thêm mấy cái nữa...”

Ta bị hắn trọc cười, nghĩ đến vương tử lại đau buồn, “Ta là thực xin lỗi chàng. Ta làm hồng vương tử rồi...”

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy coi như là cái gì? Nếu như nàng thích đập, về sau ta tìm cả sọt Hòa Điện ngọc, nàng ra sức đập thoải mái! Nếu đập còn không đã đã, ta tìm cả mỏ về cho nàng đập!”

Ta vừa khóc vừa cười, “Chu lang, chàng là thổ phi.” Hắn nói lời ân ái thật đủ dọa người, rất có khí phách thổ phi.

“Vân ngọc, “hắn đem mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai của ta, nhẹ nhàng đỡ lấy mặt của ta, “Nàng là ăn trộm. Chúng ta vốn là trời sinh một đôi.”

“Nói bậy, “ta cau mày, “Ta chưa bao giờ trộm vật.” Làm người chính trực chính là kiêu ngạo lớn nhất của ta.

“Ai nói chưa?” Hắn ghé vào bên tai ta nhỏ giọng, “Nàng trộm trái tim của ta.”

Mẹ ơi! Toàn thân ta tê rần. Việc này thật quá rối loạn, quá kinh hãi! Đây là cái thời đại gì, ngay cả tiểu thuyết ngôn tình cũng không viết loại tâm tình cô nát đến mức này...Ách, bây giờ là Đại Minh triều..

Nhưng những lời nhỏ bé dung tục tầm thường như vậy, buồn nôn như vậy, lại làm cho ta đỏ bừng cả mặt, cười nham nhở như ngu ngốc, vùi mặt vào cổ chần đến chết cũng không ngẩng lên, chỉ cảm thấy như vừa được bao phủ trong biển mật ong... Thông minh đột nhiên hạ xuống dưới mức bình thường.

Hắn lại nói rất nhiều lời vô cùng kém thông minh, ta lại không ngừng cười, dùng tay phải đấm hắn. Tính theo tuổi thật mà nói, chúng ta đều là đã gần bốn mươi. Ước chừng là do ly biệt lâu dài mà bị khủng hoảng (*thật ra thì mới hơn hai tháng*), giết hết thông minh của chúng ta, mới có thể giống như bạch si.

Đêm đó chúng ta cũng không ngủ. Nam nhân chính là nam nhân, Chu Cố cũng không ngoại lệ. Luôn là muốn đem tương tư vô hình hóa thành những thứ có thể đo lường, bày tỏ toàn bộ mới được. Đáng lẽ đều là ta nói nhiều, Chu Cố chỉ làm bình luận mà thôi, đêm nay hắn lại ôm sòm cả đêm, dùng đủ loại kiểu xưng hô đáng sợ gọi ta, cái gì “trái tim của ta” “Người yêu của ta”... Đây đều là do ta không biết xấu hổ mà nói, bị uy hiếp ngưng ngừng nói ra.

Kết quả khi tỉnh ngủ tay của ta rất đau, ngực y nói xương cánh tay trái của ta tựa hồ có chút lệch vị trí, lúc trị liệu làm ta đau đến nước mắt lưng tròng, cũng không dám kêu. Đại Anh Hùng của chúng ta, Chu lang phúc hắc, bị mấy trăm đao không có nhãn chân mày. Bây giờ đang ở một bên nắm tay phải của ta, gần như rơi lệ. Người nói để cho hắn khóc tại chỗ, còn chỗ đứng trong anh hùng hào kiệt sao? Ta chỉ toàn lực nhẫn nhịn là được. Cũng may nhìn mặt của hắn, thì không phải là đau đến lợi hại như vậy.

Gần tới ngày thứ hai, chúng ta tiến vào Đồng Quan.

Bởi vì ta chỉnh lại xương vô cùng mệt mỏi, vào Đồng Quan ta liền ngủ. Lại nói ta thật sự là bị nuông chiều, cũng chỉ là gãy xương, ta liền sốt cao liên tục. Nay còn thủ thành cái rầm, chỉ làm liên lụy người khác thôi.

Trên đầu sốt đến mơ hồ, đầy lòng phiền muộn không dứt. Chu Cố bận rộn muốn chết, nhưng nếu được nghỉ ngơi một hai canh giờ sẽ rón rén tới nằm bên cạnh ta, nếu ta tỉnh, hắn sẽ đem ta bọc trong chăn, thận trọng ôm lấy.

“Như vậy làm sao chàng có thể nghỉ ngơi thật tốt đây?” Ta khó chịu mà nói.

“... Nàng biết hai tháng này ta làm sao sống được không?” Hắn khăn khăn mà nói, “Ngược lại ta không còi áo giáp có làm đau nàng không?”

Nhìn lại nước mắt, ta dùng sức lắc đầu một cái, dùng tay phải ôm chặt hắn. Thân thể còn chưa thật tốt, cứ như vậy một nhọc bốn ba, bây giờ còn muốn thủ thành. Ta đây, cũng phải ở nơi này giả bộ làm tiêu thư nhu nhược, không có biện pháp giúp hắn bất kỳ việc gì. Nghe ta liên miên giận dữ cùng tự trách, hắn cười khe khẽ, vuốt lưng của ta.”Ta nguyện ý khiến thiên hạ thối nát, chỉ cần có thể đổi về tiểu thư nhu nhược của ta.”

Ta cũng cười, ngẩng đầu nhìn hắn, “Chu Cố, nghe thấy thì rất thoải mái, nhưng chàng sẽ không làm như vậy.”

“Nói thế nào?” Hắn nhún mày.

“Bởi vì chàng là Định Viễn vương, Chu Từ Cố kinh tài tuyệt đỉnh.” Ta rất khẳng định, “Chàng thả xông vào hoàng cung làm thịt Hoàng đế, cũng không muốn làm đến bước này mà thôi.”

“Tiết lệ, “hắn buồn nôn hề hề mà nói, “Nàng là tiểu hoa nhi nở trong lòng ta, nhất thể đồng tâm đấy.”

Thời gian nghỉ ngơi của hắn rất ngắn, cho nên mấy ngày giữa chừng cùng ta hàn huyên chỉ là đại khái thôi.

Chu Cố là quý phúc hắc, sau khi bị tước đoạt binh quyền, đáy lòng vẫn có cảnh giác. Hắn biết quân Mông Cổ là cái họa trong lòng của Minh triều, mà Minh triều truyền tới hôm nay, vẫn hi vu diễm (*vẫn phát triển vô bình thường*), biên chế quân đội không tương xứng đã hỏng một nửa. Nếu không phải là Mông Cổ cũng thường xuyên có nội chiến, lại xuất hiện một Thiết Mộc Chân xuôi nam thả ngựa cũng không phải là chuyện không thể.

Đại tướng dưới trướng của hắn đều là người mới mà không phải là tài năng suất chúng. Cho nên hắn và những tướng lĩnh này bí mật liên lạc, bí mật giúp bọn hắn tìm cách giải quyết quân vụ, cũng là lòng dạ hiểm độc không dạy bọn họ cách làm, từ từ lơ là, dưỡng thành tính ỷ lại.

Từ quân sự đến lương thảo, biên quan đối với Chu Cố nhờ cậy đã dần dần nhiều hơn triều đình. Trong lòng hắn luôn có tư tưởng, nếu Hoàng đế cùng hắn trở mặt, hắn còn có thể dùng cái này đem treo Đại Minh triều trên kiếm Mông Cổ khiến cho Hoàng đế suy tính cẩn thận.

Nhưng hắn cuối cùng cũng không phải thần. Ngàn tính vạn tính, không có tính đến Hoàng đế không vội, Thái hậu mất sớm. Thái hậu bệnh nặng gần chết, mặc dù về tư rất yêu thương Chu Cố, nhưng về công mà nói, Chu Cố quá bẽ cong lễ phép, tâm cơ chồng chất, Hoàng đế nhất định không phải là đối thủ. Vì vậy truyền chỉ muốn Chu Cố vào cung hầu hạ, do quốc cứu tự mình đi hạ chỉ.

Chu Cố nằm mơ cũng không nghĩ đến lão thái hòa ái để gần lại tính kế hắn, càng không có nghĩ tới quốc cứu gia mặt mũi hiền lành sẽ hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt vương phi của hắn, để cho vương phi của hắn lừa hắn trên đường vào kinh dùng rượu độc.

Chờ hắn bị độc phát bị quốc cứu gia bắt được thì đại mộng mới tỉnh. Vốn là theo ý Thái hậu là muốn cho hắn không chết khổ sở, nhưng quốc cứu gia nghe tin đồn đãi, nói Định Viễn Vương ở nơi Tần địa cần cố, nhưng có thể có số lượng tư quân lớn như vậy, là bởi vì có được Tùy hoàng bảo tàng. Cho nên lấy thi thể giả cho đủ số, âm thầm đem hắn bắt đi, dùng mọi khổ hình, nghĩ hắn tư dụng tuần mỹ, nhất định vô cùng yêu thích, vậy là cứng rắn in dấu làm hỏng nửa gương mặt của hắn.

Chu Cố vẫn trầm mặc ần ần, nghĩ cách dùng nội lực (*kết? Thật có cái thứ này?*) hóa giải dư độc, nhận chịu tất cả khổ hình. Tùy thời giết ngục tốt, chạy ra khỏi nhà tù, núp ở trong khoang thuyền thuận dòng mà đi, cập bờ bên ngoài An Nhạc huyện, chịu đựng trọng thương cùng tâm tàn ý lạnh, đi mười mấy dặm đến điền trang của ta.

Cho nên khi hắn vào Tào gia làm người tính sổ sách không tập trung như vậy là do lòng của hắn như tro tàn.

Hắn sa sút hơn một năm, yên lặng nhìn ta vội tới vội đi. Hắn nói, thật sự lúc đó không hiểu ta đang bận cái gì, không vì danh, cũng không phải là lợi, không có việc gì liên quan đến phòng bếp của ta đi nhìn xem, thấy họ ăn được không tốt, liền cả ngày khổ sở, nếu là ăn ngon chút, liền cả ngày nở nụ cười.

“Khi đó, nàng nói, chỉ cầu an lòng.” Chu Cố để cho ta nằm dựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt tóc của ta, “Ta nghĩ, thật là một cô nương ngoan... Cùng ta một dạng, ngu được ngay. Cũng không kính trọng hoàng thượng, cũng không tôn Thánh Hiền, chính là dựa vào lương tâm của mình, ngu thâu.” Hắn từ từ nhẹ nhàng cười lên, “Nhưng ta... Đột nhiên có thể thả lỏng. Ta cũng lấy được đáp án chân chính.”

“Ta sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy a, là nàng.” Hắn mỉm cười nói, “Giống như là một bông hoa trắng nở trong đêm tối, đột nhiên thể hiện ánh sáng trước mặt.”

Đáy lòng ngọt ngào, ta cố ý nói, “Nói ta giống như cây nến.”

Chu Cố tỉnh lại, bí mật liên lạc thuộc hạ cũ của mình, lại bắt đầu tìm cách giải quyết quân vụ biên quan. Vốn là thuộc hạ cũ chịu hai năm áp lực nặng nề liền nhanh chóng ổn định trận cước, có thể tràn đầy tự tin kháng cự đại quân Mông Cổ xâm nhập cho đến khi Hoàng đế phát hiện Chu Cố không chết, đem ta triệu nhập cung mới thôi.

“Chàng đi đất của kẻ địch làm gì?” Ta nghi ngờ nói.

Chu Cố cười to, “Nàng cảm thấy thế nào?”

Ta lớn tiếng than thở, Chu Cố là người đen tối hết thuốc chữa.”Ta đoán là làm ăn mua bán. Ước chừng là diễn biến thế cuộc chiến Xích Bích.”

Hắn cười vang, vô cùng hài lòng.” Ta là buôn lậu la ngựa. Nhưng ta bị cháy hỏng nửa gương mặt, thật sự không thể nhận ra...”

Hắn cười như không cười, “Cần bản không cần ta làm cái gì. Ta chỉ phải đi dạo qua trước mặt mấy quý nhân Mông Cổ kia, lén lút cò kè mặc cả, bọn họ sẽ tự mình nói ra tình báo.”

“... Vậy làm sao chàng biết người Mông Cổ sẽ đánh Đồng Quan?” Ta buồn bực.

“Bởi vì ta làm người ta nắm bắt đường buôn lậu da thảo cùng lương thực.” Chu Cố lạnh lùng cười một tiếng. “Đại Minh triều giữa mấy năm hạn hán không ngừng, Mông Cổ bên kia cũng không dễ qua. Cùng với ba năm Tuyết Tai, chết rét súc vật của dân chúng vô số. Không phải là của ta mở ra đường buôn lậu này, sợ là ngay cả quý nhân công chúa cũng cùng nhau chết đói. Đói kém bức bách, đương nhiên có thể bí quá hóa liều...”

... Ta chưa bao giờ biết Chu Cố buôn bán được lớn như vậy, dẫu khi hắn già chết vẫn có thể duy trì tiếp tục. Đây là mua bán thương mại quốc tế a! Còn không cần nộp thuế, đủ để thao túng chính trị hai nước đấy!

“... Chu Cố, chàng thật không phải xuyên qua?” Ta bắt lấy hắn hỏi.

Hắn thối phù một tiếng, “Ta là con dân thổ sanh thổ trưởng trên Đại Minh, tổ thượng có Tiên Ti huyết thống. Cũng không giống như nương tử của ta, là xuất thân hoa thần.”

“Phải nói bao nhiêu lần? Ta chỉ là đến từ thời không rất xa, không phải là hoa thần...”

“Ta hiểu ta hiểu, thiên cơ bất khả lộ ~”

Chúng ta nửa thật nửa giả náo loạn một lát, hắn ôm lấy ta, hài lòng. “Yên tâm đi, Tiết lệ. Nguy hiểm lần này, là cố ý để cho Hoàng đế nhìn. Mông Cổ quốc khó trông không, mà ta cắt đứt đường buôn bán, còn định mượn bọn họ rất nhiều lương thảo, về sau dùng gia súc trả nợ. Điều kiện tiên quyết là...”

“Chỉ trả nợ chậm chạp, không lui binh cũng không có?” Ta phát hiện ta càng ngày càng hiểu rõ Chu Cố rồi.

“Tiết lệ, nàng thật là người ta yêu nhất, ta muốn cái gì nàng cũng biết.”

“... Chớ làm người ta buồn nôn, Định Viễn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: end

Thái bình năm thứ 31, Mông Cổ đánh Đồng Quan. Tướng quân áo vải Chu Cố thống lĩnh tam quân, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, giữ vững hơn tháng. Mông Cổ khiếp sợ, liền ký kết điều ước bắt đầu lui binh. Chu Cố vết thương tái phát đền nợ nước, vợ hắn Tào thị tự tử theo (tự vẫn theo), để vương thương tiếc, lệnh hợp táng với Đồng Quan, vĩnh thủ biên cương, người đời đều nói “Chỉ có Hàn Lương có thể so sánh cùng” (*Hàn Thế Trung, Lương Hồng Ngọc*) kính hắn...

Ta nói đây là đều là nói dóc. Tuyệt đối là tên phúc hắc nhà ta biến đạo, thật không chịu nổi. Trên thực tế, chờ xác định Mông Cổ bắt đầu lui binh, ngay đêm đó Chu Cố liền len lén ôm ta lên ngựa, chạy trốn, trực tiếp đem ẩn soái nếm cho Chung Hội, một người cũng không mang.

Đang lúc mọi người cả thành trên dưới đều tìm người thì chúng ta đã ngày phục đêm ra lặn lẽ vào kinh, đợi hai ngày. Hai ngày này từ Đồng Quan đến Bắc Kinh lữ trình khá dài còn khó chịu đựng, cái gọi là một giây như một năm. Tuy nói ngõ hẻm bí mật, ta cũng quyết không ra cửa, nhưng Chu Cố gan lớn làm loạn, trực tiếp nói cho ta biết muốn đi gặp Hoàng đế một, kết thúc toàn bộ.

“... Chàng phải giết hắn?” Ta tròn mắt há mồm.

“Nếu vì nàng, là nên giết hắn.” Nhìn cánh tay vẫn còn băng bó của ta, mày kiếm của hắn dựng lên, “Nhưng quốc quân chết oan chết uổng, khổ là dân chúng.”

Ta lặng lẽ im lặng, “Không có vị hoàng đế này, cũng sẽ có Hoàng đế khác. Người này vẫn thích thể diện, sĩ diện cuối cùng là ưu điểm...”

“Ta đi nói rõ ràng với hắn, về sau đường ai nấy đi.” Hắn cười nhạt, “Thật ra thì hắn thuyết phục cũng không tồi, đây là giang sơn của hắn, ta chỉ con mẹ nó chứ tâm cái gì nhiệt tình.”

Ta không có khuyên hắn, chỉ là lo lắng như lửa ở trong phòng đi lại cả đêm, chỉ kém không đem sàn nhà làm thành 1 cái rãnh. Đến khi trời sáng rõ, Chu Cố mới mang chút mùi rượu, mỉm cười trở lại. Thay y phục dạ hành thành quần áo thư sinh, tư thái vô cùng tuấn nhã tự nhiên, bên mặt bị thương cũng thần thái phấn khởi.

... Vậy đại khái chính là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Mặc dù không cam nguyện, ta vẫn lên tiếng, “Hại ta lo lắng chuyện của ngươi... Hoàng đế không có quá trẻ con.”

“Ta biết rõ.” Chu Cố than nhẹ, “Ta thật sự đang đau lòng, hắn biết, lại lựa chọn ngồi yên không hỏi. Chúng ta cùng tuổi, ta còn hơn hắn nửa tháng. Từ sáu bảy tuổi đã ở cùng nhau, chăm sóc hắn, che chở hắn, cùng hắn giải sầu, cùng hắn cười vui...”

Hắn trầm mặc một hồi, “Cha ta chết ở biên quan, mẫu thân đau lòng mà chết, từ nhỏ cùng hắn cùng nhau lớn lên, cùng sống đười gỏi Thái hậu...” Thanh âm hắn càng ngày càng nhỏ, “Quay đầu lại, người thương hại ta đều là ta tự cho là người thân...”

Ta nhào qua ôm lấy hắn, lệ rơi không ngừng. Ta hiểu, ta rất hiểu. Ta hiểu rõ gia đình tổn thương càng sâu so với người xa lạ, thẳng đến sâu trong linh hồn

đau thảm thiết.

“Coi chừng tay của nàng!” Hấn cười cho, ôm lưng của ta, “Nếu là có thể cho nàng đau lòng, ngược lại lúc nào cũng tới thương một cái cũng không sao.”

... Người này thể nào càng ngày càng buồn nôn.

“Hoàng đế đối với chàng...” Đáy lòng ta một hồi không thoải mái, “Nhưng, thật sự rất thích chàng...”

“Nói càn, cũng chỉ là tình nghĩa từ nhỏ đến lớn.” Hấn mặt không đổi sắc.

Ta hừ một tiếng, đột nhiên có kích động muốn làm thịt Hoàng đế. Cũng đến mức này rồi, Chu Cố còn che chở này cho tên khốn kiếp kia. Chu Cố Quang Minh Lỗi Lạc, ta biết. Thế nhưng cái tên có tam cung lục viện nam nữ sinh một đồng lớn – hoàng đế khốn kiếp, lại dám đối với Chu Cố của ta sinh ra tư tâm... Coi như mập mờ mông lung, chỉ có một tia nửa đêm, ta cũng không thoải mái! *(hồ hồ, ta nói mà có JQ)*

Chu Cố cười lên, “Tiết lệ, ta không biết nàng cũng sẽ đắm hải sồi trào đấy...” Ta căng thẳng, nghĩ tránh hấn đi, để cho hấn vừa cười lại dụ dỗ ôm chặt, kiên nhẫn khuyên nhủ, “Tiết lệ, hấn là Hoàng đế, chúng ta chừa cho hấn chút mặt mũi... Liên tay áo cũng không để cho hấn vuốt, đừng nóng giận...”

Ta ai oán liếc mắt nhìn người phúc hắc này, không có lên tiếng. Thằng thần nói, ta không tức giận, ngược lại có chút đồng tình thương hại Hoàng đế. Chu Cố này là quý phúc hắc, giết người không cần đao. Hoàng đế đại khái đã bị hại nửa đời mắc bệnh tương tư, khổ sở áy náy, không còn nụ cười. Chu Cố quang minh thân nhiên, nhưng chưa bao giờ là quân tử. Có thù phải trả, kẻ địch lộ ra mà không muốn hại không công kích, thì không phải là Chu Cố rồi.

Ngày chúng ta rời kinh, mua chiếc xe ngựa từ sáng sớm, ta không có hỏi tiền đủ dùng hay không, muốn đi đâu. Gã cho phu quân chính là tốt chỗ này, chỉ cần hỏi hấn “Làm thế nào” là được rồi.

Nhưng hấn ngược lại hỏi “Nàng đã nói, nàng tới địa phương gọi là Đài Loan. Chúng ta nơi này, cũng có Đài Loan.”

Ta dĩ nhiên biết có cái địa phương này, nhưng Minh triều vắm biển, muốn đi cũng không được. Ta cũng muốn nhìn Đài Loan năm trăm năm trước một chút, nghe nói khi đó thuyền lớn còn có thể đâm thuyền nhỏ. Chỉ là muốn cũng không dùng.

“Chúng ta đi Quảng Đông trước.” Hấn ôm ta vào trong ngực, “Trước dàn xếp nghỉ ngơi một chút, quen với khí hậu. Nâng tạo thuyền lớn, chiêu mộ nhân công... nàng sẽ rất bận.”

Ta tròn to hai mắt nhìn hấn.

Cái người phúc hắc này, Định Viễn vương lòng dạ hiểm độc, cười đến vô cùng xinh đẹp... Xinh đẹp khiến người có chút rợn tóc gáy, giờ giờ lên một đạo thánh chỉ.” Hoàng đế đem bản đồ Đài Loan cho ta.”

Miệng mở rộng, ta không tìm được thanh âm của mình.

Con Đại Ô tặc này là thế nào làm được?!

Hấn hắng giọng cười to, ôm chặt ta, “Chờ chúng ta dưỡng tốt thân thể, liền vượt biển đi.. Cũng thử một lần lý tưởng hào hùng của Cầu Nhiễm Khách.” Thanh âm của hấn rất dịu dàng, “Ta hiểu rõ nàng tán gia bại sản cũng không khó chịu, nhưng mất đi Tào gia trang nhất định lòng như đao cắt. Ta nói rồi, nếu như nàng ngại không đủ, ta liền đem thiên hạ đánh xuống cho nàng. Hiện tại chỉ là tiểu đảo, lại cùng tên với cổ hương của nàng, tạm thời ở đó, được chứ?”

Ngày người một lúc lâu, ta quyết định, tạm thời buồn nôn lần này.

Ta lại gần lỗ tai của hấn, nhỏ giọng nói, tự ta cũng nghe không rõ. “Thật ra thì, Chu lang.. Thiên hạ của ta, chính là chàng.” Nói xong ta xấu hổ muốn chết, chỉ có thể đem mặt dùng sức chôn ở trước ngực hấn.

Hấn cười khe khẽ, thật nhỏ, lại tràn đầy ý vui. Lại bắt đầu dùng đủ loại xưng hô buồn nôn nhũ danh từ nhỏ gọi ta, hơi thở nóng rực phun vào trong tai ta, ta lại cảm thấy đang eo mềm chân nhũ, nhiệt độ tăng cao.

Ta nghĩ, hấn đã nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.